

Кони Мейсън
ЛЪВСКОТО
СЪРЦЕ

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

Кони Мейсън

Лъвското сърце

Глава 1

Североизточен Уелс, 1258

Бойното поле беше почервенияло от кръв. Сражаващ се под знамето на младия принц Едуард Английски, Лайънъл дьо Кьор, известен в цялото кралство като Лъвското сърце, размахваше меча си мощно и сръчно. Боят се беше развихрил пред замъка Крагдън, отдавнашна крепост на Луелин Гъфид, принц на Гуинед и водач на въстанието, което беше избухнало в уелските владения на принц Едуард.

Битката беше жестока. Ръкопашният бой целеше да унищожи силите на Луелин. Армията на принц Едуард и хората на Лъвското сърце бяха образували клин, за да предотвратят бягството на уелския принц.

Така внезапно, както беше започнала, врявата замря в откъслечни стонове и викове на умиращите. Стиснал облян в кръв меч в ръката си, Лъвското сърце се вгледа в бойното поле и разбра, че единствените останали прави мъже са неговите. По-голямата част от хората на Луелин бяха избягали.

– Луелин е избягал, Лъвско сърце – съобщи приятелят му Джайлс дьо Клер.

Сваляйки шлема си, Лъвското сърце обърна стоманения си сребърен поглед към замъка Крагдън, който се извишаваше над бреговете на река Клайд.

– Колкото и да ми се иска да повярвам, че Луелин е избягал в Сноудония, по-склонен съм да вярвам, че си ближе раните в онази крепост. Лорд Крагдън винаги е бил негов защитник.

– Тогава ще превземем замъка – изрече уверено Джайлс.

– Искам да щурмувам замъка, но трябва да чакаме заповедите на принц Едуард. Събери трупове и ранените и ги закарай до крепостта на Едуард в Грантам. – Сянка прекоси челото му. – Ядосвам се, че лорд Едуард не получи предложение за помощ нито от краля, нито от пограничните лордове.

– Може би борбата за надмощие между краля и мъжа на сестра му Симон дьо Монфор ги занимава повече от уелските земи на Едуард.

– Така е – изрече Лъвското сърце, сваляйки ръкавицата си, за да изтрие потта от челото си с опакото на дланта. – Намери коня ми, Алън – нареди той на оръженосеца си.

Обръщайки отново поглед към крепостта, Лъвското сърце

заразглежда древните укрепления и крепостни стени, питайки се колко ли време ще му отнеме да пробие стените и да влезе вътре. Ако Едуард искаше замъкът да бъде превзет, Лъвското сърце не би се поколебал да заповяда атака.

– Принцът идва – извика Джайлс, сочейки към група конници и пешаци, които се спускаха от околните хълмове и гората.

Облечен в ризница от железни бримки и със синя надризница, носеща герба му, златокосият принц беше красив и великолепен воин. Повисок от който и да било мъж в Англия, той си беше спечелил дружелюбния прякор Дългокракия от своите близки приятели. Едуард и Лъвското сърце представляваха контраст между светлина и тъмнина. Макар че Едуард беше мощен златен бог дори още на толкова млади години, Лъвското сърце беше не по-малко внушителен. Красив по своя си грубоват начин, мургав, опасен и динамичен, висок почти колкото Едуард, Лъвското сърце беше десет години по-възрастен от деветнадесетгодишния принц. Едуард пръв го беше нарекъл Лъвското сърце. В една битка в Гаскония Лайънъл беше показал необичайна смелост и името Лъвско сърце му беше прилегнало като ръкавица.

Възседнал черния си боен жребец, Лъвското сърце препусна, за да посрещне Едуард, ясно осъзнавайки, че известният буен темперамент на принца ще избухне, когато разбере, че Луелин е избягал от капана им.

– Каж ми, че Луелин лежи мъртъв на полето – изрече Едуард без никакви предисловия.

– Бих искал да можех – отвърна Лъвското сърце. – Подозирам, че е намерил убежище в замъка Крагдън при лорд Рис.

– Проклятие, Лъвско сърце! Отказвам да бъда изигран от принца на Гуинед.

– Предлагам да шурмуваме замъка и да измъкнем Луелин от сигурния му подслон. Щом лорд Рис предаде Крагдън и Луелин, въстанието ще загуби силата си.

– Съветът ти, както винаги, е разумен – каза Едуард. – За съжаление, не мога да остана в Уелс да ти помогна. Оставаш сам. Трябва да се срещна със Симон дьо Монфор след десет дни.

– Симон дьо Монфор търси да се добере до власт. Той ще се опита да те спечели за каузата си срещу собствения ти баща – предупреди го Лъвското сърце.

– Това ми е добре известно – отвърна Едуард. – Бароните са бесни на краля, задето назначи французи на високи длъжности, пренебрегвайки собствените си английски благородници. Те искат той да подпише

Оксфордските споразумения, които налагат съвет от барони, който да съветва краля. Досега настояванията им не успяха.

– Ти на каква позиция си? – запита Лъвското сърце. – Отначало беше благосклонен към Симон. Ще се обединиш ли с него, ще се обърнеш ли срещу собствения си баща?

– Няма да сключвам споразумение със Симон, докато не разбере до какво може да доведе.

– Симон иска да управлява Англия – предупреди го Лъвското сърце.

– Не се заблуждавай, приятелю. Аз ще управлявам Англия един ден, не Симон дьо Монфор. Това е даденото ми от бога право. Няма да позволя Дьо Монфор да ми отнеме властта.

– Аз съм твой човек, лорд Едуард. Независимо какво ще решиш, аз съм с тебе.

Яростта в очите на Едуард се оттегли, когато се вгледа в своя приятел и верен защитник.

– Знам, Лъвско сърце. Ако някой може да усмири Луелин, това си ти. Мъртъв или жив, няма значение. Ако сега не го пречупим, ще стане силен враг, когато се възкача на трона.

Уморен от жестоката битка, която беше водил досега, Лъвско сърце изправи широките си рамена и се взря в крепостта, чиито стени криеха врага на Едуард.

– Иди да се срещнеш със Симон, Едуард. Аз имам достатъчно хора под мое командване, за да шурмувам замъка и да хвана Луелин.

– Какво си чувал за лорд Рис Крагдън? – запита Едуард.

– Малко с изключение на факта, че е уважаван и мощен уелски барон и поддръжник на Луелин. Бях чул, че е болен, но не съм чувал да е умрял.

– Това хитро копеле може би се укрива в крепостта си и ни се присмива, като мисли, че двамата с Луелин са в безопасност. Ще ти оставя половината си пешаци и рицари да подкрепя твоите сили, Лъвско сърце. Трябва, да тръгвам веднага, но няма да приема леко това поражение. Прати ми вест в имението на Симон в Шрузбъри, когато крепостта падне. Ако успееш, ще ти бъда извънредно благодарен.

Когато младият Едуард Плантагенет отпътува, Лъвското сърце обърна отново вниманието си към укрепленията, издигащи се над стените на Крагдън. Сър Брандън, друг от приближените на Едуард рицари, се откъсна от групата конници и се приближи към Лъвското сърце.

– Едуард остави ли заповеди?

– Да. Трябва да обсадим Крагдън и да пленим Луелин. Предай заповедта. Кажете на хората да се настанят на лагер по хълмовете над замъка и да сложат охрана наоколо. Ще нападнем утре.

– Да, Лъвско сърце – изрече Брандън и се затича да предаде заповедта.

Внезапно обаче спря и се извърна.

– Лъвско сърце! Виж! Защитниците на замъка излизат през подвижната решетка.

– Събери хората ни. Ако лорд Рис иска да се бие, да му угодим.

Изненада се отпечата по лицето на Лъвското сърце, когато видя как рицари и пешаци се изсипват от Крагдън. Очевидно лорд Рис беше състоятелен, защото многото му воители изглеждаха добре въоръжени. Бяха и добре отпочинали в сравнение с неговите уморени от битката бойци.

Погледът му се насочи към рицаря, който яздеше начело на воители от Крагдън, и неясна уплаха стегна стомаха му. С бяла надризнаца, поръбена в златно, над изплетената от железни бримки ризница, с шлем със спуснат наличник, стройният рицар седеше висок и горд на чисто бял жребец.

Джайлс дьо Клер се приближи към Лъвското сърце.

– Силите на лорд Рис са големи, но нашите ги превъзхождат.

– Нашите хора са уморени и Рис го знае – отбеляза Лъвското сърце. – Той изчака, докато хората на Луелин се изтощят, преди да покаже силата си, но ние ще ги надвием.

– Мислиш, ли че рицарят в бяло е лорд Рис? – запита Джайлс.

Лъвското сърце огледа белия рицар.

– Не. Лорд Рис е мъж с много години на раменете си. Чувал съм, че е нисък и набит, като повечето уелски. Този бял рицар е млад и строен, може би е някой от синовете му. Няма значение. Той ще бъде победен. Дай сигнал, Джайлс. Ще излезем срещу силите на Крагдън. Ако щастие-то е на наша страна, ще намерим Луелин сред тях.

Вдигнал щандарта на Лъвското сърце, неударим червен лъв на си-ньо поле, Алън се спусна след него, когато Лъвското сърце се хвърли в още една битка в защита на Англия. Двете войски се сблъскаха в широката равнина под замъка. Макар че неговите мъже бяха уморени от сражението, те се проявиха блестящо. Отначало силите на лорд Рис като че ли имаха надмощие, но с напредването на битката хората на Лъвското сърце започнаха да притискат защитниците обратно към замъка.

Докато размахваше меч и боздугана, Лъвското сърце не отделяше поглед от Белия рицар, забелязвайки, че макар мечът му да изглеждаше

по-лек от собственото му тежко оръжие, рицарят беше доста сръчен. С невероятно смайване Лъвското сърце осъзна, че искаше Белият рицар да попадне под меча му и в негова власт повече, отколкото искаше Луелин.

Имаше нещо в начина, по който Белият рицар се държеше, и това го предизвикваше. Спокойната му арогантност, уелото му боравене с оръжията и способността му да води хората си се съчетаваха, за да го направят страшен противник. Решен да победи Белия рицар, Лъвското сърце препусна в галоп към рицаря, който тъкмо сръчно се освобождаваше от един от неговите пешаци.

Внезапно слънцето се хлъзна зад хълмовете, преобразявайки бойното поле в призрачно блато от хора, коне и трупове. Лъвското сърце вече не можеше да различи враговете от собствените си хора. За момент загуби Белия рицар от очи. После го видя да отстъпва зад здравите стени на Крагдън. Гняв се разля из Лъвското сърце, когато Белият рицар спря, погледна към него и вдигна меча си в подигравателен поздрав.

– Още не сме свършили! – изрева Лъвското сърце. – Ще се срещнем отново!

Подкарвайки коня си, Белият рицар мина през портите и изчезна зад високите стени на Крагдън.

– Колко са мъртвите и ранените? – запита Лъвското сърце, когато Джайлс се присъедини към него. – Започваме обсадата утре.

Безкрайно ядосан и кипящ от нетърпение, Лъвското сърце се разхождаше из лагера, едва забелязвайки оживлението наоколо си. Сечаха дървета за таран, трупаха камъни за катапулта, който беше построен в първите дни на обсадата. С новопостроените стълби щяха да се катерят по стените на крепостта.

Бяха изминали двадесет дни, откакто воините на лорд Рис бяха излезли срещу хората на Лъвското сърце в свирепа битка и после се бяха оттеглили така внезапно, както се бяха и появили. Колкото и досадно да беше за Лъвското сърце да чака врага, той знаеше, че времето е на негова страна. С всички тези хора, заклещени сред стените на замъка, храната сигурно беше много малко.

Засланияйки очи от ослепителната светлина на слънцето, Лъвското сърце се взря в крепостните стени, доста раздражен, когато видя Белия рицар сред бойците, които изсипваха дъжд от стрели към него и хората му.

– Стълбите са готови, Лъвско сърце – съобщи сър Брандън.

– Ще започнем атака на два фронта – обяви Лъвското сърце. – Ти и Джайлс поемате стълбите, аз съм при тарана. Уморих се от тази игра, която играе Рис. Обсадните ни машини нанесоха значителни вреди на външната стена, но не е достатъчно.

– Запасите им от храна няма да стигнат за много дълго време – каза Джайлс.

– Зависи колко са натрупали предварително, но сега сигурно чувстват недостиг. Липсата на храна е силно средство за прекратяване на бойни действия.

Вътре в крепостта Ванора Крагдън седеше на резбования стол на баща си, размишлявайки над бъдещето на замъка. Без баща ѝ, който да командва отбраната на замъка, тя трябваше да разчита на собствените си сили. Тя обаче се смяташе способна да се справи. Защитниците на Крагдън бяха разбрали какво може тя по време на дългите отсъствия на баща ѝ, а смъртта му преди шест месеца не беше променила нищо. Крагдън си оставаше верен на Луелин.

Луелин и нейният годеник Дафид Девърел бяха избягали от войските на принц Едуард и това се дължеше изцяло на диверсията, осъществена от нея.

Ванора се гордееше със способността си да предвожда бойците на Крагдън, но нищо не можеше да се направи за някои неща. Като например за недостига на храна или треската, която бързо се разпространяваше сред крепостниците и свободните селяни, които бяха потърсили убежище в кулата.

Сър Рен, капитанът на стражата, се приближи с угрижено изражение, набръчкало челото му.

– Простете, Ванора, но Лъвското сърце, първият рицар на Едуард, се готви да шурмува стените ни. Неговите мъже хора разполагат стълбите за атака, дори в този момент.

Ванора скочи.

– Божичко, това няма ли да свърши? Колко можем да оцелеем с воини като Едуард и Лъвското сърце, които застрашават портите ни? Колко време ще успее Луелин да издържи срещу такива решени на всичко мъже? Луелин е нашият избран водач и единствената ни надежда да останем свободни от английското потисничество.

– Стените на замъка още се държат, но постоянното им обстрелване с камъни ги е отслабило.

– Пригответе врялото масло.

– Веднага, но се съмнявам, че дори то ще може да ги спре. Те искат Луелин. Макар че той избяга на сигурно място, ние трябва да платим цената за бягството му – каза кисело Рен.

Раменете на Ванора се изправиха.

– Татко вярваше на Луелин. Той ни дойде на помощ, когато имяхме нужда от него. Принц Едуард е младо момче. Няма да ни победи.

– Може да е млад, но мъдро избра Лъвското сърце да води армията му. Лъвското сърце е сила, с която трябва да се съобразяваме – измърмори Рен. – Трябва да вървя. Ако Лъвското сърце проникне през защитата ни, трябва да последвате Луелин и Дафид и да излезете през тайния изход.

– Няма да избягам – заяви Ванора. – Ще измисля как да надхитря Лъвското сърце. Никой мъж не е непобедим.

По-късно, застанала на гребена на крепостната стена, Ванора направляваше стрелците, които използваша лъковете си с типичната уелска сръчност и умение. Но тя знаеше, че умението само по себе си няма да спечели победата. Крагдън нямаше толкова воини, с колкото разполагаше Лъвското сърце. Единственото, което би могло да ги спаси, беше изненадваща атака.

Затваряйки уши за виковете на ранените, Ванора помагаше на бойците си да избутват стълбите от стените и гледаше как неприятелските бойци падат и се пребиват. Неспиращото бумтене на тарана пред портите се смесваше със стенанията на ранените и това ѝ напомняше да не се заблуждава, че Крагдън е непревземаем. Ако не направеше нещо в най-скоро време, нейните хора бяха обречени.

Ако някои от воините на Луелин бяха останали в Крагдън, вместо да се пръснат кой знае къде, изходът щеше да бъде по-различен. Ванора знаеше, че Луелин е твърде важен за Уелс, за да рискува живота си за Крагдън, затова отец Кадък беше го отвел заедно с Дафид на безопасно място, докато тя и воините ѝ държаха хората на Лъвското сърце мъже заети. Не ѝ харесваше особено много това, че годеникът ѝ не беше останал, за да ръководи отбраната на замъка. Макар че Дафид беше признал загрижеността си, все пак беше тръгнал с Луелин.

– Изтеглете хората от стените – нареди тя на сър Рен. – Искам всички да се съберат във външния двор, когато пробият подвижната решетка. Ще покажем на Лъвското сърце и на принц Едуард, че Крагдън не може да бъде превзет без борба.

– Подвижната решетка не може да издържи още много – извика насърчително Лъвското сърце. – Не отслабвайте натиска. Крагдън и Луелин ще бъдат наши.

Ободрени от думите му, воините се хвърлиха с нови сили в боя. Разнесе се силен кръсък, когато подвижната решетка поддаде под ударите им, а после падна с оглушителен трясък.

Конници и пешаци проникнаха през отвора. Лъвското сърце, плътно следван от Джайлс и оръженосеца си, препусна в галоп покрай нахлуващите орди, после спря рязко и конят му се вдигна на задните си крака.

– За бога! Какво е това?

Беше очаквал да намери защитниците на Крагдън победени и покорни, но нямаше нищо подобно. Белият рицар, обграден от воините на Крагдън, изглеждаше всичко друго, само не и победен.

– Предайте се! – извика Лъвското сърце. – Ние сме повече.

Белият рицар не каза нищо, взирайки се в Лъвското сърце през тесния отвор на наличника на шлема. Враждебността на рицаря беше толкова ясно доловима, че Лъвското сърце почти усещаше как го изгаря. Единственият отговор, който получи, беше лекото свеждане на копие то на рицаря.

– Достатъчно кръв се проля – продължи Лъвското сърце. – Щом ми предадете Крагдън и Луелин, клането ще спре.

Очевидно Белият рицар нямаше намерение да се предава, помисли Лъвското сърце, когато смъкна наличника си и се приготви за бой.

– Белият рицар е мой – изръмжа той към Джайлс. – Кажи на хората.

После вдигна меч си и се втурна в атака. Сечеше и мушкаше, пробивайки си път към арогантния рицар, усмихвайки се при мисълта, че мечът му ще намери уязвимо място в бронята на противника.

Сблъскаха се с оглушителен звън на мечовете, толкова отблизо, че конете им трудно можеха да маневрират. Силата на Лъвското сърце беше невъобразима и той знаеше, че стройният рицар скоро ще се огъне под бруталния му натиск. Но колкото и страшно да въртеше меч си Лъвското сърце, хитрият му противник умело се изплъзваше от ударите му.

Белият рицар се движеше мълниеносно. Всеки път, когато Лъвското сърце нанесеше смъртоносен удар, не го улучваше или щитът му го отблъскваше. Ядосан, Лъвското сърце започна да нанася все по-безумни

удари и накрая един, който едва не свали рицаря от седлото. Но рицарят се свързе моментално и му нанесе удивителен удар, който проникна през бронята на Лъвското сърце и го улучи в рамото. Бликна кръв, но Лъвското сърце не обърна внимание на болката.

Събирайки цялата си сила, той нанесе поредния удар с меча си и се обнадежди, когато видя Белия рицар да залита. Дивакът у Лъвското сърце взе връх и той започна да си напада още по-ожесточено.

Уморен е, помисли ликуващо Лъвското сърце.

– Отстъпват – обади се сър Джайлс зад него.

– Няма да приема нещо по-малко от пълно предаване – извика Лъвското сърце. – Чувате ли, сър рицарю? Предайте се. Вашата армия е победена.

Силен удар, насочен към ребрата на Белия рицар, придружи думите на Лъвското сърце. Мрачна усмивка разтегна устните му, когато видя рицаря да пада от коня си. Лъвското сърце щеше да слезе и да нанесе смъртоносен удар, ако двама от защитниците на Крагдън не се бяха приближили зад него, карайки го да отклони вниманието си от рицаря, за да се защити. Джайлс се присъедини към мелето и скоро воините от Крагдън бяха преодолені. Но когато Лъвското сърце се извърна към мястото, където беше паднал Белият рицар, от противника му нямаше и следа.

Като изруга силно, Лъвското сърце се закле да отмъсти на дявола, който беше причинил на него и неговите хора толкова много неприятности. Ако бойците от Крагдън не се бяха намесили, Луелин нямаше да избяга. Но битката се обръщаше. Армията на Лъвското сърце беше обкръжила рицарите на Крагдън и те се предаваха един по един. Боят беше спечелен. Щом армията на победителите влезеше в Крагдън, Белият рицар и Луелин щяха да бъдат негови. Щеше да отведе Луелин при Едуард, но Белият рицар щеше да остане за него, за да прави с него каквото си поиска.

– Към кулата! – извика Лъвското сърце. – Победата е наша!

– Глупаво момиче – зацъка с език старата бавачка, докато сваляше шлема от главата на Ванора. Гъста пясъчноруса коса се сипна по раменете ѝ, спускайки се чак до кръста. – Ако Алън и Морън не бяха рискували живота си, за да се оттеглиш жива от бойното поле, щеше да си мъртва – продължи Меър. – Лъвското сърце беше твърдо решил да те убие.

Ванора трепна, когато Меър издърпа плетената ризница над главата ѝ. Ребрата боляха, цялото ѝ тяло беше натъртено. Утре нямаше да има място по нея, което да не е посинено.

Пълничкото лице на Меър се набръчка загрижено.

– Какво има, агънце? Къде те боли?

– Навсякъде – изпъшка Ванора. – Но най-вече ребрата. Това мръсно английско копеле има биволска сила.

– Не трябваше да се биеш с Лъвското сърце. Той няма никаква милост. Можеше да те убие.

– Нямах избор. Ако не се бях намесила, Луелин и Дафид нямаше да могат да избягат. Подготвена съм колкото всеки воин от Крагдън и съм способна да се бия срещу всеки мъж. Трябва да предвождам хората си.

– Баща ти не си изпълняваше дълга към тебе, Ванора. Не трябваше да те третира като сина, с когото така и не се сдоби.

Ванора преглътна сълзите си.

– Татко щеше да се гордее с мене. Искях да бъда силна заради него. Той знаеше, че съм способна да защитавам Крагдън без него.

– Баща ти е мъртъв, Ванора. Време е да действаш като жената, каквато си, а не като сина, когото баща ти искаше. Мислиш ли, че Лъвското сърце ще има милост към тебе, когато разбере за участието ти в бягството на Луелин? Крагдън падна. Лъвското сърце може да направи каквото си иска с нас и никой не може да му възрази. Може да избие целия ни гарнизон, ако пожелае. Слава богу, не знаеше, че се бие с жена. Наранената мъжка гордост може да бъде опасна.

Увереността на Ванора беше непоколебима.

– Моите хора няма да ме предадат. Те са верни на Крагдън.

Когато тя вдигна ръце, за да може Меър да измъкне дрехата над главата ѝ, болката я накара да залитне и тя без малко не припадна. Меър ѝ помогна да се изправи, поклащайки угрижено глава.

– Може да имаш счупени ребра, агънце. Стой тук, докато намеря платно да те превържа.

– Побързай, Меър. Лъвското сърце ще влезе скоро в кулата и трябва да ида да го посрещна. Няма да се крия като страхливка. Аз съм господарката на замъка. Трябва да отида в залата, за да защита хората си, когато Лъвското сърце пристигне.

– Ще имаш късмет, ако успееш да се задържиш на крака – измърмори Меър, излизайки от стаята.

Лъвското сърце влезе триумфално в кулата на няколко крачки пред сър Брандън и сър Джайлс. Той спря, след като прекрачи прага на

двукрилата дъбова врата и огледа залата; стоманеният му поглед пробяга по скупчилите се хора, които се притискаха един о друг с уплашени лица. Не видя нищо, което да сочи опасност или съпротива; не видя обаче и лорд Рис, нито пък Луелин или Белия рицар.

– Къде е господарят ви? – запита Лъвското сърце и гласът му отекна високо в огромната зала. – Къде е лорд Рис?

Думите му се натъкнаха на празни погледи. Малцина говореха или разбираха английски, а онези, които го знаеха, не се издаваха.

– Ти там – каза Лъвското сърце, посочвайки един възрастен рицар, чиито дрехи сочеха, че има известен ранг. – Ела тук.

Мъжът полека се приближи към английския рицар.

– Разбираш ли ме? Знаеш ли кой съм?

– Да сър Лъвско сърце, всички знаем кой сте.

– Ти кой си?

– Аз съм сър Пенрин, иконом на Крагдън.

– Къде е лорд Рис? Толкова ли се страхува да се изправи пред мене?

– Лорд Рис е мъртъв. Почина през зимата.

Лъвското сърце беше зашеметен. Без Рис, който да ги води, как бяха успели защитниците на Крагдън да предприемат атаката, която беше струвала живота на мнозина от тях, беше им отнела време и в крайна сметка напразно положени усилия? Тогава му хрумна, че синовете на Рис трябва да са защитавали замъка.

– Колко синове има лорд Рис и къде са?

– Лорд Рис не беше благословен със синове, сър.

– Кой рицар предвождаше хората ви? Облечен в бяло и златно.

Недоумяващо изражение се настани на лицето на Пенрин.

– Не знам за кого говорите.

– Не знаеш ли? – изрече Лъвското сърце с измамни тих глас. – Остави сега рицаря. Искам Луелин. Къде сте скрили страхливия Черен вълк на Сноудония?

– Луелин не е страхливец – отвърна сър Пенрин. Зловещо изражение затъмни лицето на Лъвското сърце.

Хващайки туниката на Пенрин с две ръце, той го дръпна към себе си, докато двамата не се озоваха нос о нос.

– Не си играй с мене. Ако Луелин не се яви веднага, ще се простиш с живота си.

– Сър Пенрин говори истината. Луелин не е тук.

Женският глас прозвуча авторитетно. Лъвското сърце пусна

Пенрин и се извърна с изкривено от ярост лице.

– Коя си ти?

Девицата беше висока, по-висока от повечето жени, които той познаваше, и приятно оформена. Блестящата ѝ тъмноруса коса, придържана от украсена със скъпоценни камъни диадема, беше разделена на път по средата и се спускаше по раменете ѝ чак до кръста в разкошни вълни. Алената ѝ вълнена рокля с дълги, плътно прилепнали ръкави, които обгръщаха изящните ѝ ръце, се виждаше изпод тъмносиня туника, пристегнатата на невероятно тънката ѝ талия.

Поглеждайки го право в очите, тя изрече:

– Аз съм Ванора Крагдън.

В гласа ѝ, макар и мелодичен, се долавяше нотка на увереност. Държанието ѝ беше авторитетно, погледът ѝ не трепваше, за разлика от жените, с които беше свикнал да си има работа. Липсваха ѝ скромността, сведеният поглед и покорността, които се очакваха от неомъжена девица.

– Кой командва в Крагдън?

Ванора се изправи в цял ръст.

– Аз, сър Лъвско сърце.

– Ти дъщеря на лорд Рис ли си?

– Да.

– Икономът ми каза, че баща ти е мъртъв. Истина ли е?

– Истина е.

– Имаш ли братя?

– Не.

– Кой е рицарят, който водеше хората ви в боя?

Ванора вдигна рамене.

– В Крагдън има много рицари.

Търпението на Лъвското сърце висеше на косъм. Не беше свикнал някой да осуетява намеренията му, още повече пък едно обикновено момиче. Очевидно баща ѝ е бил прекалено мек и тя е възприела мъжко поведение. Много щеше да му хареса да я постави на мястото ѝ.

– Не ме лъжи, жено. Видях рицаря със собствените си очи. Кръстосахме мечове на бойното поле и го победих.

Ванора замълча.

Стискайки ядосано зъби, Лъвското сърце изрече:

– Много добре, както искаш. Ще науча как се казва. Доведи ми сега Луелин и си спести гнева ми.

Разсеян за миг от красотата ѝ, Лъвското сърце забеляза

необикновените ѝ виолетови очи, вирнатия нос и пищната уста. Кожата ѝ беше фина като порцелан, лицето ѝ макар и запомнящо се, беше стегнато в строго изражение. Жадният му поглед се спусна по щедрата извивка на гърдите ѝ и продължи надолу по стройния ханш, докато умът му си представяше стройните ѝ бедра преплетени с неговите, докато двамата се търкалят голи на постелята от кожи. Не си спомняше кога друг път е виждал толкова висока жена или с такова авторитетно присъствие като Ванора Крагдън.

– Сър Пенрин не ви ли каза? Луелин не е тук.

Лъвското сърце я изгледа така, че по-малодушна жена би се изплашила. Ванора просто отвърна на погледа му и това още повече засили гнева му.

Лъвското сърце призова Джайлс с поглед.

– Искам замъкът, стопанските постройките и конюшната да се претърсят основно. – На сър Брандън нареди: – Доведи затворниците в залата за разпит. Хората не изчезват безследно.

Външно спокойна, Ванора кипеше вътрешно от арогантността на Лъвското сърце. Можеше да е първи рицар на принц Едуард, но за уелсите не представляваше нищо друго освен неканен нашественик, който застрашаваше замята и хората им. Никой почтен уелсец не харесваше англичаните, защото те бяха решени да покорят уелсите и да завземат земите им.

Докато Лъвското сърце издаваше заповедите си, Ванора мълчаливо го наблюдаваше. Неохотно призна, че този мъж е красив негодник. Мургав и опасен, сигурно беше човек без капка състрадание, изискващ пълно подчинение. Беше висок, едър, мощен, а лицето му намекваше за тъмни страсти и скрити бури. Какво движеше този рицар, наречен Лъвското сърце, запита се тя.

Ванора усети моментно безпокойство, когато Лъвското сърце започна да разпитва воините на Крагдън. За голямо нейно облекчение всички те отричаха да знаят кой е рицарят, когото той наричаше Белия рицар. Не разкриха и какво знаят за изчезването на Луелин. Лъвското сърце вероятно разбра, че няма да спечели нищо, ако продължи разпитите, и заповяда нейните бойци да бъдат отведени в кулата и заключени там. Тя безмълвно се закле, че няма да останат дълго в тъмницата.

– Както изглежда, момиче – каза Лъвското сърце, след като затворниците бяха отведени, – не само ти си решена да ми се противопоставяш. Всички уелсици, живеещи на земите на принц Едуард, сте бунтовници.

– Крагдън не принадлежи на Едуард. Крагдън и земята, на която е построен, принадлежах на баща ми, а сега на мене.

– Тъй като сте дали убежище на Луелин, Крагдън вече е военна плячка. Аз предявявам претенции към него от името на принц Едуард и Англия, Ванора Крагдън.

– За вас съм лейди Ванора – изрече тя спокойно, но свършено ясно.

– Много добре, милейди, така да бъде. Придружете ме до дневната. Тъй като оръженосецът ми е зает другаде, вие ще ми помогнете да се съблека и да се изкъпя.

Брадичката на Ванора се вдигна предизвикателно.

– Не съм слугиня.

Фиксирайки я със стоманения си поглед, Лъвското сърце изрече:

– Ще бъдете всичко, което желая да бъдете.

Глава 2

– Пригответи гореща вода за баня и храна за хората ми и за мене – заповяда Лъвското сърце на един прислужник, побутвайки Ванора към каменното стълбище.

С прелестно лице, стегнато в мрачно изражение, тя тръгна пред Лъвското сърце нагоре по стълбите по коридора, водещ към дневната. Чуваше тежките му стъпки зад себе си и се питаше какво ли ще ѝ направи, когато останат насаме. Беше чувала, че англичаните са брутални животни, които вземат каквото си поискат, без да ги е грижа за жертвите им. Макар че английският грубиян не беше показал никакъв сексуален интерес към нея, тя благодари на бога, че не беше безпомощна жена, неспособна да се защитава.

Ванора отвори вратата на дневната и влезе вътре. Лъвското сърце я последва. Тя го загледа внимателно, когато сребристият му поглед заброди по широката стая и мебелировката ѝ. Всичко беше точно така, както баща ѝ го беше оставил преди шест месеца. Ванора не я беше взела за себе си, защото стаята пазеше твърде много спомени.

– Баща ти е живял добре – изрече Лъвското сърце с нотка на сарказъм. – Крагдън ще стане отлично допълнение към уелските притежания на Едуард.

– Сигурно не възнамерявате да останете дълго в Крагдън – отвърна тя, ужасена от тази мисъл.

– Възнамерявам да установя щаба си тук, докато Луелин не се предаде или докато Едуард не ме изпрати другаде. Уморен съм. Помогни ми да си сваля бронята.

Той вдигна ръце, изражението му беше сурово и нетърпеливо. Ванора започна да действа полека, внимавайки в англичанина, който токущо беше предявил претенциите си към нейния замък и земи в името на своя принц. Хващайки ризницата му, тя я дръпна нагоре, но въпреки че и тя беше висока, той беше още по-висок и ѝ беше трудно да я издръпа през главата му.

Изръмжавайки нетърпеливо, той я бутна настрана и сам довърши започнатото от нея, а докато го правеше, ръката му неволно мина по ребрата ѝ. Рязка болка я прониза и тя прехапа език, за да не извика. Без да подозира затрудненото ѝ положение, Лъвското сърце свали ризницата и панталона си и ги хвърли настрана.

После седна на пейката и протегна десния си крак.

– Свали ми ботуша.

Ванора искаше да му каже да върви по дяволите, но предпазливостта надделя. Страхуваше се, че Лъвското сърце може да започне да отмъщава на нейните хора, ако тя се държи войнствено. Хващайки крака му, тя дръпна с всичка сила, но ботушът отказа да помръдне. После внезапно поддаде и тя падна по гръб, държейки ботуша, а полите ѝ се вдигнаха над коленете.

Не беше подготвена за такава силна болка и се прегъна на две, притискайки ребрата си, като се залюля напред-назад.

– За бога! – извика Лъвското сърце. – Какво ти стана? Никога не съм виждал жена с толкова слаб гръб.

Изфучавайки отвратено, той свали другия си ботуш. После стана и смъкна долните си гащи.

– Не! – извика Ванора, извръщайки лице.

Лъвското сърце спря, гащите останаха смъкнати до средата на мускулестите му крака.

– Сега пък какво има?

– Не можете да се събличате, докато не изляза.

– Никога ли не си виждала съблечен мъж?

– Не, никога. Аз съм девица – изрече Ванора, потискайки болката, която ѝ отнемаше силите.

– Пребледняла си. Лошо ли ти е? – Тя поклати отрицателно глава. – Да не си се наранила?

Ванора помисли за миг, преди да отговори с полуистина.

– Наскоро паднах и счупих ребра.

Сребристите му очи блеснаха.

– Да ти ги превържа ли?

Държейки се за хълбока, тя се надигна полека, като гледаше да стои на безопасно разстояние.

– Не. Меър се погрижи за това.

– Коя е Меър?

– Камериерката ми. Много е сърчна в лекуването.

– Тогава може би ще трябва да я повикаш, за да се погрижи за раната ми. Не е нещо голямо, само драскотина, но раните загняват.

Почукване на вратата му попречи да продължи. Лъвското сърце даде позволение и двама мъже влязоха, влачейки голяма дървена вана, и я поставиха пред огнището. Последва шествие от прислужници, носещи кофи с гореща вода. Когато ваната беше напълнена, Лъвското сърце

освободи всички. Но щом Ванора се опита да излезе заедно с прислужниците, той я спря с рязка команда.

– Не! Ти ще останеш тук да ме изкъпеш.

Тя замря, когато той смъкна гащите си, страхувайки се да погледне, но не можеше да се сдържи. Този мъж нямаше ли срам? Потаен поглед ѝ доказа, че Лъвското сърце беше великолепен в голотата си. Нищо в нейното въображение не я беше подготвило за мрачните гравирани линии на лицето му или за мощните очертания на тялото му на боец. Той беше як, силен и строен, като лъв, откъдето идваше и прякорът му. За един кратък, луд миг тя се запита какво ли е да почувства ръцете му да я обгърнат плътно, да почувства широките му гърди притиснати до нежната ѝ гръд, да усети устата му върху своята.

Тя преодоля разсейването и събра мислите си, когато Лъвското сърце влезе във ваната и се отпусна във водата.

– Можеш да започнеш от гърба – каза той, подавайки ѝ кесията за баня.

Ванора я грабна, насапуниса я и мина зад гърба му. После започна да го търка.

Лъвското сърце осъзнаваше присъствието ѝ повече, отколкото я беше накарал да повярва. В мига, когато тя се допря до тялото му, той усети как членът му се втвърдява и тестисите се стягат; осъзна, че отдавна не е вкусвал сладката женска страст.

Когато тя започна да търка раната му, той затаи дъх.

– Полека, жено!

– Нали каза, че е незначителна? – обади се тя със сладък глас.

– Искаш ли да ти покажа нещо, което не е незначително? – изрече той, хващайки ръката ѝ, за да я отведе към слабините си.

Ванора се дръпна шокирана. Плътта му под ръката ѝ се оказва твърда като стомана, но гладка като кадифе. Тъй като беше девица, не я бяха карали да къпе гостите на баща си и никога не беше виждала, още повече пък докосвала мъжкия орган, но гордостта не ѝ позволяваше да се уплаши от крещящата мъжественост на Лъвското сърце.

Залепвайки усмивка на лицето си, тя обхвана ерекцията му и заяви с равнодушен глас:

– Много си суетен, ако смяташ, че това ми прави впечатление. Онова, което е забележително за едни, не е толкова интересно за други.

Тъмните вежди на Лъвското сърце се стрелнаха нагоре.

– Може би ще искаш да ти демонстрирам какво може да прави недотам забележителният ми член.

Ванора дръпна ръка и щеше да избяга, ако той не беше сграбчил роклята ѝ, за да я задържи на място.

– Не си ме доизкъпала.

Тя отвори уста, за да му хвърли презрителен отговор, но не успя, защото вратата се отвори рязко и един мъж с развяващо се около глезените му кафяво расо влетя в стаята; острите му сини очи искряха в основателен гняв.

– Дойдох колкото можах по-скоро, Ванора. Когато чух, че англичанинът те е замъкнал в дневната, се уплаших да не се случи най-лошото. Махнете си ръцете от нея, сър Лъвско сърце.

– Кой сте вие? – Тонът на Лъвското сърце накара тръпки от страх да пробягат по гръбнака на Ванора.

– Отец Кадък няма лоши намерения – извика тя, впускайки се да защити свещеника.

– Не ме защитавай, Ванора – каза отец Кадък, потупвайки я по рамото. – Аз само върша работата на бога.

– Работата на бога ли? – намеси се Лъвското сърце. – Тогава, моля ви, кажете ми какво общо с бога има удоволствието от банята.

Изправяйки се в целия си недотам внушителен ръст, отец Кадък обтегна неодобрително устни.

– Няма да обезчестите Ванора, сър рицарю. Тя е сгодена за един смел уелски воин.

Тъмният поглед на Лъвското сърце се прехвърли към ъглите на стаята. Презрителна нотка прозвуча в гласа му.

– Къде беше смелият уелски воин, когато Ванора имаше нужда от него, за да защитава Крагдън?

Отец Кадък хвърли поглед към Ванора и изрече:

– Той е с...

– Отче! – извика тя. – Внимавайте какво говорите. Не давайте информация на врага.

В миг на прозрение Лъвското сърце сметна, че е открил идентичността на Белия рицар. Това беше годеникът на Ванора. Необяснима ярост го обзе.

– Къде е той?

Ванора го изгледа невинно.

– Кой?

– Годеникът ти. Той водеше войните на Крагдън, той носеше надризна в бяло и златно, нали?

Усмивката ѝ беше прекалено самодоволна, за да му се хареса.

– Не, не беше той.

– Тя казва истината – потвърди отец Кадък.

Лъвското сърце стана; вода капеше от мощната му фигура, докато излизаше от ваната.

– Господ да ти прости лъжите, отче, защото аз няма да прощavam – изръмжа той. – Хората не изчезват безследно. Доведи лечителката да ми зашие раната и кажи на сър Джайлс да дойде тук.

Отец Кадък се взря в голото тяло на рицаря, изпъстрено с белези, помисли за миг и изрече:

– Няма да оставя Ванора сама с вас.

– Казах да вървиш! – ревна Лъвското сърце.

Когато отец Кадък се поколеба, Ванора каза:

– Не се страхувайте, отче, нищо няма да ми се случи.

Отправяйки състрадателен поглед към нея, отецът се обърна и излезе. Ванора се опита да го последва, но Лъвското сърце я спря с една дума.

– Стой. Не съм ти разрешавал да си тръгнеш, жено.

Две дълги стъпки го отведоха достатъчно близо до нея, за да може да я докосне. Той посегна и я накара да се обърне с лице към него. Тя се опита да гледа само към гърдите му, но погледът ѝ сам се отклоняваше към по-интересни части от анатомията му, макар че гърдите му със сигурност бяха забележителни. Тъмни пръстени обграждаха плоските му мъжки зърна. Скулптираните линии на мускулите бяха набраздени от множество белези. Погледът ѝ се спря на необикновената ширина на раменете, после се спусна надолу по изпъкналите бицепси до огромните му длани.

Оттук изглеждаше естествено да погледне към онази част от него, която доказваше мъжествеността му. Беше напълно възбуден, твърд и властен на вид. Дъхът спря в гърлото ѝ и тя върна изумения си поглед към лицето му, където беше по-безопасно да гледа. Погледите им се сблъскаха със силата на вулканично изригване.

– Нагледа ли се на воля? – запита Лъвското сърце. – Как е в сравнение с мене годеникът ти?

Отказвайки да бъде сплашена, Ванора преглътна смущението си и отговори:

– Не съм те зяпала. Освен това – добави тя, отмествайки очи към слабните му, – няма с какво толкова да се гордееш.

Намекът като че ли не се хареса особено на Лъвското сърце, защото Ванора почти усещаше неумолимата жар на гнева му да я залива от

глава до пети. Ръцете му стегнаха раменете ѝ, но тя се изтръгна и отстъпи назад.

– Ще ида да видя защо се бави Меър. Раната ти трябва да се зашие.

– Тук съм – каза Меър от вратата.

Двамата бяха толкова заети един с друг, че не чуха кога е влязла камериерката.

Ванора се раздвижи първа. Поставяйки известно разстояние между себе си и Лъвското сърце, тя отстъпи в относителна безопасност зад спасителната едра фигура на Меър.

– Сър Лъвско сърце се нуждае от твоето внимание, Меър. Получил е „незначителна“ рана, която трябва да се зашие.

Сложила ръце на внушителния си кръст, Меър презрително изглежда голото тяло на Лъвското сърце.

– Прикрийте се, сър Лъвско сърце – изрече тя укорително. – Не е редно да се разголявате пред господарката ми. Не ви ли е срам?

Веждите на Ванора се вдигнаха изненадано, когато Лъвското сърце сграбчи кърпата от скамейката и я уви около стройния си ханш.

– Не те ли е страх от мене, жено?

Погледът на Меър се плъзна тялото му.

– Аз съм стара жена; не ме е страх от никой мъж. Можеш да показваш „оръжието“ си пред мене, но няма да позволя да срамиш Ванора. Не ме е страх какво можеш да ми направиш, а какво възнамеряваш да направиш на господарката ми. Ванора е невинна и не е за такива като тебе да я съсипят. Сега седни и ме остави да те зашия. Донеси ми сандъчето с лекарства от шкафа си, Ванора.

Ванора тръгна веднага да изпълни поръчката, извади сандъчето със скъпоценното съдържание от шкафа, където се пазеше, и го постави на скамейката близо до Меър. Старата жена опипа раната на Лъвското сърце с върха на пръста си, а после обърса кръвта с меко парче плат.

– Вдени ми иглата, Ванора – нареди Меър.

Ванора отвори сандъчето, намери иглата и вдяна в нея тънък копринен конец. После я подаде на Меър.

– Дръж се, сър Лъвско сърце – предупреди камериерката, забождайки иглата.

Ванора наблюдаваше Лъвското сърце изпод полуспуснатите си клепачи, докато Меър продължаваше да го шие. Изражението му не се промени, той не трепна, докато иглата минаваше през плътта му, затваряйки зейналата рана на рамото. Ако изпитваше болка, тя не видя никакъв признак за това. Този мъж не е човек, помисли тя с леко отвращение.

– Готово – каза Меър, връзвайки възела. – Намажи раната с малко мехлем от невен, докато приготвя превръзката, Ванора.

Ванора потопи показалеца си в гърненцето с мехлема и намаза раната на Лъвското сърце. Усети как мускулите му се свиват под допира ѝ и внезапно остро осъзнаване пробяга през ръката ѝ. Той вероятно също го беше почувствал, защото хвана китката ѝ, за да спре чувственото плъзгане на пръстите ѝ по кожата си.

– Стига – изръмжа той. – Оръженосецът ми ще ми помогне да се облека. Сигурен съм, че си имаш задължения другаде. Ние с моите хора сме прегладнели. Яденето може да бъде просто, но ще искаме нещо по-съществено малко по-късно.

Ванора едва не му се изсмя в лицето. Нямаше достатъчно храна дори за собствените ѝ хора, какво остава пък за тези на Лъвското сърце.

– И откъде, ако можеш да ми кажеш, да намеря храна за армията ти? Нашите запаси свършиха по време на обсадата.

Сър Джайлс избра този момент, за да се представи пред Лъвското сърце. Почука на вратата и влезе. Съзирайки благоприятната възможност, Ванора се измъкна от стаята.

– Свещеникът каза, че си ме викал – изрече рицарят.

– Да. Луелин намери ли се?

– Не. Сигурно е избягал в планините, но ние не ги познаваме. Сър Брандън излезе с патрул, за да претърси околността.

– Трябва да пратя съобщение на Едуард, веднага. Той трябва да узнае, че сме превзели Крагдън. Междувременно ще установя шабквартирата си тук. Има обаче едно затруднение. Запасите от храна не са достатъчни и не можем да се изхраним. Веднага щом се облека, ще разясня на крепостните какви са задълженията им за снабдяването ни с храна. Градините и бостаните трябва да са пълни по това време на годината.

– Късмет – пожела му Джайлс. – Хората на Крагдън ми се струват враждебни, не са по-добри от нецивилизованите диваци, които се изсипват от хълмовете, за да тормозят пограничните ни барони.

Лъвското сърце размишляваше над думите на Джайлс, докато слизаше по стълбите към залата. Уелсците не харесваха англичаните, но Едуард беше решил да обедини Уелс и Англия, щом станеше крал, а когато Едуард решише нещо, никой не можеше да го спре.

Тишина последва влизането му в препълнената зала; враждебността беше силно осезаема. Той се качи на подиума и зачака всички да насочат вниманието си към него, преди да заговори с глас, който прозвуча авторитетно:

– Хора на Крагдън, чуете ме. Предявявам претенции към Крагдън и всичко, което го заобикаля, от името на принц Едуард Английски.

Нервно раздвижване последва изявлението му.

– Нищо няма да се промени. Ще ви бъде позволено да се върнете по домовете си невредими и ще продължите да принадлежите на замъка. Заради дългата обсада ще имаме нужда от храна. Приберете се по домовете си, ожънете реколтата и донесете десетъка си, както винаги сте правили. Възнамерявам да пратя хора да идат на лов, но говеждо, агнешко и свинско ще бъдат вкусно допълнение към дивеча. Гарантирам, че никой мъж, жена или дете няма да останат гладни през идващата зима.

Море от намусени лица посрещна погледа му. После той се досети. Те не разбираха какво им говори. Откритието му се потвърди, когато Ванора се приближи към него и изрече:

– Малцина от хората ми разбират английски, сър Лъвско сърце.

– Преведи им – заповяда той. – Накарай ги да разберат, че никой няма да пострада, ако изпълняват заповедите ми.

Лъвското сърце разбираше малко уелски и слушаше внимателно, за да се убеди, че Ванора предава вярно думите му. Беше решил, още преди да влезе в Крагдън, че ще пази в тайна ограничените си познания по уелски, защото това би му послужило по-добре, отколкото да признае, че разбира какво се говори за него.

Ванора преведе всичко и се обърна към Лъвското сърце.

– Това ли е? Свободни ли да се върнат по домовете си сега?

– Да, но очаквам скоро в замъка да пристигне храна.

Щом Ванора преведе думите му, селяните събраха децата и вещите си и започнаха да излизат от залата. Тя се наклони да ги последва, но Лъвското сърце ѝ нареди да остане.

– Стомахът ми се е залепил за гръбнака. Кога можем да очакваме яденето?

– В килера няма нищо друго освен овес. Искаш ли овесена каша, сър Лъвско сърце?

Стомахът му се сви.

– Трябва ни месо, за да си напълним коремите.

Той извика сър Осгуд, един от своите рицари.

– Сър Брандън върна ли се?

– Не, Лъвско сърце. Още е навън, с патрула си.

– Трябва ни храна, но тук няма никаква. Организирай един лов. Трябва да има много дивеч по това време на годината. Може би ще се

натъкнете и на добитъка, който селяните са скрили в гората, когато са бягали към кулата.

Осгуд излезе веднага, за да изпълни нарежданията на Лъвското сърце.

– Ами воините, затворени долу в кулата? – запита Ванора. – Ще получат ли храна и вода?

– Да. Когато ние ядем, и те ще ядат.

– Какво ще стане с тях?

– Ще получат възможност да се присъединят към армията на Едуард.

Ванора изпръхтя неженствено.

– Това никога няма да стане. Моите хора са верни на Уелс и на Луелин.

– И на тебе – допълни Лъвското сърце.

Ванора изфуча.

– Баща ми ги беше натоварил да ме защитават по време на дългите му отсъствия от дома. Службата в армията на Едуард ще бъде предателство и спрямо татко, и спрямо Крагдън. Не очаквай да се отрекат от наследството си.

– Сега Крагдън принадлежи на Англия. Може би ще приемат предложението ми за амнистия от практически съображения.

– Ще видим – отвърна Ванора.

Лъвското сърце я загледа как се отдалечава. Главата ѝ беше високо вдигната, раменете изправени, което подчертаваше необикновената ѝ височина. Той не можа да не се възхити на неукротимия ѝ дух, макар и да не му се искаше.

Изпълнената с живот красота на Ванора и изящните ѝ извивки му харесваха. Умът му го накара да види дългите ѝ крака увити около кръста му, докато той прониква в горещия ѝ център. Тази замайваща мисъл плени въображението му. Нейният темперамент показваше страстна натура и той искаше да бъде първият, който ще го отприщи.

Ванора беше съвършената противоположност на любовницата му, която той държеше в Дънсфорд, едно село близо до именията на Едуард, където отсядаха често. Алтея, дъщерята на селския кръчмар, беше дребна, нежна и покорна, но страстна и откликваща на нуждите му. Лъвското сърце беше повече от доволен от нея и посещаваше Дънсфорд всеки път, когато можеше.

Не чувстваше нужда да се жени. Бракът на родителите му беше катастрофален. Майка му беше родила желания наследник и веднага беше

напуснала леглото и дома на баща му. Лъвското сърце нямаше представа къде е тя и не се интересуваше. Баща му му беше казал, че си е намерила любовник и го е изоставила, когато е бил много малък. Не я беше виждал и чувал оттогава и дори не си я спомняше как изглежда. Смътно си спомняше нежен глас и успокояващи ръце, но нищо повече.

Макар че баща му лорд Робърт беше граф и придворен на крал Хенри, той прекаляваше с пиенето и хазарта и се наложи да продаде бедните си и зле управлявани земи, за да си плати дълговете. На седем години Лъвското сърце беше даден за отглеждане в чуждо семейство и оттогава не беше виждал баща си, което не му пречеше ни най-малко.

Беше срещнал младия Едуард, когато и двамата живееха като възпитаници в дома на Симон дьо Монфор. Десет години по-голям от принца, Лъвското сърце беше станал негов защитник още тогава. Ако не беше приятелството на младия Едуард, Лъвското сърце щеше да се принуди да продаде услугите си на онзи, който даде най-много, след като бъдеше посветен в рицарство. Той беше придружил Едуард до Франция и когато Едуард получи собствено владение, младият принц беше помолвил Лъвското сърце да остане на служба при него.

Обръщайки мислите си в друга посока, Лъвското сърце тръгна да търси иконома на Крагдън. Все още не можеше да реши дали да замени сър Пенрин с някого от своите хора; не беше и сигурен дали Пенрин ще приеме, ако му предложи да остане на служба. Намери иконома в една малка стая, която служеше за канцелария на замъка.

– Предполагам, че възнамерявате да ме замените с някого от вашите хора – каза Пенрин, сякаш прочел мислите му.

– Зависи дали искате да служите на принц Едуард – беше отговорът на Лъвското сърце.

– Сър Пенрин е верен на Крагдън – обади се Ванора от вратата. – Той няма да служи нито на принц Едуард, нито на тебе.

Лъвското сърце се извърна рязко и се намръщи, когато зърна решителното изражение на лицето на Ванора.

– Защо не му позволиш сам да отговори? Ако е верен на Крагдън, значи ще иска замъкът да бъде добре. Това може да стане само с опитен иконом начело. Какво ще кажете, сър Пенрин? Ще останете ли иконом на Крагдън, докато Едуард не реши друго?

– Няма да го направи! – настоя Ванора.

– Ванора, не мислиш ясно – предупреди я Пенрин. – Лъвското сърце завоюва Крагдън за Англия, но ако Луелин успее да го отвоюва? Ти искаш земите ти да ти бъдат върнати в добро състояние, нали?

– Това няма да се случи – възрази убедено Лъвското сърце. – Крагдън със сигурност ще остане в английски ръце.

– Баща ми щеше да се обърне в гроба, ако знаеше, че неговите хора служат на английския принц – каза Ванора.

– Баща ти е мъртъв – напомни й Пенрин. – А ние правим каквото трябва, да за оцелеем.

– Послушай го – намеси се Лъвското сърце. – Той е по-стар и по-мъдър от тебе. Можеш най-добре да служиш на хората си, като ни сътрудничиш. Нищо няма да се промени за тях под английско управление. Те пак ще сеят нивите ти, ще жънат реколтата ти, ще отглеждат добитъка ти, ще плащат десятък. Единствената разлика е, че сега десятъкът принадлежи на принц Едуард.

– Аз ще продължа да изпълнявам задълженията си като иконом, ако сте съгласен – каза Пенрин. – Служил съм на Крагдън прекалено дълго, за да го видя сега разорен заради липса на управление. Знам, че сте воин и не можете да стоите тук, за да се грижите за благополучието на замъка, затова аз ще го правя, защото това е моят дом и обичам земята, на която е изграден Крагдън.

– Няма да съжалявате, сър Пенрин – каза Лъвското сърце. – Моля, пригответе пълен списък на състоянието на Крагдън, включително складовете и парите. Едуард ще иска да знае стойността на плячката, която съм спечелил за него.

– Няма пари – настоя Ванора. – Произвеждаме всичко, което ни е необходимо за оцеляване.

Тъмните вежди на Лъвското сърце се вдигнаха невярващо.

– Сигурно има пари за купуване на онова, което земите ви не произвеждат. Правите ли собствени съдове и земеделски сечива? Отглеждате ли подправки? Не мисля, но съм сигурен, че притежавате такива неща. Не ме лъжи, Ванора.

– Казах ти, нямаме пари.

Лъвското сърце я изгледа втренчено за един дълъг момент, после изрече:

– Много добре, щом искаш така. И аз мога да бъда упорит. По един от твоите хора ще бъде екзекутиран за всеки ден, в който отказваш да предадеш хазната на Крагдън, и ще започна със сър Рен.

Пенрин протестира енергично:

– Ванора, твоето упорство няма нищо да спечели. Ако не му предадеш парите, аз ще му ги дам.

– Има златни и сребърни монети в бойния сандък на баща ми. Ще

го намериш в дневната – изфуча Ванора. – Сър Пенрин е прав. Животът на един уелсец е по-ценен от всякакви иманета.

– Оставете ни, сър Пенрин – заповяда Лъвското сърце.

Пенрин се поклони сковано и излезе от стаята. Ванора се обърна към Лъвското сърце в момента, когато рицарят вече не можеше да ги чуе.

– Само един звяр би екзекутирал хладнокръвно когото и да било. Дори самото ти име ми казва на какво си способен. Можеш да вземеш златото и среброто, но Крагдън е мой. Когато се омъжа за Дафид Девърел, той ще стане господар на замъка.

– Дафид Девърел няма да те има – изръмжа Лъвското сърце. Това пък защо го каза? – Принц Едуард ще реши съдбата ти. Може би ще те омъжи за някой от доверените си лейтенанти. Какво ще кажеш за това, Ванора Крагдън?

– Ще убия всеки англичанин, който се опита да ме докосне – зарече се тя.

Смях се разнесе от устните на Лъвското сърце.

– Една обикновена уелска девойка не става за съпруга на английски боец. Мислиш ли, че годеникът ти има достатъчно смелост, за да се бие за тебе?

– Дафид ще се бие за Крагдън; негово право е да защитава онова, което ще бъде негово, когато се оженим.

С грацията на хищник Лъвското сърце се приближи към Ванора. Тя отстъпи, с поглед, изпълнен с презрение. Той не спря, докато не я притисна към стената.

– Твоето презрение не ми харесва – каза той.

И тъй като искаше да я постави на мястото ѝ или може би понеже устните ѝ изглеждаха толкова изкусителни, че не можеше да устои на предизвикателството, той повдигна брадичката ѝ с върха на показалеца си и я целуна.

Устните ѝ бяха сладко предизвикателни; вкусът ѝ беше вкусът на презрението, на неотприщаната страст, на предизвикателството. Когато тялото ѝ се вцепени, устните ѝ се открянаха под натиска на езика му. Хващайки лицето ѝ в дланите си, той започна да я целува още по-дълбоко, вкусвайки я изцяло, изследвайки горещата пещера на устата ѝ с езика си. Стон се изтръгна от гърлото му. Тестисите му бяха натезали и го боляха; той искаше тази огнена уелска девойка в леглото си за всичкото време, през което щеше да остане в Крагдън.

Сетивата на Ванора бяха изпаднали в несвяст. Устата и езикът на

Лъвското сърце унищожаваша самообладанието ѝ. Никога не беше изпитвала нещо толкова разтърсващо като целувката му. Това беше нейната първа целувка и ни най-малко не беше това, което тя беше очаквала. Същото ли щеше да бъде и с Дафид?

Макар да знаеше, че Лъвското сърце използва устата си като средство да я покори на своите желания, тя осъзнаваше, че той извлича наслада от това. Собствената ѝ наслада от нежеланата целувка я смайваше. Неговата целувка беше властна, но в същото време удивително нежна. Той можеше да вдигне пешите ѝ над главата ѝ и да я вземе без нейно съгласие, ако поискаше, и тя благодари на Създателя, че не стана така.

Когато ръцете му се отделиха от лицето ѝ и се спуснаха по гърба към талията ѝ, тя се опита да го отблъсне, но той представляваше непоклатима сила въпреки забележителната здравина на нейните ръце. Той отмести тежестта си, притискайки гърдите си към нейните, и това я накара да осъзнае напора на ерекцията му. Със сила, родена от отчаяние, тя прекъсна целувката.

– Не, не ми отнемай честта.

Той ѝ се усмихна криво.

– Повечето жени не биха сметнали, че честта им е отнета, щом им окажа внимание.

– Но тази смята така.

– Мина много време, откакто съм имал жена. Няма по-голямо удоволствие от това, с изключение, разбира се, на тръпката от боя. Твоят „храбър“ уелсец спал ли е вече с тебе?

– Когато се омъжа за Дафид, възнамерявам да отида при него чиста, както в деня, когато съм се родила – закле се Ванора.

– Не разчитай на това, милейди – изрече подигравателно Лъвското сърце. – Ако те пожелаея, ще дойдеш при мене и никой няма да ми каже „не“.

– Тогава ще направя така, че да не ме пожелаеш, сър рицарю. Само да ме докоснеш отново, ще те понижа с меч на баща си. Няма да се дам доброволно.

И тя се дръпна. Смеййки се, той посегна към нея и я привлече в прегръдките си.

– Това започва да ми харесва, малка вещице. Това е игра, която не можеш да спечелиш, колкото и да се опитваш.

– Ще видим – отвърна тя, като се отдалечаваше.

Смехът му я следваше, докато бягаше от него. Нямахме ли място в замъка, където да бъде в безопасност от него? Можеше да избяга, ако

пожелаеше. Бягството през тайния изход винаги беше възможно. Но за щастие, тя нямаше сърце да изостави хората си. Ако ги напуснеше, нямаше да има кой да ги защитава от Лъвското сърце.

Имаше все пак нещо, която би могла да направи. Можеше да уреди бягството на воините, затворени в кулата. С тази мисъл в главата Ванора побърза към кухнята, за да помогне да се приготви яденето за нейния противник.

Лъвското сърце разтърси смутено глава. Какво го беше прихванало да целува Ванора? Винаги се беше гордял със способността си да контролира сексуалните си подтици, но Ванора беше проникнала през защитата му почти без никакво усилие. Слабините още го боляха и тялото му беше твърдо като камък. Един ден, закле се той, щеше да я има по гръб, отворила крака за него, а ръцете ѝ щяха да го прегръщат.

Глава 3

Ловците донесоха достатъчно дивеч, за да нахранят всички в кулата. Вечерята беше задоволяваща и Лъвското сърце си легна с пълен стомах. Беше се настанил в дневната и след като беше обезопасил кулата за през нощта, се беше оттеглил с намерение да се наспи добре в удобното легло на лорд Рис.

Нощта обаче беше всичко друго, само не и спокойна. Сънуваше не само Ванора, но и мистериозния Бял рицар, чиято идентичност си оставаше добре пазена тайна.

Черковната камбана тъкмо беше ударила за първа утринна, когато Лъвското сърце се събуди на следващата сутрин с настроение, мрачно като мислите му. Изми се, облече се и слезе в залата, за да закуси. Само няколко души бяха подрали, но духът му се ободри, когато една прислужничка дойде откъм кухнята и постави чаша ябълково вино, пресен хляб и резени сирене пред него, след което бързо се оттегли.

Сър Брандън се присъедини към него и си взе хляб и сирене.

– Затворниците започват да се бунтуват, Лъвско сърце. Не можем да ги държим вечно в кулата.

– Възнамерявам да поговоря с тях, след като закуся. Може би ще позволя на наемниците да си тръгнат, ако се закълнат във вярност на принц Едуард.

– Мислиш ли, че ще се съгласят?

Лъвското сърце вдигна рамене.

– Какъв избор имат? Ако приемат моето предложение за амнистия, могат да продадат услугите си другаде.

– Моите воини няма да се закълнат във вярност пред тебе – обади се Ванора иззад Лъвското сърце.

– Лейди Ванора – изрече Брандън и се надигна. – Ще се присъедините ли към нас?

– Не, закусих в кухнята. Искам да поговоря насаме със сър Лъвско сърце.

Брандън се поклони и се отдалечи.

– Бъди готов да ме съпроводиш в кулата, след като поговоря с Ванора – извика след него Лъвското сърце.

Ванора пребледня.

– Какви са плановете ти за моите стражи? Какво трябва да направя,

за да ги спася?

Бавна усмивка разтегна устните на Лъвското сърце. Докъде би стигнала Ванора, за да запази живота на своите хора, запита се той. Нямаше по-подходящ момент.

– Седни, милейди, докато обсъждаме условията – каза той.

Ванора се стегна.

– Условия ли? Не знам какво искаш да кажеш.

– Не знаеш ли? Ще пощадя живота на воините ти в замяна на твоето сътрудничество.

– Как трябва да ти сътруднича? Ти ми ограби всичко, което имах. Нямам какво да ти дам.

Похотлив блясък освети очите на Лъвското сърце.

– Колко от себе си си готова да дадеш, за да спасиш живота на онези, за които казваш, че си загрижена?

Теменужените очи на Ванора потъмняха неразбиращо.

– Говори просто, сър рицарю. Каж ми какво искаш от мене.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ дръзко и неприкрито.

– Мисля, че знаеш какво искам. Отдай ми се и ще пощадя хората ти.

– Това, което предлагате, е греховно и неморално! – извика отец Кадък от мястото си на две стъпки от тях. – Не го слушай, Ванора.

Лъвското сърце изпрати недоволен поглед към свещеника.

– Всеки път, когато се обърна, виждам или вас, или Меър, или Ванора. Вървете си, отче. Искам да говоря насаме с Ванора.

– Не. Аз съм нейният изповедник. Аз опрошчавам греховете ѝ и съм длъжен да пазя добродетелта ѝ. Тя няма нужда от такъв като вас да я отклонява.

Лъвското сърце обърна стоманения си поглед към Ванора.

– Отец Кадък вместо тебе ли говори, Ванора? Знаеш какви ще бъдат последиците от твоя отказ, нали?

– Моля ви, отче, оставете ни. Аз съм достатъчно възрастна, за да вземам сама решенията си.

– Ванора, вслушай се в гласа на разума – замоли я свещеникът.

Тя го дръпна настрана и му заговори така, че друг да не може да я чуе.

– Много хора зависят от добрата воля на Лъвското сърце – прошепна тя. – Обещавам да не правя нищо необмислено. Мислите ли, че ще му се подчиня? Имам план, който ще спаси и моята добродетел, и хората ми.

– А – каза свещеникът. – Трябваше да се досетя. Много добре, ще те оставя да успокояваш Лъвското сърце, както можеш.

– Какво му каза? – запита Лъвското сърце, когато свещеникът се оттегли. – Не вярвам и на двама ви.

– Казах му, че съм достатъчно възрастна да вземам сама решенията си – отвърна Ванора.

Веждите на Лъвското сърце се вдигнаха.

– Това означава ли, че ще те имам тази нощ в леглото си?

– Това означава, че ще помисля. Междувременно трябва да се закълнеш, че няма да правиш нищо на моите хора, докато взема решение. В замяна на твоего въздържание обещавам сериозно да си помисля върху искането ти.

Лъвското сърце се отпусна на стола си и се взря във Ванора. Не беше мислил, че ще спечели толкова голяма отстъпка от нейна страна. Очите му се присвиха. Нещо не беше наред. Ванора не го харесваше. Никога не би се съгласила да му стане любовница, ако нямаше нещо наум. Внезапно му хрумна, че тя се пазари, за да спечели време да заговорничи против него. Сподавайки едва усмивка, той реши да приеме предизвикателството и да осуети всякакви хитрини, които някаква уелска девойка би могла да скрои.

– Давам ти седмица да вземеш решение. Но мисли добре, жено, защото много хора зависят от отговора ти. Когато искам нещо, обикновено го получавам.

Очите на Ванора се разшириха.

– Ще ме насилиш ли?

Погледът му пробяга по нея с нескривана страст.

– Кълна се, че няма да има насилие, когато те отведе в леглото си.

Ванора си пое остро дъх.

– Твоята арогантност ме плаши, рицарю. Не всички жени те намират неустоим. Аз например те намирам самонадеян, властен и достоен за презрение. Ако ме извиниш, работата ме чака.

Подсмивайки се, Лъвското сърце не се опита да я спре, когато тя се отдалечи. Сковаността на гъвкавата ѝ фигура издаваше колко е оскърбена, но той не можеше да не се възхити на духа ѝ. Тя не вървеше с дребните стъпки на жена; не, крачките ѝ бяха дълги и уверени, като че ли знаеше силата си и се гордееше с нея. Трябва да я наблюдава строго, реши той, защото ако ѝ се отдаде възможност, ще го направи на глупак.

Колкото и да не му се искаше да го признае, отхвърлянето на Ванора беше възбуждащо. Жените рядко, дори никога не го отхвърляха, а

повечето мъже мислеха два пъти, преди да му се противопоставят. Независимо дали тя го осъзнаваше или не, но страстната ѝ природа си личеше във всяка нейна дума и постъпка, в начина, по който се движеше, и в гордо вдигнатата ѝ брадичка. Подобен огнен темперамент беше рядкост за жена. Той искаше да потъне в дълбините на страстта ѝ. Сър Брандън прекъсна размишленията му.

– Готов ли си да говориш със затворниците сега?

– Да. Колко стражи си поставил в кулата?

– Двама горе и двама долу.

Разговорът спря, когато Алън се появи, носейки оръжието на Лъвското сърце. Лъвското сърце препаса меча си, после кимна, за да покаже, че е готов да разговаря със затворниците. Докато следваше Брандън по витата стълба на кулата, двамата стражи от долния етаж тръгнаха на една крачка след тях.

– Отключете вратата – заповяда Лъвското сърце, когато стигна най-долната площадка. Единият от стражите извади ключ от колана си и го пхна в ключалката. Вратата се отвори навътре и Лъвското сърце влезе в помещението.

Затворниците се втурнаха напред. Стражите веднага извадиха мечовете си и ги избутахта назад. Въздухът беше застоял и вмирисан на немити тела и човешки изпражнения. Лъвското сърце би се обзаложил, че след два дни затвор те ще се съгласят с всякакви условия, които им предложи.

– Решихте ли съдбата ни, сър Лъвско сърце? – запита сър Рен, капитан на стражата на Ванора. – Ще бъдем ли екзекутирани?

Припомняйки си своето обещание пред Ванора, Лъвското сърце каза:

– Зависи. Колко наемници служат на замъка?

– Половината от бойците ни са наемници, някои са англичани, има и чужденци – отвърна сър Рен. – Останалите сме уелси, заклели се да служат на дъщерята на лорд Рис.

– На наемниците предлагам амнистия в замяна на клетва за вярност към принц Едуард – обяви Лъвското сърце. – Те са свободни да служат на друг господар, ако такова е желанието им.

Тишина се възцари сред затворниците, докато всеки обмисляше предложението и какво означаваше то за него в смисъл на парична и лична изгода. На наемниците обикновено им беше все едно на кого продават услугите си, стига да им се плаща. Накрая един от мъжете излезе напред, коленичи пред Лъвското сърце и се закле във вярност. Един по

един го последваха и други наемници, като накрая всички положиха клетва за вяност пред Лъвското сърце.

– Сър Брандън, върнете на тези мъже оръжията и конете им и ги съпроводете до подвижната решетка.

– Вие изоставяте Крагдън и лейди Ванора – извика сър Рен, когато бойците се заизнизваха през вратата.

– Рицарите се бият когато и където им се плати да го правят – каза Лъвското сърце. – Крагдън вече не принадлежи на лейди Ванора, тя вече не разполага и с пари, за да плаща на наемниците си. Съдите ги твърде сурово, сър Рен. Дори сър Пенрин разбра, че ще постъпи умно, ако служи на Едуард. Той ще остане в Крагдън като иконом на Едуард. Колкото до уелските защитници на замъка, – продължи той, – не предлагам никакви условия. Едуард ще реши съдбата ви. Може да прояви милост, ако му се закълнете във вяност.

– Клели сме се да защитаваме нашата господарка – отговори сър Рен.

– Така да бъде. Ще останете затворени, докато принц Едуард се върне и реши съдбата ви – каза Лъвското сърце и се обърна, за да излезе.

– Не можете ли да намерите по-приемливо място за нас? – запита сър Рен. – Не можем да се изкъпем, не ни е позволено и да ходим навън по нужда. Трябва да вършим всичко в кофи.

– Затворниците не предявяват искания – отвърна сурово Лъвското сърце, – но може би ще обмисля молбата ви, ако ми разкриете кой е рицарят, който водеше битката срещу моите сили.

– Аз бях – каза сър Рен.

Лъвското сърце го изгледа презрително.

– За глупак ли ме мислите? Ако отказвате да разкриете рицаря, може би ще бъдете по-склонен да ми кажете дали замъкът има таен изход.

Устните на рицаря останаха плътно стиснати.

– Много добре, така да бъде. Ще намеря рицаря без ваша помощ и сам ще търся изхода.

След като изрече това, той излезе от помещението, оставяйки недоволните уелски да мислят над думите му.

Ванора нямаше представа, че половината, от защитниците на Крагдън са се заклели във вяност на врага, но дори да го беше узнала, това нямаше да промени нищо. Тя имаше само една седмица време да

намери начин да освободи лоялните си воини. Ако не успееше, нямаше да има друг изход, освен да стане любовница на Лъвското сърце и да унищожи надеждата си да се омъжи за Дафид Девърел, защото отказваше да отиде при годеника си омърсена от англичанин.

Проклет да е всеки англичанин! Проклет да е Лъвското сърце!

Следващите дни бяха изпитание за Ванора. Мрачният, напрегнат поглед на Лъвското сърце като че ли я следваше навсякъде. Макар че тя се опитваше да го избягва, пътищата им, за нейно неудоволствие, като че ли се кръстосваха прекалено често. Единствените ѝ спокойни моменти бяха, когато той отиваше на лов или се присъединяваше към воините си, излизачи да патрулират, или когато тя се криеше от него в своята стая.

Ванора трябваше да признае, че животът в замъкът върви гладко, но това до голяма степен се дължеше на сър Пенрин, който умееше да сплотява хората ѝ. Макар че тя си пожелаваше да не е така, нямаше как в замъка да избухне бунт, щом защитниците му бяха затворени в кулата. За съжаление планът ѝ да освободи затворниците беше отклонен от отец Кадък. Той беше настоял, че е твърде опасно.

Ванора не искаше да се откаже, но времето ѝ изтичаше.

Един ден Лъвското сърце я притисна в един тъгъл на галерията. Тънък лъч гаснеща дневна светлина, който се процеждаше през високата арка на прозореца, осветяваше половината му лице, очертавайки го в сурови линии, подсилвайки агресивно издадената брадичка и искрящия поглед на присвитите му сребристи очи. Другата половина от лицето му оставаше в плътен мрак.

– Отбягваш ли ме? – запита той сурово.

– Изненадана съм, че си го забелязал – отвърна рязко Ванора.

Той я притисна към студената каменна стена.

– Забелязвам всичко, свързано с тебе. Взе ли решение?

– Ти ми даде една седмица.

– Защо отказваш да приемеш неизбежното? Няма да приема друго освен абсолютно подчинение. Твоите покровители не могат да ти помогнат, а наемниците ти те изоставиха.

– Лъжеш!

– Казвам ти истината. Само шепа упорити уелски рицари останаха в кулата. Другите бяха достатъчно умни, за да приемат условията ми. Избраха живота пред смъртта.

– Проклет да си!

Тя се опита да се отскубне, но твърдото му тяло блокира пътя за

отстъпление.

– Не толкова бързо – изръмжа той. – Може би трябва да ти покажа нагледно какво представлява удоволствието да се озовеш в леглото ми.

Сграбчайки я за талията, той я привлече към себе си за една насилствена, властна целувка. Тя започна да се бори, държейки устата си плътно стисната, докато той се опитваше да я откърне с езика си. Тогава той притисна хълбоците си към нейните, принуждавайки я да усети възбудата ми, и за неин върховен срам тя се притисна към ерекцията му. Когато осъзна какво става, решимостта ѝ се върна и тя тропна с крак по неговия. Той прекъсна целувката със смях.

– Не можеш да ме нараниш, вещице.

С върховната самоувереност на мъж, свикнал да става каквото той пожелае, Лъвското сърце отново плени устата ѝ. Този път не показа никаква милост, заставяйки устата ѝ да се отвори, докато езикът му нахлуваше в нея. Целуваше я като любовник, а не като враг, горещо и дълбоко, ръцете му се плъзнаха надолу, за да обхванат седалището ѝ и да я притиснат към издутината на панталоните му.

Опитвайки различна тактика, Ванора ухапа устната му. Получи се. Той залитна назад, изръмжавайки гневно.

– Кръвожадно момиче! Предай се.

– Никога!

Думите ѝ прозвучаха кухо. Как можеше някоя дума да звучи решително, когато краката ѝ се бяха превърнали в безкостна, трепереща маса желе само от атаката на един мъж, решен да я съблазни?

– Ще видим, Ванора – изрече той с типична мъжка арогантност.

И дръзкият дявол продължи по пътя си. Ванора се отпусна до стената, слаба и трепереща след тази среща. Господ да ѝ е на помощ. Ами ако не успее да освободи хората си? Алтернативата не беше приемлива. Тя или щеше да бъде принудена да ги изостави, или да се отдаде на английския дявол.

Един настойчив глас в главата ѝ шепнеше за заровени чувства, които никога не се бяха пробуждали, преди Лъвското сърце да я беше целунал и докоснал.

Ванора коленичеше в параклиса, молейки се за напътствие. Беше останала в това положение толкова дълго, че влагата беше проникнала в костите ѝ и краката ѝ трепереха от умора. Очакваше отец Кадък да се върне от селото, където беше отишъл да се моли край постелята на една

жена с родилна треска. Беше решена да го чака, колкото и да се забавеше свещеникът. Атаката на Лъвското сърце над сетивата ѝ я беше накарала да осъзнае, че той е още по-опасен за нея, отколкото си беше представяла.

– Ванора, защо не си си легнала в този късен час? – каза отец Кадък от вратата. Побърза да се присъедини към нея и коленете му изпукаха, когато коленичи до нея. – Болна ли си?

– Трябваше да говоря с вас, отче – започна тя. – За плана, който обсъждахме.

– Не, дете, твърде опасно е.

– Опасно или не, искам да спася хората си. – Тя сведе поглед към ръцете си, отказвайки да срещне очите на свещеника – Времето изтича. Ако скоро не предприема нещо, ще бъде принудена да се отдам на Лъвското сърце, за да спася живота на нашите смели уелски рицари.

– Ще се моля за тях.

– Не е достатъчно.

– Ами ако Лъвското сърце не захапне примамката?

– Той иска боеца, когото нарича Белия рицар, почти толкова, колкото и мене. Кълна се в бога, няма да има нито единия, нито другия.

Очите на свещеника се сведоха примирено.

– Какво искаш да направя?

– Да ми помогнете да облека бронята си. Възнамерявам да изляза през изхода зад олтара, да доведе коня си от селото и да остана скрита до сутринта. Тогава ще се появя пред стените на замъка и ще привлече вниманието на стражите горе на стената.

– Страхувам се за живота ти, дете.

– Не бива, отче, всичко ще бъде наред. Щом привлече вниманието на Лъвското сърце, той ще изведе бойците си от замъка, за да подгонят Белия рицар. Те не познават тези земи като мене. Ще ги отведе в планините, а после ще изчезна в една от многото пещери. Останалото се пада на вас с Меър. Мислите ли, че ще можете да освободите хората от кулата?

– Как ще минем покрай часовете?

– Меър ще им каже за появяването на Белия рицар пред портите и ще ги примами навън, уж за да го видят. Докато тя ги разсейва, вие можете да откраднете ключа от стража.

– Това не ми харесва, Ванора. Лъвското сърце не е глупав. Ще запозре измама.

– Той иска този рицар толкова, колкото и Луелин. Нищо няма да се

обърка.

– Моля се на бога дано си права – изрече разгорещено отец Кадък.

– Ще имам нужда от нещо повече от молитвите ви, ако е съдено да успея. Помогнете ми да си облека ризницата.

Отец Кадък я придружи до една малка стая зад олтара, където имаше различни предмети с религиозно предназначение. Отвори един сандък, разбута расата и извади плетената от железни бримки ризница на Ванора, панталоните, меча и бялата надризнаца. Излезе, за да може тя да съблече роклята и да облече бронята, и се върна, когато тя беше готова.

– Конят ти е в конюшната зад ковачницата в селото – каза отец Кадък. – Единият от конярите го хвана и го отведе, преди войниците на Лъвското сърце да затворят портите.

– Знам, Меър ми каза. Нейният внук е завел Барон в селото. Дрем се грижи добре за него. Готова съм, отче. Отворете вратата.

Свещеникът докосна един панел зад олтара и отвори врата, водеща към проход, който излизаше при брега на реката. Оттук се отиваше бързо до селото. Ванора смяташе да не бърза, да изчака до разсъмване, за после да се покаже на хората на Лъвското сърце.

Отец Кадък взе един факел от халката, забита в стената, и го подаде на Ванора.

– Ще ти трябва светлина да виждаш къде вървиш. Вземи факела и го остави на входа на пещерата, да ти е под ръка, когато се връщаш. Аз ще се моля за успеха ни.

– Благодаря, отче. Ще намерите Меър в залата утре при първата утринна. Аз ще се покажа на часовете на Лъвското сърце малко след разсъмване. Дватама знаете какво да правите.

Тя сложи шлема на главата си и хлътна в коридора.

– Господ да е с тебе – прошепна отец Кадък, докато Ванора изчезваше в мрака.

Лъвското сърце се мятеше и се обръщаше през по-голямата част от нощта. Чу камбаните да звънят за предсънна, после за първа утринна, но поради някаква причина умът му беше неспокоен и той не можеше да заспи. Предупреждаващи камбани звъняха в мозъка му, сетивата му тръпнеха в напрежение. Но не разбираше какво не е наред. Затворниците бяха на сигурно място, Ванора също беше на сигурно място в леглото си, където не можеше да направи никаква пакост.

Може би точно това не беше наред с него. Искаше я в своето легло. Не остава много време, помисли той самодоволно. Заплахата му да ексекутира нейните воини щеше да я доведе в леглото му много скоро. Не ѝ беше дал почти никакъв избор. Когато желаше нещо, го преследваше така упорито, че обикновено получаваше желаното.

Би могъл да я принуди да дойде в леглото му, ако пожелаеше, но използването на сила не му доставяше никакво удоволствие. Обичаше жените да му се подчиняват и да го желаят. Мисълта как Ванора се подчинява доброволно го накара да се изсмее презрително. Тази малка вещица беше прекалено горда и независима, но той беше сигурен, че щом тя влезе в леглото му, ще я накара да го пожелае. Мисълта за една нетърпелива, топла и страстна Ванора накара гореща кръв да нахлуе в слабините му. Ако скоро не вкараше малката вещица в леглото си, ерекцията щеше да стане неизменна част от анатомията му.

Лъвското сърце задрямваше и се будеше, докато звънът на черковните камбани за утринна не го събуди. Той се протегна и стана, за да започне новия си ден. Точно беше приключил с миенето, когато Джайлс нахлу в стаята, осезаемо възбуден.

– Той е тук! Смелостта на това копеле е невероятна. Трябва да дойдеш да видиш сам.

– Поеми си дъх, Джайлс, и ми кажи за какво говориш. Кой е тук?

– Той, Белият рицар! Пристигна пред портите на разсъмване, с невероятна дързост. Стражите горе на стената го видели първи и алармираха гарнизона.

Лъвското сърце подаде глава в коридора и извика Алън. След няколко мига момчето се появи, запъхтяно и зачервено от възбуда.

– Видях го! – изграчи той. – Него и големия му бял кон.

– Помогни ми да си сложа бронята, момче – заповяда строго Лъвското сърце.

Алън побърза да изпълни заповедта.

– Сам ли е, Джайлс? – запита Лъвското сърце с приглушен глас, докато Алън навличаше ризницата над главата му.

– Да – отвърна Джайлс, – но армията на Луелин може да се крие сред хълмовете и да чака Белия рицар да ни примаме навън.

Лъвското сърце грабна мечата си и излезе от стаята.

– Искам с очите си да видя това копеле, преди да реша какво да направя.

Изтича нагоре по витата каменна стълба към пътеката на стената и надникна през парапета. Това, което видя, накара гняв да пробяга през

него. Облечен в отличителната си бяло-златиста надризнаца, с шлем, блестящ под слънцето, рицарят, възседнал снежнобелия си кон, се взираше нагоре. Когато видя Лъвското сърце, вдигна меча си в предизвикателен жест.

– Копеле такова! – изфуча Лъвското сърце.

– Какво смяташ, че иска? – запита Джайлс.

– Очевидно е. Предизвиква ме.

– Мисля, че ще ни вкара в капан, ако го подгоним.

– Може би ще ни отведе право при Луелин – изрече замислено Лъвското сърце. – Ние това искаме, нали? Търсехме Черния вълк на Сноудония още откакто дойдохме в Уелс. Сблъсъкът с него е това, за което се подготвахме през тези дълги седмици. Ще оставим рицаря ренегат да ни отведе до него.

– Да – съгласи се Джайлс. – Хората жадуват за една хубава битка.

– Вдигни гарнизона по тревога – заповяда Лъвското сърце. – Остави двама на портата. При никакви обстоятелства подвижната решетка не бива да се вдига, докато ни няма. Сложи и двама часови да пазят затворниците в кулата. Останалите да се съберат в двора в пълно бойно снаряжение.

– Пригответи се да умреш – извика Лъвското сърце към Белия рицар. – Когато се срещнем в боя, само един от нас ще си тръгне жив!

След малко подвижната решетка беше вдигната и Лъвското сърце излезе начело на внушителната си армия. Когато Белият рицар напълно се увери, че го следват, вдигна меча към шлема си в подигравателен поздрав и препусна в галоп към далечните хълмове.

Лъвското сърце изруга под нос. Белият кон беше бърз, а рицарят като че ли знаеше точно къде отива. Лъвското сърце не го изпускаше от поглед, докато галопираше неудържимо нагоре към хълмовете. Преследването стана трудно, когато стигнаха гъстите гори, но решимостта на Лъвското сърце не отслабваше.

– Отваряйте си очите за засади – предупреди той лейтенантите си.

Не се натъкнаха на засада. Вместо това рицарят водеше патрула все по-високо и по-високо, навлизайки още по-навътре в гъстата гора. Лъвското сърце тъкмо беше стигнал до хълма, когато рицарят внезапно изчезна. Предполагайки, че негодникът е слязъл по другата страна на хълма, Лъвското сърце поведе воините си по стръмния склон. Когато стигнаха дъното, разбра, че е бил измамен. Но с каква цел?

С каква цел рицарят ги беше подмамил да излязат от кулата?

Патрулът на Лъвското сърце вече се беше отдалечил, когато Меър

и отец Кадък отидоха в кулата. Всеки от двамата носеше по една кофа прясна вода.

– Какво носите? – запита сър Осгуд, един от двамата стражи.

– Вода за затворниците – отвърна отец Кадък.

– Каква е тази суматоха в двора? – запита другият страж, наемник на име Фенууд.

– Не знаете ли? – изрече Меър с престорено вълнение. – Тайнственият рицар, когото Лъвското сърце търси, се появи пред стените малко след утринна. Лъвското сърце събра хората си и го подгони.

– Кълна се в бога, как ми се иска да бяхме с тях – измърмори Фенууд. – Този рицар ще отведе нашите хора право при Луелин.

– Може би бихте могли да го видите от стената – намекна хитро Меър.

Стражите размениха многозначителни погледи.

– Оставете водата – заповяда сър Осгуд. – Ще я отнесем на затворниците, след като се върнем.

Когато отец Кадък остави долу кофата, се блъсна неволно във Фенууд.

– Господ да ми прости – измърмори той под нос, докато ловко измъкваше ключа от колана на наемника.

Нямайки търпение да видят какво става, двамата стражи се качиха бързешком по стълбите, оставяйки свещеника и Меър сами.

– Взехте ли го? – изшептя Меър.

– Да – отвърна отец Кадък, изваждайки ключа изпод черното си расо.

Пъхна ключа в ключалката и отвори вратата.

– Отец Кадък! Какво правите тук? – запита сър Рен, когато видя свещеника застанал в рамката на отворената врата.

– Къде са стражите?

Меър надникна над рамото на свещеника.

– Побързайте. Нямаме време за губене. Бързо по стълбите и в параклиса.

Мъжете, мръсни и брадясали, изскочиха от помещението и хукнаха нагоре по стълбите. Меър запуши носа си и трепна, докато минаваха покрай нея, но геройски остана да пази, докато и последният мъж не ми-на край нея.

Тогава отец Кадък заключи вратата, предаде ключа на Меър и тръгна подир мъжете. Меър се качи по стълбата на крепостната стена с треперещи крака и се приближи към стражите.

– Виждате ли нещо, сър Осгуд? – запита тя невинно.

– Не. Сигурно са навлезли в горите.

Тя се обърна, за да си тръгне, престори се, че стъпва накриво, и се облегна тежко на Фенууд, хващайки се за туниката му, за да се задържи. С леко движение на китката върна ключа, пхвайки го обратно в колана му.

– Добре ли си? – запита Фенууд, посягайки, за да я задържи.

– Да, благодаря.

Тя направи реверанс и побърза да се отдалечи.

– Готово – каза, когато стигна параклиса. – Може да заподозрат нещо, но нямат доказателство. Молете се господарката ни да се върне жива и здрава.

Меър гледаше тревожно как и последните уелсици минават пред вратата зад олтара. Щом стигнеха брега на реката, щяха да бъдат свободни да се присъединят към силите на Луелин или да се върнат по домовете си. Отец Кадък затвори вратата и въздъхна облекчено.

– Върни се в кулата, Меър. Аз ще чакам тук Ванора.

Ванора остави коня си при Дрем и се върна към реката, промъквайки се покрай стръмния бряг, докато не стигна до пещерата. Убеди се, че никой не я е последвал, после хлътна вътре, взе факела от халката и се върна в параклиса. Отец Кадък я чакаше, когато се появи иззад олтара.

– Слава на бога – въздъхна облекчено той.

– Стана ли всичко по плана?

– Да, мина добре. С божията помощ твоите рицари избягаха през тунела – каза отец Кадък, сваляйки шлема от главата ѝ, за да го върне в сандъка.

Двамата смъкнаха ризницата ѝ. Докато Ванора се преобличаше в роклята си, свещеникът прибра бронята и меча и подреди отгоре расата, за да ги скрие.

– Ела, дете, ще се помолим заедно. Мисля, че ще ти трябва цялата помощ, която можеш да получиш, когато Лъвското сърце се върне.

Ванора беше още на колене в параклиса, когато Лъвското сърце нахлу вътре. Свирепият му поглед не предвещаваше нищо добро.

– Значи тук си била – изръмжа той. – Търсих те. Предполагам, знаеш какво се случи. Белият рицар ни подмами да го гоним из хълмовете. После изчезна. Имаш ли пръст в това? Имаше ли причина аз и моите хора да бъдем примамени извън замъка?

– Не съм излизала от кулата; не можеш да ме обвиняваш за нещо, за което не знам нищичко – изрече сладко Ванора.

– Така ли? – изрече неуверено Лъвското сърце. – Бъди сигурна, че няма да си дам почивка, докато не хвана това копеле. Моли се за безсмъртната му душа, жено, защото дните му са преброени.

Думите бяха едва излезли от устата на Лъвското сърце, когато сър Брандън влетя в параклиса и спря пред него.

Глава 4

– Затворниците ги няма, Лъвско сърце! Всички до един.

С лице, превърнато се в маска на ярост, Лъвското сърце се нахвърли върху Ванора.

– Какво си направила?

Ванора си пое дълбоко дъх, за да укроти бясно туптящото си сърце.

– Аз ли какво съм направила? Не съм се приближавала към кулата. Питай стражите, ако не ми вярваш.

– Така и смятам да направя – изрече Лъвското сърце с измамно тих глас. – Стой където си. Ще се занимая с тебе, след като стигна до дъното на тази работа.

Той излезе от параклиса и дълго време Ванора не можеше да направи нищо друго, освен да се визира в мястото, където беше стоял. Страхът породи усещане за празнота ниско в корема ѝ.

Какво щеше да ѝ направи Лъвското сърце?

Страхът, че ще обвини отец Кадък, Меър и в края на краищата нея, задето затворниците бяха избягали, я притисна неумолимо. Лъвското сърце беше суров мъж. Дали внезапните ѝ действия не бяха изложили на опасност живота на двамата, които обичаше най-много? Макар да знаеше, че милостта му няма да се разпростре и върху нея, тя искаше... трябваше да вярва, че той няма да нарани приятелите ѝ.

– Той е разгневен, дете – предупреди я отец Кадък. – Най-добре е сега да избягаш, докато още имаш шанс. Може да не ти се предостави друг.

– Може би имате право, отче. Вие с Меър трябва да дойдете с мене.

– Ще остана – възрази свещеникът. – Аз съм божи служител; той не може нищо да ми направи. Но ти и Меър трябва да бягате. Ще я намеря и ще ти я доведе.

– Да, отче, вие сте по-мъдър от мене. Моите рицари си отидоха и не могат да бъдат наказани за онова, което аз съм направила. Време е да изляза оттук. Ще намеря Луелин и Дафид.

Отец Кадък побърза да намери Меър. Ванора коленичи да се помоли за безопасното си пътуване. За съжаление, Лъвското сърце се появи със сър Джайлс точно в този момент.

Сложил ръце на кръста, с лице, изкривено от ярост, той изрева:

– Как го направи?

– Аз... нищо не съм направила.

– Не лъжи, вещице. Ти си пратила Белия рицар да ме примами да изляза от кулата, после си освободила затворниците, докато ме е нямало. – Той протегна ръка, обърна длан нагоре. – Резервният ключ от кулата... дай ми го.

– Няма резервен ключ. Не съм се приближавала към кулата. Стражите ти не ти ли казаха?

– Да, но хората не изчезват безследно. Казаха ми, че твоят свещеник и камериерката ти донесли вода на затворниците тази сутрин.

Отец Кадък и Меър влязоха в параклиса тъкмо навреме, за да чуят думите на Лъвското сърце.

– Ванора не знае нищо – защити я свещеникът.

Лъвското сърце обърна ледения си поглед към свещеника и камериерката на Ванора.

– Обяснете ми как освободихте затворниците – заповяда той строго. – Знам, че Ванора ви е накарала, така че не се опитвайте да ми говорите небивалици.

– Било е чудо – каза отец Кадък, вдигайки очи към небето. – Стражите ви са били при портите. Как може някой да излезе от замък без тяхно знание?

– Точно това искам да знам. Ако моите хора са били немарливи, ще ги накажа.

Ванора изпрати предупреждаващ поглед към свещеника. Явно стражите в кулата се страхуваха да признаят, че са напуснали местата си, макар и за кратко. Правосъдието на Лъвското сърце щеше да бъде бързо и жестоко, ако разкриеше това.

– Нищо не знаем – повтори свещеникът. – Занесохме вода в кулата и си тръгнахме.

– Къде беше Ванора през това време?

– В стаята си.

Строгий поглед на Лъвското сърце намери Ванора. Тя го изгледа, без да трепне.

– Не видя ли Белия рицар пред портите?

– Не, моята стая гледа към реката. Нищо не съм видяла.

– Трябва ли да вярвам, че затворниците са излетели през прозореца?

– Това е приемливо обяснение, като всяко друго.

– Джайлс! – изрева Лъвското сърце. – Заведи лейди Ванора в дневната и я заключи там. Ще видим дали тя може да изхвъркне през

прозореца. – После се обърна към нея: – Ще продължим този разговор по-късно.

– Не я наранявайте, сър Лъвско сърце – замоли се Меър.

– Освен ако господарката ти не ми каже истината – озъби се Лъвското сърце. – Не обещавам нищо, защото тя подлага търпението ми на голямо изпитание.

– Елате, милейди – каза Джайлс, хващайки я за ръката, за да я изведе от параклиса.

– Аз ще отида с нея – каза Меър.

– Не, няма! – изрева Лъвското сърце. – Не и докато не разплета тази мистерия. Не вярвам в чудеса.

– Може би би трябвало – отвърна сухо отец Кадък.

Когато се разчу за чудодейното изчезване на затворниците, хората на Лъвското сърце започнаха да се кръстят и да си шепнат за вещици и магии. Лъвското сърце не знаеше какво да предприеме. Беше оставил четирима сигурни свои хора, двама при портите и двама в кулата, а стражите при портите се кълнях, че подвижната решетка не е била вдигана в негово отсъствие. Затворниците не биха могли да минат край тях, без да бъдат видени. Ако не притежаваше здрав разум, вероятно също би могъл да повярва, че е станало чудо.

Но тъй като притежаваше здрав разум, единственото обяснение беше таен тунел. Всички замъци ги имаха, защото те осигуряваха път за бягство по време на обсада. С тази мисъл в ума си той нареди на сър Брандън да намери друг изход от кулата.

Беше станало почти време за вечеря, когато гневът на Лъвското сърце най-накрая спадна достатъчно, за да се срещне с Ванора. Той се качи по стълбата към дневната, отключи вратата и влезе в стаята. Искрящият му поглед намери Ванора да седи на скамейката под прозореца. Тя се стегна, когато го видя, но не трепна, когато той пристъпи към нея.

– Направи най-лошото, на което си способен, сър рицарю. Не ме е страх от тебе.

В очите му се появи лошо пламъче.

– Може би трябва. Готова ли си да ми кажеш как са избягали затворниците?

– Не знам. – Погледът ѝ се спусна към колана му. – Ще ме биеш ли?

– Намирам боя за неефективен, когато си имам работа с жени. В

кулата има ли таен тунел?

Очите ѝ се разшириха, гласът ѝ не трепна.

– Ако има, татко е пропуснал да ме осведоми за него.

Хващайки я за раменете, той я накара да стане. Цветът се оттече от лицето ѝ.

– Какво ще правиш?

Имаше много неща, които Лъвското сърце искаше да направи с нея. Да я притисне на леглото, да я покрие с тялото си и да вкара члена си в горещия ѝ център. Опита се да възкреси гнева си от преди малко, но не успя. Макар че нямаше никакво доказателство, че Ванора е освободила затворниците, здравият разум подсказваше, че е виновна.

– Нищо, ако ми кажеш истината.

Вгледа се в устните ѝ. Как беше възможно такава пищна и привличаща уста да изрича лъжите толкова лесно? Пристъп на неукротимо желание накара слабините му да се втвърдят.

Пръстите му стиснаха раменете ѝ и противно на предупреждения на здравия разум той сниши уста към нейната. Зацелува я хищнически, устата му беше гореща и властна, ръцете му се плзгнаха надолу по тялото ѝ към изящните извивки на седалището ѝ, притискайки я към набъбналите му слабини. По реакцията ѝ позна, че е почувствала ерекцията му, и целувката му стана по-дълбока, подтиквайки устата ѝ да се отвори под натиска на мощната атака на езика му.

Това, което Лъвското сърце беше възнамерявал да представлява наказание, скоро се превърна в нещо абсолютно неочаквано: *той се наслаждаваше, целувайки я така настоятелно*. Харесваше му да държи мекото ѝ тяло до своето. Въпреки съпротивата ѝ би могъл да каже, че целувките му не я отблъскват, съдейки по начина, по който устата ѝ омекна, по начина, по който тялото ѝ започна да се извива. Не, това определено не беше наказание. Беше удоволствие. Удоволствие, каквото никога не беше очаквал да намери в далечния Уелс.

Ванора беше същината на страната, в която живееше: дива, неопитомена, с първични вярвания и силно тяло и воля. Господ да му е на помощ, но той я желаше. Ниско ръмжене се изтръгна от гърлото му, докато смъкваше дрехите ѝ. Беше успял да свали туниката ѝ, преди тя да намери сили да се противопостави.

– Какво правиш?

– Давам ти това, което и двамата искаме – изръмжа той, дърпайки я към леглото.

– Изнасилването ли ще бъде наказанието ми?

Лъвското сърце замря.

– Изнасилване ли? Аз съм рицар и не гледам лекомислено на клетвите си. Никога не съм прибягвал до изнасилване, за да получа каквото искам. Жените се състезават за моето внимание.

Ванора изсумтя.

– Не и тази жена. Пусни ме, сър рицарю.

– Отричай колкото си искаш, но тялото ти ми казва, че не си неподатлива на моето внимание.

– Пазя се за Дафид, моя годеник – изрече Ванора, като се отскубна и отстъпи от него.

– Той никога няма да те има!

Страстта в думите му го сепна. Един ден щеше да напусне Крагдън и никога нямаше да се върне. Какво щеше да прави Ванора след заминаването му не би трябвало да го засяга. На Едуард се падаше да реши съдбата на Крагдън, а и тази на Ванора, така че защо толкова се противеше на идеята за брака й?

– Ела при мене и ще кажа някоя дума в твоя полза пред Едуард.

– Едуард е в Англия – отговори Ванора. – Много неща могат да се случат, преди твоят принц да пристигне. Може би Луелин ще изтръгне Крагдън от тебе.

Лъвското сърце се засмя.

– Много малка е вероятността, вещице. – Тръгна към нея и я притисна към леглото. – Мога да те накарам да ме пожелаеш, и то много лесно. Да ти покажа ли колко лесно ще бъде да те вкарам в леглото си?

Ванора отстъпи, докато не почувства леглото зад гърба си и не можеше да отстъпва повече. Страхуваше се от този мъж, не от силата или от темперамента му, а от способността му да я накара да забрави, че е неин неприятел. Целувките му бяха силен опиат, който я оставяше безпомощна, а проницателният му сребрист поглед дълбаеше прекалено навътре в душата й.

Брадичката й се вирна упорито. Тя не искаше Лъвското сърце. Искаше Дафид. Всички англичани бяха зверове, които изнасилваха родната й страна, както Лъвското сърце искаше да я изнасили. Мислите и спряха, когато той я притисна по гръб на леглото. Тя се стовари там в купчина усукани поли и оголени крайници. Тогава Лъвското сърце се озова върху нея, тялото му я притисна към кожата и устата му затърси пищната мекота на нейните устни.

Ръката му се плъзна нагоре по крака й, гореща, твърда, търсеца. Тя потръпна, когато ръката му се обърна навътре, пълпейки нагоре по

вътрешната повърхност на бедрото ѝ, изкачи се още по-нагоре и стигна едно място, което никои мъж не се беше осмелил да наближи.

– Не!

– Защо трепериш? – запита Лъвското сърце. – Годеникът ти никога ли не те е докосвал по този начин?

– Не! Не би се осмелил.

– Тогава аз ще бъда първият – прошепна той с глас, напрегнат от желание.

И я докосна, пръстите му проникнаха през меките косъмчета там, където се съединяваха бедрата ѝ, за да достигнат до влажните ѝ вътрешни гънки. Тя ахна и се опита да отблъсне ръката му, но той просто се засмя и плъзна един пръст в цепнатината ѝ, хлъзгайки се по мъзгата, която намери там. Тя беше така чувствителна към докосването му, че се сгърчи под него и прехапа долната си устна, за да не извика.

– Престани!

– Наранявам ли те?

Ванора не чувстваше никаква болка, само копнеж, който с лекота би могъл да се превърне в удоволствие, стига да му се поддаде. Да излъже за чувствата си ѝ се видя най-добрата тактика за момента.

– Да, нараняваш ме.

– Лъжкия.

Пръстът му се оттегли, после се плъзна по-дълбоко, изследвайки горещия мед на нейната ножница. Стон се изтръгна неволно от устните ѝ. Усещаше се размекната и набъбнала. Това чувство, макар и чуждо, не беше неприятно. Единственото оскърбително в ласката беше самият мъж. Желаета или не, ако не спреше атаката му сега, щеше да стане по-редната жертва на страстта на Лъвското сърце.

Събирайки всичките си сили, тя сви юмрук и го удари в стомаха. Дъхът излезе със съскане от гърдите му и той отстъпи, а очите му се разшириха в неверие.

– Ти ме удари!

Тя се изплъзна изпод него.

– Ти ме нападна.

– Ти ме подмами.

– Сега кой е лъжецът?

Лъвското сърце се отпусна назад на пети със замислено изражение на лицето. Господи, да не е полудял? Когато беше влязъл в тази стая, всичко, което искаше от Ванора, беше истината. Но в мига, когато я беше зърнал, страстта му се беше разпалила. Жаждата да я направи своя

беше го превърнала в бясно куче. Почувства се разтърсен до дъно. Чувствата му никога не бяха излизали от контрол до такава степен.

Оправи дрехите си и се опита да се съсредоточи, но беше невъзможно с нейния аромат, все още полепнал по него. Толкова силно я желаеше, че можеше да усети вкуса ѝ, но разтърси глава, за да я изхвърли от ума си и да си припомни причината за тази среща с нея.

– Още ли отричаш, че си помогнала на затворниците да избягат от кулата?

Тя го изгледа предпазливо.

– Да.

Той ѝ се усмихна лукаво.

– Може би питам не когото трябва. Свещеникът и камериерката ти са били в кулата, преди бягството да бъде открито. Ще ги разпитам незабавно.

Ванора пребледня.

– Те са невинни. Прави каквото искаш с мене, но ги остави на мира. Поемам цялата вина.

– Аха, сега признаваш, че си виновна. Как го направи?

Устните ѝ останаха здраво стиснати и тя поклати отрицателно глава.

– Ти си най-упоритата жена, която някога съм срещал. Тъй като няма вероятност да се огънеш под натиск, ще отложи наказанието, докато не науча как си улеснила хората си да избягат. В момента моите хора търсят тайния изход. Истината ще излезе наяве, милейди, и когато това стане, нищо няма да те спаси от гнева ми.

– Няма таен изход.

– Не ти вярвам. Чуй ме добре, Ванора. Наказанието има много форми. – С тези загадъчни думи той отвори вратата. – Ела, време е за вечеря. Ще ядем от един поднос и ще пием от една чаша.

Когато Ванора се поколеба, Лъвското сърце положи ръка на гърба ѝ и решително я поведе към вратата. Тя тръгна пред него по галерията и надолу по стълбите, спирайки, когато стигна до залата.

– Седни до мене на подиума, милейди – нареди с недвусмислен тон Лъвското сърце.

Ванора не знаеше какво да очаква от него и това я объркваше. Той беше прекалено любезен, прекалено нежен. Мислеше, че най-малкото ще я набие, хрумна ѝ и че може да заповяда да я затворят като възможно наказание. Но той беше направил точно обратното на това, което беше очаквала. Трябваше да бъде предпазлива. Не можеше да му вярва.

Преди Ванора да стигне до подиума, Меър се приближи към нея. Старата бавачка пое двете ѝ ръце в своите и се вгледа в лицето ѝ.

– Какво ти направи той, агънце? Нарани ли те? Докосна ли те неприлично?

Ванора стисна ръцете на Меър.

– Добре съм, не се безпокой. Мога да се грижа за себе си.

– Да, познавам способностите ти по-добре от всеки друг – каза Меър. – Той знае ли? – прошепна тя, извърщайки очи към Лъвското сърце.

– Меър, тихо! – предупреди я Ванора.

Не знаеше какво може да направи Лъвското сърце, ако научи, че тя е тайнственият рицар, когото той търсеше. Противникът му нямаше да получи същото снизхождение, каквото беше проявил към лейди Ванора, предположи тя.

– Седни си на мястото, Меър – каза Лъвското сърце снизходително. – Както виждаш, господарката ти е невредима. Но не съм свършил с нея. Някой трябва да бъде наказан заради бягството на затворниците.

– Тогава трябва да накажете мене, господарю – каза Меър. – Аз отключих вратата.

– Какво говориш, Меър? – изрече отец Кадък иззад старата жена. – Аз отключих вратата.

Страх разшири виолетовите очи на Ванора. Да не са полудели?

– Не! Аз, само аз съм виновна!

– Стига! – изрева Лъвското сърце. – Онзи, който ми предаде резервния ключ от вратата, ще бъде държан отговорен и надлежно наказан.

Ванора осъзнаваше, че няма да има резервен ключ, защото такъв просто нямаше.

– Моля ви, не казвайте нищо повече – изшептя тя предупредително към Меър и свещеника, в очите ѝ се четеше страх за тях. – Ще говоря и с двама ви по-късно.

Кършейки ръце, Меър побърза да се отдалечи, но отец Кадък остана с поглед, изпълнен с оправдан гняв.

– Само да я докоснете и гневът божий ще се стовари върху вас.

– Не се съмнявам, отче – каза Лъвското сърце. – Бъдете спокоен, оставих девствеността на милейди непокътната.

– Ще те чакам в параклиса да чуя изповедта ти, дете – обърна се отец Кадък към Ванора, преди да си тръгне.

– Колко често се изповядваш? – запита Лъвското сърце с нотка на развеселеност.

– По-често от тебе, обзалагам се – отвърна тя. – Да не би да ми

забраняваш да потърся опрощение от изповедника си?

– Не, изповядай съдържанието на сърцето си. Гледай да му кажеш, че редовно лъжеш. – Той я изгледа многозначително. – Мисля, че Крагдън гъмжи от лъжци. Ти, свещеникът ти, камериерката ти, всички криете нещо. Но аз съм търпелив.

Той притегли един стол и изчака Ванора да се настани, преди сам да седне. Оръженосецът му веднага напълни чашата му с вино. Тогава Лъвското сърце насипа храна на подноса си и предложи на Ванора късче крехко телешко.

– Аз съм напълно способна да се храня сама – каза тя, изтривайки ножа си за хранене, за да си бодне парче месо.

– Да, ти си способна на много неща – изрече многозначително Лъвското сърце.

Ванора му отправи самодоволна усмивка.

– Нямах представа, сър рицарю.

Черковните камбани биеха за предсънна, всичко беше тихо в кулата, когато Ванора излезе от стаята си. Загърнат в наметалото си, тя прекоси коридора и измина краткото разстояние до параклиса, стигнал до крепостната стена, която се извисяваше над речния бряг. Отец Кадък я очакваше.

– Сигурна ли си, че нищо ти няма? – запита свещеникът.

– Добре съм, отче. Има ли нещо неотложно, което да искате да ми кажете? Имате ли новини от Луелин или Дафид?

– Да. Днес посетих селото и научих, че Луелин и Дафид са в кулата Драймиър, владението на Дафид. Събираг сили, за да нападнат Крагдън.

– Драймиър е на половин ден път с кон оттук – изрече възбудено Ванора. – Когато бях дете, често ходехме там с татко. Ще се присъединя към тях и ще се бия с армията на Луелин.

– Какво да кажа на Лъвското сърце, когато научи, че си излязла от кулата?

– Кажете му... – Нищо не й идваше на ума. Помисли малко, после изведнъж получи вдъхновение. – Ще се направя на болна и ще си остана в леглото. Вие и Меър можете да държите Лъвското сърце далеч от моята стая, докато се върна с воините на Луелин. Кажете му, че ме мъчи нещо много опасно и заразно. Повечето мъже се страхуват от всякакви болести.

– Кога ще те повали тази внезапна болест? – запита отец Кадък.

– Ще има внезапни симптоми утре сутрин. Ще се оттегля в стаята си и ще изляза за утрината. Чакайте ме в параклиса.

– Знам, че те посъветвах да заминеш, дете, но имам лоши предчувствия – каза свещеникът, поклащайки глава. – Може би трябва да останеш тук, в безопасност, докато Луелин и Дафид започнат да обсаждат Крагдън. Няма да спечелиш нищо, като се изложиш на опасност. Ами ако те ранят? Дори най-добрите воители получават рани.

– Не мога да остана тук – изрече мрачно тя. – Страх ме е...

– От какво се боиш, дете?

Боя се за сърцето си, за душата си, за тялото си. Лъвското сърце заплашваше всичко скъпо за нея, всичко, което тя представляваше. Неговите целувки я вълнуваха силно; само като го погледнеше, и се разреперваше. Враг или не, но той я караше да копнее за неща, които само съпруг би имал право да ѝ предложи. Очите му, бляскави и приковаващи със своята интензивност, се отправяха към нея прекалено често, за да остава спокойна.

– Нищо, не се боя от нищо – излъга тя. – Домът ми вече не е мой дом. Не е възможно да живея под гнета на врага си.

Проницателният поглед на отец Кадък проникваше по-навътре и виждаше повече, отколкото Ванора би искала.

– Сигурна ли си, че това е причината да пожелаеш да излезеш от тук, дете? Какво има между тебе и Лъвското сърце, което не ми казваш?

– Нищо освен неприязън, отче. Не мога да направя нищо тук, за да помогна на Луелин. Ще се присъединя към неговата армия и ще се бия за Крагдън, както баща ми би се сражавал, ако беше жив. Не се опитвайте да ме разубеждавате, защото съм взела решение. Ще ми помогнете ли? Вече говорих с Меър и тя е съгласна.

След дълга пауза, свещеникът въздъхна и каза:

– Добре и дано господ ми прости, ако ти се случи нещо лошо.

– Нищо няма да ми се случи, отче. – Тя го целуна импулсивно по бузата. – Лека нощ.

– Още малко брашно на лицето ми, Меър – каза Ванора, докато се приготвяше да слезе в залата за обяда.

– Още малко и ще заприличаш на призрак – предупреди я Меър. – Лъвското сърце не е глупав. Ще разкрие измамата, ако прекалиш.

– Много добре. Само направи така, че да изглеждам достатъчно бледа, все едно че съм болна от нещо, дето ще ме принуди да пазя

стаята няколко дни.

Меър отстъпи назад, за да види какво е свършила.

– Направих всичко, каквото можах, за да изглеждаш зле. Останалото зависи от тебе. Не забравяй, не бъди толкова оживена, колкото си обикновено.

– Пожелай ми късмет – каза Ванора, докато излизаше.

Лъвското сърце не беше виждал Ванора целия ден и се питаше каква ли пакост е замислила. Ако не се появише на обяд, той смяташе да иде до стаята ѝ и да я доведе. Но не стана нужда да праща да я викат, защото тя влезе в залата след няколко минути.

Мръщейки се, той загледа провлечените ѝ стъпки и веднага разбра, че нещо не е наред. Настоятелен страх го нападна, когато забеляза нездравия ѝ тен. Изглеждаше преbledняла и изтощена, обичайната ѝ жизненост я нямаше.

– Зле ли ти е? – запита той.

Ванора му се усмихна отпаднало.

– Страхувам се, че е така. Останах си в леглото тази сутрин, надявах се да ми мине, но не се чувствам много по-добре, отколкото като се събудих.

Тя започна да побутва храната в подноса си, после се извърна с изражение, изпълнено с отврата.

– Яденето не ти ли харесва? Може би готвачката може да ти направи нещо, което да ти се яде.

– Нямам апетит – изрече Ванора с въздишка.

Лъвското сърце се вгледа в наведената ѝ глава и усети безпомощност, която не можеше да обясни. Не знаеше нищо за болестите, защото никога не беше се разболявал. Ами ако тя умре? Тази мисъл накара тръпки да полазят по гръбнака му. Той отказваше да помисли, че тя може и да умре.

– Повикай камериерката си – каза той. – Ще поговоря с нея за болестта ти.

Лъвското сърце не видя как Ванора се усмихва, докато повиква Меър с махване на ръка. Меър веднага се приближи към нея, на лицето ѝ беше изписана сериозна загриженост.

– Виж се само – занарежда старата жена. – Казах ти да си останеш в леглото. Ами ако си заразена и разболееш цялата кула?

Думите ѝ предизвикаха желания ефект. Вроденият страх от болести

караше повечето мъже да се разтреперват, а събраните в кулата не бяха по-различни от другите.

– Мислиш ли, че Ванора се е заразила? – запита Лъвското сърце.

Меър вдигна рамене.

– Не знам, сър Лъвско сърце. Трябва да изчакаме да се появят петна, за да разберем дали не е дребна шарка. Може да е потната болест, но симптомите още не са ясни.

– Ти си лечителка. Не можеш ли да излекуваш собствената си господарка?

– Ванора е упорита – каза Меър. – Казах ѝ да си остане в леглото, обаче тя отказа да ме послуша.

Внезапно Ванора се отпусна премаляла. Лъвското сърце скочи на крака и я подхвана.

– Проклетата да си, жено – изрева той, като изгледа Меър с ледени очи. – Ще отнеса Ванора в леглото ѝ, но на тебе оставям да я държиш там, докато не се поправи. Съобщавай ми всеки ден как се чувства. Ако умре, тебе ще държа отговорна и ще си понесеш наказанието.

– Ще направя всичко по силите си, господарю – изхленчи Меър. – Но може да минат дни, преди да разбере с какво се е заразила господарката ми.

Лъвското сърце изтича нагоре по стълбите, носейки отпуснатото тяло на Ванора. Не му се искаше да я остави на леглото, когато стигна до стаята ѝ, но здравият разум надделя и той нежно я положи на леглото ѝ.

– Грижи се добре за нея, Меър – нареди той строго. – Ако има промяна, искам да разбере незабавно.

Лъвското сърце се върна в залата, за да си довърши яденето, но умът му не беше в храната. Бледото лице на Ванора беше отпечатано в мозъка му. Изразителните ѝ очи бяха загубили обичайния си блясък, а в тялото ѝ го нямаше онзи дух, който отличаваше характера ѝ. Пламъкът у нея беше угаснал.

Никога досега не беше помислял, че така ще се притеснява за здравето на някоя жена. Беше израснал без майка, а баща му не се интересуваше много от жените, след като майката на сина му ги беше изоставила. Лъвското сърце не презираше жените, но макар че ги харесваше заради удоволствието, което му даваха, не им вярваше. От най-ранно детство беше запомнил баща си да казва, че жените са невярно племе, че собствената му майка го е изоставила заради любовник.

Сър Робърт живееше като прахосник, но всъщност беше пострадал

от брака, затова Лъвското сърце отрано беше решил, че няма да обича със сърцето си, а само с тялото. И тъй като не разполагаше с богатство или земи, които да остави на своя наследник, нямаше причина да се жени. Освен това, щом собствената му майка не го беше обичала, коя жена щеше да го обикне?

Деликатното здраве на Ванора обаче му създаваше грижи. Искаше да вярва, че се безпокои, защото тя може да зарази хората му, но един вътрешен глас шепнеше друго. Отблъсквайки тези вредящи мисли, Лъвското сърце довърши яденето си и обърна мислите си към планирания лов. Най-добре беше да се ангажира с нещо, докато чака как ще се развие болестта на Ванора. Разхождането из залата и мрачните мисли нямаше да помогнат с нищо – нито на него, нито на нея.

Когато Лъвското сърце се върна от лова по-късно този ден, прати да повикат Меър и беше осведомен, че Ванора е получила треска, но си почива, доколкото е възможно в тези обстоятелства. Когато изрази намерението си да я посети, Меър възрази.

– Никой не може да я вижда, докато не разбере от какво е болна – каза му тя.

– Излекувай я, жено. Заповядвам ти – отвърна Лъвското сърце.

Тази нощ, когато всички си легнаха, Ванора излезе от кулата и се запъти към параклиса. Облечена в плетена ризница и с шлем на главата, тя взе коня си от селото и препусна в осветената от луната нощ към Драймиър, сигурна, че отсъствието ѝ няма да бъде забелязано поне няколко дни. Докато Лъвското сърце открие измамата, тя вече ще е на път обратно към Крагдън заедно с армията на Луелин.

Мъглив здрач се стелеше над земята, когато Ванора най-накрая стигна Драймиър. Дръзко се приближи към подвижната решетка на малката крепост, поздравя стражата и каза името си. Минаха дълги мигове, преди Луелин и Дафид да излязат от кулата. Когато стигнаха портите, тя свали шлема си и им се усмихна. Луелин веднага нареди да вдигнат подвижната решетка.

– Познах бялата ти надризнаца – каза Луелин, когато тя влезе в крепостта.

– Какво правиш тук? – запита Дафид. – Не ми харесва, когато се обличаш като боец и се излагаш на опасност.

– Мога да се бия точно като тебе или който и да било мъж – възрази Ванора. – Нали кръстосах меч с Лъвското сърце, за да можете вие с

Луелин да избягате? Макар да знаех, че не мога да победя, направих бягството ви възможно.

– Ванора има право, Дафид – призна Луелин. – Тя се изложи на голяма опасност заради нас.

– Въпреки това предпочитам годеницата ми да изглежда като жена. Какво правиш тук, Ванора?

– Чух, че събирате сили, за да нападнете Лъвското сърце, и дойдох да ви помогна.

– Той направи ли ти нещо? – запита мрачно Дафид. – Чух, че не проявявал милосърдие към пленниците си.

– Нищо не ми е направил – увери го тя.

– Как успя да излезеш, без да те проследят?

– Направих се на болна и си останах в леглото. Исках да бъда с вас, когато нападнете Крагдън. И исках да ви кажа, че сега армията на Лъвското сърце е по-многочислена от вашата. Казармите бяха твърде малки за всичките му войници, затова някои са се настанили на лагер във външния двор.

– Имаме план – каза Дафид. – Докато половината от силите ни нападнат външната стена, другата половина ще влезе в тунела и ще изненада нищо неподозиращите англичани.

– Добър план – каза тя, – но не бива да убивате Лъвското сърце. Той е любимец на Едуард и трябва да бъде пленен и задържан за откуп.

– Не мога да ти обещавам нищо – отговори Дафид. – Не биваше да излизаш от Крагдън. Когато тръгнем да обсаждаме крепостта, ще останеш тук, в Драймиър, на сигурно място.

– Не! Излязох от Крагдън, за да се присъединя към армията ви.

Мисълта за смъртта на Лъвското сърце не ѝ харесваше. Трябваше да бъде там, за да предотврати ненужното клане. Когато силите на Луелин овладееха Крагдън, възнамеряваше да се убеди, че кръвопролитие то ще се сведе до минимум. Англичаните бяха по-ценни за Луелин живи, отколкото мъртви, особено Лъвското сърце. Откупът би свършил добра работа за каузата на нейния народ.

– Не! – възрази упорито Дафид.

Ванора се обърна към Луелин.

– Какво ще кажеш, Луелин?

– Решимостта ти е непоклатима като десницата ти, Ванора – отвърна той. – Не намирам причина да откажа на молбата ти.

Глава 5

Три дни след като Ванора се беше оттеглила на легло, Лъвското сърце стоеше пред вратата на спалнята ѝ и гневът му към Меър се надигаше още повече, защото тя упорито отказваше да го пусне вътре. Проклетата жена не му казваше нищо с изключение на това, че треската на Ванора се била засилила и най-вероятно тя се е заразшила с нещо.

– Да не мислиш, че ме е страх от зарази? – изрева Лъвското сърце. – Сам ще видя как е господарката ти.

Меър стоеше като скала пред вратата, скръстила ръце на мощната си гръд.

– Не мога да ви пусна. Ванора спи и не бива никой да я безпокои.

– Господи боже, жено! – изръмжа той. – Да не мислиш, че ще направя нещо на господарката ти, докато е болна?

Не чу отговора на Меър в настъпилата врява. Обърна се и видя Джайлс и Брандън, които се появиха в коридора, идвайки откъм стълбището.

– Лъвско сърце! – извика Брандън задъхан. – Армията на Луелин приближава Крагдън.

– Откъде узна това?

– Патрулът ги е забелязал.

– Продължавай.

– Патрулът се изкачил нависоко и се прикрил, докато те отминали, после се върнал по заобиколни пътища в Крагдън, за да съобщи видяното.

– Колко време имаме, преди да пристигнат?

– Няколко часа. Движели са се бавно през гората, за да позволят на пешаците си да не изостават.

– Изненадата е на наша страна. Ако чакаме Луелин да се опита да нападне замъка, това може да доведе само до дълга обсада – каза Лъвското сърце след дълъг размисъл.

– Какво ще правиш? – запита Джайлс.

– Ще излезем и ще се срещнем с тях. Защо да чакаме да ни нападат, когато изненадата е на наша страна? Ще обърнем обсадата им в своя полза.

– Нашите сили са готови да излязат по твоя заповед – каза Брандън.

– Ще излезем веднага щом хората се въоръжат – нареди Лъвското

сърце. – Колкото по-скоро, толкова по-добре. Намерете Алън и го пратете да ми донесе оръжията.

Като чу разговора, Меър закърши ръце уплашена. Ако всичко се е развило според плана, сега Ванора сигурно е с напредващата армия на Луелин. Какво щеше да стане с бедното ѝ агънце? Помисли да издаде тайната ѝ на Лъвското сърце. Ако узнаеше кой всъщност е Белият рицар, може би щеше да я пощади в неизбежната битка. Тя реши да се посъветва с отец Кадък какво да направи.

По прищявка на съдбата отец Кадък беше в селото, за да даде последно причастие на болен. И докато Меър решаваше какво да прави, Лъвското сърце и неговите сили излязоха от кулата.

Армията на Лъвското сърце напредваше бързо и сигурно към настъпващите войски на Луелин. Умът на Лъвското сърце хладнокръвно обмисляше печелившите стратегии за предстоящия бой. Той имаше способността да надушва слабостите на противниците си, което го правеше опасен неприятел. Затова заповяда да спрат, когато воините му наближиха една дълга, тясна клисура между два гъсто залесени хълма.

Сър Брандън се приближи към него.

– Нещо не е наред ли, Лъвско сърце? Защо спираме?

– Познаваш ли по-добро място за засада? – запита Лъвското сърце.

Усмивка изви устните на Брандън.

– Не. Прекрасно място е. Гората ще прикрива нашите хора, докато армията на Луелин влиза в прохода.

– Да – каза Лъвското сърце. – Разгърни хората от двете страни на прохода. Искам изходите да бъдат затворени, след като вражеските сили навлязат в клисурата. Единственият им изход ще бъде гората, а там не можем да направим нищо друго, освен да ги подгоним.

Брандън отдаде чест, обърна коня си и се отдалечи, давайки нареждания. Войниците веднага започнаха да изчезват в гората от двете страни на клисурата. Брандън и Джайлс се върнаха при Лъвското сърце.

– Брандън, ти ще командваш атаката по левия фланг. Джайлс, ти поемаш десния. Изчакайте всички воини на Луелин да влязат в капана ни, преди да затворите изходите – нареди Лъвското сърце.

Тримата се отдалечиха в различни посоки. Лъвското сърце се изкачи на височината, където би могъл да изчака приближаването на Луелин, а после да се присъедини към битката, когато бъде най-необходим.

След три часа Лъвското сърце видя вражеските сили да наближават клисурата. Конниците пристигнаха първи, следвани от пешаци, облечени по най-различен начин – от ризници до кожи. Изглеждаха като дива

орда уелси от древните легенди. Лъвското сърце разпозна Луелин начело на армията и един от двамата воини, които язدهа до него.

Като изруга здравата, Лъвското сърце се втренчи в Белия рицар, заклевайки се да прекрати мизерния му живот още днес. Този път копелето нямаше да му се изплъзне. Но преди да наниже уелсеца на меча си, искаше да види страха на лицето му.

Планът му действаше, помисли ликуващо Лъвското сърце, докато наблюдаваше как Луелин вкарва войските си в капана, който му беше заложил. Когато и последният воиник влезе в тясната клисура, воините на Лъвското сърце се изсипаха от хълмовете, за да прережат пътищата им за бягство.

Ванора яздеше гордо до Луелин въпреки възраженията на Дафид. Той се беше държал странно с нея по време на пребиваването ѝ в Драймиър. Беше я разпитвал подробно за отношението на Лъвското сърце и беше убеден, че той е отнел девствеността ѝ, независимо какво му казваше тя, за да го убеди в противното. Беше по-суров, отколкото го помнеше, и не оценяваше опитите ѝ да помогне на Луелин. Дафид се грижеше само за собствената си слава. Тя знаеше, че той не одобрява тя да се бие облечена като мъж, но вече беше време да разбере, че тя не е слаба, че никога няма да зависи от някой мъж, да разчита да я защитава. Англичаните бяха превзели дома ѝ и нейно право беше да го защити. Баща ѝ я беше обучавал точно за такива случаи и нищо не можеше да я спре да се бие редом с воините на Луелин в защита на рожденото си право.

Ванора намираше подкрепа и във факта, че сър Рен и мъжете, които бяха избягали от кулата, бяха намерили пътя към Луелин и сега язدهа зад нея. Единственото, което я притесняваше, беше клането, което неминуемо щеше да се случи в предстоящата битка. Ако се стигнеше до ръкопашен бой, тя не знаеше дали може да убие Лъвското сърце, макар че безспорно той нямаше да има никакви съмнения в правото си да прекрати живота ѝ.

В един момент от пребиваването си в Драймиър Ванора беше осъзнала, че не жадува за смъртта на Лъвското сърце. Не можеше да си представи света без неговото изпълнено с живот присъствие. Макар че искаше той да се махне от дома ѝ, не му желаше смъртта.

Тези объркващи чувства още се въртяха в главата ѝ, когато чу Луелин да вика:

– Клопка!

Обръщайки се на седлото, Ванора загледа в ужас как околните хълмове оживяват от английски воители. Те изскочиха от гората, на коне и пеши, размахвайки мечове и боздугани.

– Затворили са прохода! – извика Дафид, измъквайки меча си, за да посрещне авангарда на английските сили.

Ванора изтегли меча си и се мобилизира, за да отблъсне напредващата орда. Счепка се с един рицар и успя да се задържи на седлото, докато той размахваше едновременно меча и боздугана си. Усети удара чак в рамото си, докато щитът ѝ отбиваше силата им. Макар че решимостта да остане на седлото я караше да не чувства болката, тя се питаше докога ще може да издържи. Мъже, по-силни от нея, падаха повалени от боздугана на Лъвското сърце. Как е узнал, че армията на Луелин напредва към Крагдън?

Тогава тя го видя да си пробива път към нея, сребристите му очи блестяха злобно, докато напредваше към нея. Зачака го със стоическо примирение, не искаше да умре, но съзнаваше, че смъртта е онова, което е замислил за нея Лъвското сърце.

Внезапно сър Рен застана пред нея и конят му се вдигна на задните си крака от рязкото дръпване на юздите.

– Бягайте, господарке – извика той. – Оставете Лъвското сърце на мене.

– Няма да избягам като последния страхливец – възрази тя. – Погрижете се за собствената си безопасност.

– Не!

Думите едва бяха излезли от устата му, когато петима бивши рицари на Крагдън образуваха защитен кръг около нея. Още петима се наредиха до сър Рен с извадени мечове, готови да отблъснат напредването на Лъвското сърце. Няколко от бойците на Лъвското сърце видяха какво става и се притекоха да го защитят.

Когато Ванора осъзна, че собствените ѝ рицари ѝ пречат да влезе в боя, тя се опита да излезе от кръга. Въпреки усилията си обаче се видя полека изтласкана извън битката, към безопасната височина.

През грохота на битката до нея стигна ревят на Лъвското сърце:

– Страхливец! Върни се и се бий!

Поглеждайки над рамото си, тя видя мъже да падат под меча му и страх обзе душата ѝ. Той искаше да се бие с нея. Не беше честно други да умират, защитавайки я. Но когато се опита да се върне на бойното поле, нейните войници не ѝ позволиха.

Друг бърз поглед над рамото накара кръвта да замръзне във вените

й. Лъвското сърце беше пробил отбраната на сър Рен и препускаше след нея. С ъгъла на окоето си тя забеляза Луелин и Дафид да се бият един до друг, но за нейно смущение й се стори, че битката е загубена, че силите на Лъвското сърце отново са победили армията на Луелин.

Докато тази мисъл проникваше в ума ѝ, тя видя как Луелин се откъсва и навлиза в галоп в гората. Когато уелските осъзнаха, че водачът им се оттегля, образуваха здрава защитна линия, за да попречат на англичаните да го преследват.

– Луелин бяга! – извика Джайлс, препускайки към Лъвското сърце.

Ванора знаеше, че той се разкъсва. Беше си поставил за цел да преследва Белия рицар, но пленяването на Луелин беше по-важно за Англия. Тя усети разочарованието му така остро, все едно беше нейно, когато го видя да обръща коня си и да се втурва след Луелин.

Ванора искаше да остане, но знаеше, че боят е загубен. С оттеглянето на Луелин бойният плам у воините му угасваше и онези, които бяха имали късмета да останат живи, щяха да се спасят с бягство.

Нямаше ли какво са спре този английски дявол, запита се тя. Какво да прави сега? Трябваше ли да се скрие, докато Черният вълк на Сноудония сформира наново армията си?

Изборът ѝ беше ограничен. Мракът се спускаше бързо и тя нямаше къде да отиде освен у дома. А и щеше да бъде по-полезна на хората си, ако може да държи под око Лъвското сърце.

– Оставете ме – каза тя на воините си. – Ще намеря обратния път до Крагдън. Върнете се на бойното поле и отнесете ранените по домовете им.

Никой не помисли да ѝ възрази, когато тя пришпори коня си и скоро се изгуби между дърветата и преплетените диви лози. С малко късмет щеше да стигне у дома, преди Лъвското сърце да се е върнал. След един-два дни щеше да се излекува като по чудо от болестта си. И по божията воля Луелин щеше да доживее деня на следващата си битка. През това време тя щеше да направи живота на Лъвското сърце истински ужас. Може би дотолкова, че да го накара да напусне Уелс.

Беше се почти зазорило, когато тя стигна до прохода, водещ към параклиса. Беше толкова изтощена, че едва се движеше. Ризницата тежеше ужасно на раменете ѝ, главата я болеше. Острата миризма на боя се беше впила в ноздрите ѝ, виковете на ранените още отекваха в ушите ѝ. Толкова много смърт... прекалено много. Ако английските дяволи не бяха нахлули в земите ѝ, тя и сънародниците ѝ щяха да живеят в мир и тя щеше да се омъжи за Дафид.

Мигащата светлина на една свещ прогонваше сенките, когато Ванора се измъкна през тайната врата. Намери отец Кадък да коленичи пред олтара. Усмихна се, когато видя как главата му клюма, и разбра, че е задрямал. Полека го побутна по рамото. Той се събуди с трепване.

– Върна се. – Очите му се спряха на облечената ѝ в ризница фигура.
– Добре ли си?

– Нищо ми няма, отче.

Той погледна зад нея.

– Сама си.

Изморена, тя се отпусна на колене до него и зарови лице в ръцете си.

– Да. Битката свърши зле.

Отец Кадък кимна.

– Заподозрях нещо подобно. Силите на Луелин бяха забелязани от английския патрул. Меър дочула Лъвското сърце да планира изненадващо нападение.

– Той ни хвана неподготвени в един тесен проход, отрязва ни пътя за отстъпление и нападна от две страни.

– Как се измъкна?

– Бягството ми беше улеснено от воините на Крагдън. Опазиха ме и ме държаха в безопасност, не ми позволиха да остана и да се бия. Силите на Луелин отстъпваха, когато напуснах бойното поле. Сигурна съм, че онези, които не са мъртви или ранени, са намерили безопасно убежище сред хълмовете. Уелс е земя с много скривалища, с тези безкрайни планини и гори. Може да бъде страховитото място за непознаващите пейзажа на родната ни земя.

– Трябва да си изтошена. Иди да си легнеш, дете – посъветва я отец Кадък. – Лъвското сърце със сигурност ще дойде да се осведоми за здравето ти, когато се върне. Много се тревожеше за тебе.

Ванора се преоблече в роклята си и полека тръгна през двора, във влажната утрин. Макар да чуваше дрънченето на съдове от кухнята и гласове, идващи оттам, не срещна никого, докато се качваше по стълбите към стаята си. Затвори вратата зад себе си, заключи я и се облегна на нея, въздъхвайки облекчено. Меър се събуди от този звук и се надигна.

Загриженият ѝ поглед се спусна по фигурата на Ванора.

– Слава богу, върна се невредима. Притесних се, след като войските на Лъвското сърце излязоха да се срещнат с армията на Луелин.

– Нищо не стана, както го предвиждахме – изрече уморено Ванора.
– Лъвското сърце ни заложи капан и едва се спасихме. Яздих часове

наред без отдих, за да стигна у дома преди него. Няма кост в тялото ми, която да не ме боли.

– Той видя ли те при Луелин?

– Да. Имах късмет, че отървах кожата. Помогни ми да се съблека, Меър, преди да съм заспала права.

Меър свали дрехите ѝ, настани я в леглото и излезе на пръсти от стаята.

Лъвското сърце беше бесен, когато се върна. Луелин пак му беше избягал, а с него и Белият рицар. Ядосваше се, че рицарят и неговите покровители отново го бяха направили на глупак. Искаше Луелин, но още повече искаше Белия рицар.

Той нахлу в залата и заповяда да му донесат храна и бира. Неговите хора бяха търсили уелски бойци из околността, докато не падна мрак и търсенето стана невъзможно. Тогава стана ясно, че Луелин и пооредялата му армия са се пръснали само бог знае къде. Но Лъвското сърце беше взел един пленник, и то важен.

Беше пленил Дафид Девърел, годеника на Ванора. За негов късмет конят на Дафид беше окуцал и той попадна в плен. Доволен от успеха си, Лъвското сърце прекрати търсенето и се върна в Крагдън с пленника си.

Джайлс го последва в залата, бутайки Дафид пред себе си.

– Какво да правя с пленника, Лъвско сърце?

Лъвското сърце изгледа свирепо Дафид, чудейки се какво вижда Ванора в този брадат воин. Среден на ръст, набит като повечето уелски воители, Дафид би могъл да мина за красив, ако човек харесваше диви физиономии, рошави вежди и чорлави бради. Мисълта Ванора да се омъжи за този уелсец беше непоносима. Той изглеждаше като човек, който ще изисква стриктно подчинение от една жена и ще използва сила, за да го постигне.

– Ще го разпитам – каза Лъвското сърце.

Джайлс бутна Дафид напред. Лъвското сърце се отпусна на една скамейка пред огнището и протегна ръце към огъня. Нощта беше влажна и студена, костите го боляха от дългите часове, прекарани на седлото. Когато Дафид застана пред него, изражението му се вкамени.

– Къде се крие Луелин, Дафид Девърел? – запита той на уелски.

След пристигането си в Крагдън беше започнал да разбира по-добре езика и сега говореше сравнително плавно.

Дафид упорито замълча. Джайлс го мушна с върха на меча си.

– Говори! Лъвското сърце не е от търпеливите.

Дафид изгледа презрително Лъвското сърце.

– Луелин не ми казва нищо. Аз само го следвам.

– Много добре. Може би ще пожелаеш да ми кажеш името на облекчения в бяло рицар, който отклони вниманието на стражите пред вратите на Крагдън, след като вие избягахте от замъка онзи ден. Как излязохте от крепостта, без никой да ви види?

– Грешиш, англичанино. Ние с Луелин не сме търсили убежище в Крагдън. И не знам за кой рицар говориш.

Гласът на Лъвското сърце беше спокоен, прекалено спокоен.

– Така ли? Той беше с тебе и Луелин, когато влязохте в дефилето.

– Той не е важен – настоя Дафид. Мрачният му поглед се отдели от Лъвското сърце и претърси залата. – Къде е Ванора? Какво си направил с нея?

С ъгъла на окоото си Лъвското сърце забеляза Меър и я повика с махване на ръка. Тя се приближи внимателно, кършейки ръце, а очите и отказваха да срещнат неговите.

– Как е господарката ти? Подобрява ли се здравето й?

Хвърляйки предпазлив поглед към Дафид, Меър изрече:

– Треската попремина.

– Това означава ли, че очакваш пълно излекуване? – запита Лъвското сърце.

– Да, макар че трябва да остане на легло още един-два дни.

– Годеницата ми болна ли е? – запита Дафид с подигравателна загриженост. Презрителният му поглед се спря на Лъвското сърце. – Направи ли я своя курва?

Нищо от думите на Дафид досега не беше успяло да разгневи Лъвското сърце така, както последното му изказване. Щеше ли да се откаже от годеницата си, ако Лъвското сърце беше взел девствеността на Ванора? Толкова долен човек ли беше този уелсец, че да обвинява една жена заради нещо, което не е станало по нейна вина?

– Мисли каквото си искаш, Дафид Девърел. – И той се обърна към Джайлс. – Отведи го в тъмницата и постави стража пред вратата. Кълна се, че този затворник няма да избяга като другите.

Залата се оживи, когато мъжете заприиждаха, за да закусят след дългия ден и още по-дългата нощ. Лъвското сърце ядеше и пиеше механично, не усещаше вкуса на това, което слагаше в устата си. Макар да беше извънредно изтощен, не можеше да отиде да си почива, докато не

види как е Ванора. Не я беше виждал няколко дни и искаше да се увери, че наистина оздравява. Стана и тръгна към стълбите, когато отец Кадък пресече пътя му.

- Един момент, сър Лъвско сърце – каза отец Кадък.
- Побързайте, отче, уморен съм до смърт.
- Меър ми каза, че Дафид Девърел е ваш пленник.
- Да, така е.
- Какво възнамерявате да правите с него?
- Може би ще го използвам за пример и ще го екзекутирам.

Лъвското сърце беше толкова ядосан на Дафид, че с удоволствие би го удушил собственоръчно. Да нарича Ванора курва беше повече от отвратително. Дори ако Лъвското сърце беше взел девствеността ѝ, да я нарича курва би било несправедливо.

– Искам да говоря с Дафид. Може би мога да му предложа утеха в такъв мрачен за него час.

– Не, няма да удовлетворя молбата ви. Дафид няма да има никакви посетители. Няма да избяга, както воините на Крагдън. Знам, че Ванора им е помогнала и ги е извела през таен тунел, но още не съм го намерил. Не ме молете повече за посещение при него – изрече той с леко презрение.

Лъвското сърце продължи нагоре по стълбите към стаята на Ванора, отвори вратата и влезе вътре, без да почука. Изненадан да я намери без компаньонка, той се приближи към леглото. Тя спеше, точно както Меър беше казала, но сънят ѝ като че ли беше неспокоен, защото мърмореше нещо несвързано и се мяташе неспокойно.

Протягайки ръка, той я положи за миг на челото ѝ, облекчен да установи, че е хладно. Навеждайки се, той се помъчи да разбере какво казва тя, но не успя. Уверен, че здравето ѝ вече не е в опасност, Лъвското сърце отиде да си легне.

Ванора проспана останалата част от деня и нощта и се събуди освежена на следващата сутрин. Умираще от глад и помоли Меър да ѝ донесе нещо за ядене, а после бързо изгълта цялото съдържание на подноса.

- Лъвското сърце върна ли се? – запита тя.
- Да – отговори Меър. – В мрачно настроение.
- Луелин избяга ли?
- Да.

Преди Меър да успее да ѝ каже за Дафид, Ванора изрече:

– Ще говорим после, като се изкъпя и се преоблека.

– Да, вече ти поръчах ваната.

Облегнала глава на ръба, Ванора се беше отпуснала в горещата ванна, обмисляйки следващия си ход. Разкъсвана от нерешителност, не знаеше дали да тръгне да търси Дафид, или да остане в Крагдън, докато Луелин реорганизира армията си. Дафид ѝ беше ядосан и неоснователно я беше обвинил, че е спала с Лъвското сърце. Нещо повече, беше отказал да признае, че тя се е появила навреме, когато двамата с Луелин отчаяно търсеха как да избягат от армията на Едуард, и като че ли не му харесваше това, че тя умее да се бие.

Внезапно осъзнавайки, че водата изстива, Ванора посегна за кърпата, която Меър беше оставила на една скамейка наблизо, и стана. Точно беше излязла от ваната, когато вратата на спалнята ѝ се отвори и Лъвското сърце влезе вътре. Ванора замръзна, хванала кърпата, докато блестящият му поглед, се плъзгаше полека по голото ѝ тяло. Червенина изби по стъпалата ѝ и бързо се надигна чак до линията на косата ѝ.

– Излез! – извика тя, увивайки кърпата около себе си.

Тя едва стигаше да я покрие, оставяйки оголени невероятно дългите ѝ крака и издутината на гърдите ѝ.

– Не мисля – отвърна той с глас, внезапно натезжал от желание. – Доволен съм да те видя излекувана от твоята болест. – Затвори вратата с ритник и се приближи към нея. – Знаех, че си изключително красива, но нямах представа колко добре си сложена. Никога не съм виждал такива дълги крака у жена.

Ванора отстъпи.

– Не ме зяпай така. Не съм по-различна от която и да било друга жена.

– Не съм на същото мнение. Виждал съм доста много голи жени, всичките с нежна плът и слаба воля. Но ти не си такава.

– Харесва ми, че съм твърде мъжествена за твоя вкус – отвърна Ванора. – Обърни се, докато облека домашната си дреха.

Лъвското сърце се засмя.

– Мъжествена? Едва ли. Ти си изящна и гъвкава като котка, но с достатъчно плът там, където трябва да я има у една жена. – Взря се в голите ѝ ръце. – Мускули ли са това, което виждам, милейди? Откъде ги имаш? – Погледът му се плъзна по тялото ѝ. – Имаш ли и бедрени мускули като тези по ръцете? – Очите му потъмняха и от сребристи станаха

пепелносиви. – Имаш ли мускули на места, където окоето не вижда? Очаквам с нетърпение лично да ги открия.

Ванора не беше глупава. Знаеше точно какво иска да каже той. Когато се обърна, за да избяга, Лъвското сърце хвана кърпата и я дръпна от пръстите ѝ. Хваната като заек в капан, тя се опита да се прикрие с ръце. Смеейки се, той я дръпна към себе си и ръцете му забродиха свободно по меката кожа на гърба и седалището ѝ. Бавна топлина се разля из вените ѝ, когато той прошепна името ѝ и потърси устните ѝ.

Там, където я докосваше, тя изгаряше. Господи, какво правеше той с нея? Изгаряща жажда се вихреше в тялото ѝ, докато ръцете му търсеха гърдите ѝ и езикът му изследваше устата и с бавна решимост. Продължи да я целува, докато главата ѝ не се замая и коленете ѝ не започнаха да се подгъват под нея. С усилие, родено от отчаяние, тя се отскубна и го блъсна в гърдите.

– Спри! Няма да ти позволя да ме обезчестиш.

– Мисля, че протестираш прекалено много. Искаш ме, Ванора. Почувствах устните ти да треперят под моите и вкусих възбудата ти.

– Не, не те искам.

– Но аз ще те имам, милейди.

Търсейки с какво да отвлече вниманието му, както и своето, тя каза:

– Меър каза, че си нападнал Луелин. Плени ли го?

– Не.

Думите ѝ успяха да разсеят напрежението, той се дръпна от нея и започна да се разхожда. Възползвайки се от разсейването му, Ванора грабна домашната си дреха от леглото и я навлече.

– Той е хитър като лисица – оплака се Лъвското сърце. – Но късметът му не може да трае вечно.

– Моля се да не си прав.

Лъвското сърце я изгледа с присвити очи.

– Каквото и да казваш, върнах се като победител от тази битка. Луелин избяга и армията му се пръсна. Ще мине много време, преди армията му отново да стане каквато беше. Съмнявам се, че ще продължи да бъде заплаха за Англия и в бъдеще.

– Грешиш! – възрази тя разпалено. – Луелин няма да спре, докато Англия не ни остави на спокойствие.

Разстроен от нейното упорство и от собствената си жажда да я завладее, Лъвското сърце внезапно се досети как да я накаже и в същото време да спечели това, което искаше повече от всичко... тялото ѝ.

– Да, Луелин избяга, но се върнах с пленник. Близък на Черния вълк.

Сърцето на Ванора се стегна.

– Познавам ли го?

Злорадствайки тайно, Лъвското сърце изрече:

– Дафид Девърел.

– Дафид? Пленил си Дафид?

– Точно това казах, нали?

– Къде е той? Какво... какво ще правиш с него?

– Заклучен е в тъмницата. Колкото до съдбата му, мислех да оставя Едуард да се оправя с него, когато пристигне, но промених намерението си. Луелин и последователите му трябва да получат урок. Ще дам пример с Дафид и ще заповядам да го екзекутират.

Цветът се оттече от лицето на Ванора, тя залитна към скамейката и се отпусна на нея.

– Това е безчовечно. Кажете ми, че не е вярно.

– Няма да те лъжа, Ванора. Твърдо съм решил да го екзекутирам.

– Английски дявол! Чудовище! Нямах ли милост, нямаш ли състрадание? Няма ли нищо, което мога да направя, за да го спася?

Лъвското сърце се направи, че мисли.

– Може би има начин.

Ванора скочи на крака.

– Кажете ми! Какво трябва да направя, за да спася Дафид?

– Да ми станеш любовница – отговори Лъвското сърце. – Спи с мене, докато съм в Крагдън, и ще пощадя живота на Дафид.

Ванора се дръпна отвратена.

– Защо ме искаш? Ти не ме харесваш.

– Не съм казвал такова нещо, Ванора. Ти реши, че искаш да бъдем врагове. Аз харесвам всички жени, англичанки, ирландки, уелски, шотландки, всички служат за едно и също.

– Това ли са всички жени за тебе? Топло тяло? Всеки мъж, който мисли, че жената не е нищо друго освен съд за утоляване на страстта му, не заслужава съпруга. Жал ми е за жената, за която ще се ожениш.

– Нямам нужда и не искам съпруга – каза Лъвското сърце. – Съпругата не е нищо друго освен пречка. Търся удоволствието си там, където искам, и с която искам.

– Един ден някоя жена ще те накара да си глътнеш думите – предсказва Ванора.

– Такива силни думи да излизат от такава нежна уста – изрече

Лъвското сърце в нисък, дрезгав шепот. – Какво ще кажеш, Ванора? Колко силно желаеш да спасиш Дафид? Достатъчно ли, за да легнеш в ръцете ми и да ме приемеш в тялото си?

Негодувание вцепени гръбнака ѝ.

– Няма да предам Дафид по този начин.

– Дори за да му запазиш живота?

– Не... О, не знам.

– Може би мога да те убедя.

Ръцете му се обвиха около нея, притискайки я към горещото му тяло, докато устните му похищаваха нейните, извличайки душата ѝ. Не трябваше да става така, помисли тя. Защо волята ѝ не беше достатъчно силна, за да се съпротивява на мощното привличане на Лъвското сърце? Тя не беше слаба жена; защо усещаше, че сякаш е въввлечена във вихъра на беснееща буря?

Прекъсвайки целувката, Лъвското сърце се вгледа в очите ѝ, въпросителният му поглед търсеше само един отговор.

– Какво ще бъде, Ванора? Животът на годеника ти зависи от твоя отговор.

Тя отвърна на погледа му, не можейки да отговори. Беше спасена от тази необходимост, когато вратата се отвори рязко и в стаята влезе възмутеният отец Кадък.

– Засрамете се, сър Лъвско сърце! – извика той. – Излезте от стаята на Ванора.

– Не, отче, няма да изляза. Мое право е да взема каквото искам от Крагдън.

– Ако искате Ванора, ще трябва да се ожените за нея – обяви отец Кадък.

– Отче! – възкликна Ванора.

Лъвското сърце отметна глава и се размя.

– Брак? Не, отче, бракът не е за мене. Дори Ванора не струва колкото свободата ми.

– Това е единственият начин да я имате – изрече твърдо свещеникът. – Махни се, Сатана!

Лъвското сърце изгледа Ванора с очи, пълни с презвикателство.

– Не отлагай много решението си, Ванора, защото не съм от търпеливите.

Извърщайки се, той се отдалечи и смехът му прозвуча заплашително в ушите ѝ.

Глава 6

– Какво искаше да каже Лъвското сърце, дете? – запита отец Кадък.
– Меър ме накара да дойда, когато го видя да влиза в стаята ти. Страхуваме се, че той ще те накара да извършиш грях срещу Божиите предписания.

– Не се безпокойте, отче – успокои го Ванора с желание да притъпи страховете му. – Ще се справя с Лъвското сърце. Не биваше да говорите за брак пред него, аз съм сгодена за Дафид.

– Не е имало официални документи. Освен това, отказът от годеж е по-малък грях от блудството. По-добре да се омъжиш за дявола, отколкото да бъдеш похитена от него. Искаш ли Лъвското сърце, дете?

– Не! Как можахте да помислите такова нещо?

– Живял съм достатъчно дълго и съм виждал неща, които другите не виждат. Ако греша, прости ми. Сигурно много обичаш Дафид.

Колеланието ѝ му говореше много относно чувствата към годеника ѝ.

– Както знаете, годежът беше устно договорен между Дафид и баща ми, но знам, че ще се науча да го обичам.

Отец Кадък не изглеждаше убеден.

– Ще се моля бог да ти даде сили да се противопоставиш на съблазънта на Лъвското сърце, защото се страхувам, че това е замислил той за тебе.

Само ако знаехте, отче, помисли Ванора, припомняйки си твърдото решение на Лъвското сърце да я има в леглото си.

– Знаехте ли, че Дафид е пленен и затворен в тъмницата на Крагдън? Лъвското сърце възнамерява да го ексекутира.

Отец Кадък пребледня и бързо се прекръсти.

– Господ да пази всички ни. Ще се моля за безсмъртната му душа.

– Още не е умрял, отче. Може би трябва да се помолите да избегне съдбата, която му е приготвил Лъвското сърце.

– Така и ще направя, дете. Кураж, не всичко е загубено. Ще бъда в параклиса, ако имаш нужда от мене.

Ванора спусна резето на вратата, след като свещеникът излезе, за да се облече без страх, че Лъвското сърце ще нахлуе в спалнята ѝ. Никога повече нямаше да допусне да остане насаме с него. Той беше твърде силен, твърде мъжествен, прекалено сексуално привлекателен, за да

остане безразлична. В сравнение с Дафид, когото никога не беше дори целунала, Лъвското сърце беше олицетворение на греха.

Не биваше да се остави той да я въведе в изкушение.

Дори за да спаси живота на Дафид ли, запита едно гласче у нея.

Тук се криеше дилемата ѝ. Имаше ли избор? Не би могла да се понася, ако оставеше Дафид да умре, докато начинът да го спаси беше на нейно разположение. Ако се отдадеше на Лъвското сърце, това беше твърде малка цена в сравнение с живота на годеника ѝ. От нейната девственост нямаше да има голяма полза, ако Дафид умре. Тази мисъл породи друга. Той вече вярваше, че Лъвското сърце е отнел невинността ѝ.

Решението ѝ обаче не беше лесно. Преди да се съгласи да легне с Лъвското сърце, беше решена да потърси и други начини да спаси Дафид. Молеше се дано търпението на англичанина да издържи.

Малко по-късно тя се опита да посети Дафид и беше отпратена. Задълженията я държаха заета чак докато прислужниците не започнаха да подреждат масите за вечеря. След това тя пак се опита да посети годеника си.

– Позволете ми да му занеса малко храна – помоли тя стража. – Дори затворниците ядат.

– На затворника не му липсва храна – отговори стражът.

– Какво лошо има да го посетя? – възрази Ванора.

– Лъвското сърце решава – отвърна стражът, явно без да се трогва от молбата ѝ.

Сложила ръце на кръста, тя изрече:

– Много добре, ще отнеса молбата си до него.

– Искали сте да говорите с мене, милейди?

Чувайки гласа на Лъвското сърце, Ванора се извърна и застана пред него.

– Искам да видя Дафид. Откъде да знам, че към него не се отнасят зле?

– От това, че аз казвам, че е така.

– Не ти вярвам!

Той я хвана за лакътя и я поведе далече от тъмницата.

– Ела. Време е за вечеря.

Тя упорито отказа да помръдне от мястото си.

– Кога мога да видя Дафид?

– Не е достоен за тебе.

– Как можеш да говориш така? Не го познаваш.

– Обичаш ли го?

– Той е моят годеник.

– Не те питах това. Питах те наистина ли го обичаш.

– Ра... разбира се. Мой дълг е да обичам годеника си.

Отговорът ѝ като че ли му хареса.

– Реши ли да приемеш предложението ми?

Тя поклати отрицателно глава.

– Ще реша, след като говоря с Дафид, не преди това.

– Упорито момиче – изръмжа Лъвското сърце, привличайки я към себе си. Щеше да я целуне, ако тя не беше обърната лицето си настрани.

– Стражът – изсъска тя. – Не ме излагай пред хората си.

– Повечето жени биха сметнали за чест да станат мои любовници.

Дори кралят си има любовници.

– Ти не си крал – изрече Ванора с надменно презрение.

Смях избоботи в гърдите на Лъвското сърце. Изтривайки сълзите, които бяха избили в очите му, той каза:

– Как само ме дразниш, момиче. Нямам търпение да те имам гърчеща се под мене. Ела, яденето ни очаква.

– Кога ще ми позволиш да посетя Дафид? – настоя Ванора.

– Никога. Освен ако – добави той с глас, напрегнат от желание – не дойдеш тази нощ в леглото ми.

– Значи сме в задънена улица, сър рицарю, защото трябва да видя Дафид, преди да взема решение.

– Предлагам да вземеш решение преди насрочената екзекуция на годеника ти.

Ванора пребледня и замря.

– Определил ли си я вече?

– Да. Главата му ще падне от раменете след три дни. Само ти можеш да предотвратиш смъртта му.

– Копеле! – изсъска тя. – Тласкаш ме твърде далече.

Извърна се рязко и се отдалечи.

Лъвското сърце не можа да попречи на усмивката да повдигне ъгълчетата на устата му. Да, беше я тласнал право в леглото си. Угризенето на съвестта, което почувства, бързо беше задушено, когато си представи Ванора легнала под него, прекрасните ѝ руси коси разпилени по възглавницата, а членът му заровен дълбоко в нея.

Инстинктивно знаеше, че тя щеше да бъде много страстна, и сериозно възнамеряваше да изследва страстта ѝ възможно най-пълно. Не беше егоистичен любовник. Щеше да направи така, че тя да изпита удоволствие, и щеше да я въведе нежно в секса. Не беше похитител на

жени. Използването на принуда срещу същества, по-слаби от него, не му беше присъщо; предпочиташе жените покорни и изпълнени с желание. Гордееше се, че следва рицарския кодекс на честта. Никога не беше изнасилвал жена и не се беше натрапвал на нежелаета девица. Съблазняването обаче беше изкуство, което прилагаше без вина или самообвинения.

Дафид не заслужава Ванора, реши Лъвското сърце. Съмняваше се дали да го екзекутира, дори ако тя остане непреклонна. В едно нещо обаче беше сигурен: Дафид нямаше да притежава Ванора. Този мъж не оценяваше изключителните ѝ качества.

След една неспокойна нощ Ванора се вираше през прозореца навън към сивото небе и проливния дъжд, увивайки се по-плътнo в наметалото си, за да прогони студа. Крагдън беше приятно място през по-голямата част от времето, но дебелите каменни стени не можеха да спрат влагата. Само днешният и утрешният ден оставаха, преди Дафид да бъде обезглавен, и тя единствена можеше да предотврати тази трагедия. Това беше тежко бреме.

Още повече я безпокоеше това, че не можеше да престане да се пита какво би било да се люби с Лъвското сърце. Привличането помежду им беше интензивно, макар че тя би го отрекла с всички сили. Неговите целувки я караха да трепери от копнеж за нещо, което знаеше, че е порочно, а ръцете му по нея извикваха в ума ѝ греховни мисли. Извършайки се от прозореца, Ванора притисна по-плътнo наметалото към себе си и излезе от стаята. Трябваше да се види с Дафид, преди да отговори на ултиматума на Лъвското сърце. Дафид щеше ли да пожелае тя да приеме неприличното предложение на англичанина? Или по-скоро би умрял, вместо да види годеницата си обезчестена? Тя се надяваше да може скоро да му зададе тези въпроси.

Залата беше доста оживена, когато Ванора седна да закуси след утринната литургия. Лошото време не позволяваше да се работи навън и групи мъже седяха край огнището, убивайки времето с игра на зарове и карти. Лъвското сърце не се виждаше никакъв.

Една прислужничка сложи пред нея хляб, сирене и бира и тя се нахрани добре. Видя Меър и я повика да дойде при нея.

– Какви новини има от Луелин? – запита Ванора с тих глас.

– Нищо не съм чувала – отвърна Меър. – Може би трябва да питаш

отец Кадък. Беше вчера в селото.

– Къде е Лъвското сърце?

– Излезе с ловците рано сутринта.

– Сигурно ще се върне изморен, премръзнал и в лошо настроение – предсказа Ванора.

Тя прекара цялата сутрин да надзирава правенето на свещи, но не беше забравила съвета на Меър да пита отец Кадък за новини от Луелин. По-късно същия ден го потърси в параклиса.

– Какви новини имате от Луелин? – запита го тя тревожно.

– Никакви, дете. Никой като че ли не знае къде е отишъл. Армията му се разпиля.

– Колко странно. Англичанинът ще остане господар на Крагдън, ако Луелин се откаже от борбата, а това не предвещава нищо добро за Уелс и за нашите хора. Ако Луелин изостави Крагдън на англичаните, ще избягам.

– Не прибързвай, дете – предупреди я отец Кадък. – Не всичко е загубено.

– Лъвското сърце позволи ли ви да посетите Дафид?

Отец Кадък въздъхна.

– Не. Няма ми доверие. Както добре знаеш, никой досега не е избягал от тъмницата.

– Да, отче, знам. Дафид е обречен и аз съм единствената, която може да го спаси.

– Как, дете? Какво можеш да направиш, което аз не мога?

Ванора нарочно не каза на добрия свещеник какви са условията на Лъвското сърце, защото се страхуваше да не би той да се спречка с англичанина и да си навлече гнева му. Не мислеше, че Лъвското сърце физически ще нарани отеча, но с англичаните не можеше да бъде сигурна в нищо.

– Простете, отче, но трябва да вървя. Докато Лъвското сърце го няма, може би ще успее да убеди стражата да ме пусне в тъмницата.

Макар на отеча да му се беше сторило странно, че тя не отговаря на въпроса му, той изрече:

– Бог да е с тебе, дете.

Ванора се върна в кулата под проливния дъжд. Хладният бриз предвещаваше края на лятото, но тя не очакваше с нетърпение идването на зимата. Ако бъде принудена да напусне Крагдън, не знаеше как ще оцелее, освен ако не потърси подслон у някой от съседите си.

Стражът не беше по-склонен да я пусне да посети Дафид,

отколкото предния ден. Тя нерешително се извърна и се прибра в залата. Тъкмо беше седнала пред огнището и беше взела бродерията си, когато Лъвското сърце и ловците нахлуха в залата.

– Бира! – викна той приближавайки се към огнището и протягайки ръце към огъня. – Ужасен ден – оплака се неизвестно на кого.

Ванора не каза нищо, докато той сваляше наметалото си и се обръщаше с гръб към огъня, но не можа да откъсне поглед от него. Туниката и панталонът му бяха мокри, обгръщайки мускулестото му тяло и краката му като втора кожа. Като го виждаше така, не й беше възможно да отрече, че той представлява прекрасен образец на мъжественост. Висок и едър, със здрави мускули по гърдите, тънка талия и тесен ханш, той притежаваше гъвкавата грация на лъв, съчетана със силата на бик. Беше упорит, непредсказуем и арогантен. Когато си наумеше нещо, нищо не беше в състояние да го отклони от пътя му.

– Да не би да ми е пораснала опашка? – запита той.

Ясно осъзнавайки, че се е зазяпала в него, Ванора върна вниманието си към бродерията.

– Всички дяволи имат опашки, нали?

– Играеш си с мене, момиче. Премръзнал съм, умирам от глад и нямам настроение за обидите ти. Като господарка на кулата твое задължение е да се погрижиш за удобството ми.

Ванора остави бродерията си и стана.

– Ще кажа на прислужниците да занесат вана и гореща вода в стаята ти.

– Вечеряла ли си?

– Не.

– Тогава ще вечеряш с мене в стаята ми, след като се изкъпя.

Тя го изгледа втренчено.

– Нямам апетит.

– Тогава можеш да задоволиш моя. – Той тръгна към стълбите, обърна се рязко и изрече с глас, който не търпеше възражения: – Не ме карай да чакам.

Ванора се ужасяваше от мисълта за още един сблъсък с Лъвското сърце. Само утрешният ден оставаше от трите дни, които той й беше дал да реши дали Дафид ще живее. Тя би могла да избяга, но това щеше да бъде избор на страхливец и нямаше да реши нищо. Бягството нямаше да помогне на Дафид, нито пък щеше да й помогне по-лесно да понесе живота си.

Отиде в кухнята да поръча храна и вана за Лъвското сърце, после

бавно се изкачи по стълбите към дневната. Алън беше с Лъвското сърце, приготвяше му чисти дрехи и му помагаше да се съблече. Тя спря пред прага на стаята, забелязвайки голите гърди на Лъвското сърце, и щеше да избяга, но той също я забеляза.

– Влез – заповяда той. – Можеш да си вървиш, Алън – обърна се към оръженосеца си. – Ще вечеряме, след като се изкъпя.

Прислужниците пристигнаха с ваната, горещата вода, сапуна и кърпите. Напълниха ваната и побързаха да излязат, без да поглеждат към Ванора.

– Можеш да ми изтриеш гърба – каза Лъвското сърце, сваляйки панталоните си без никакъв намек за смущение.

Ванора се извърна с пламнали бузи.

– Е, чакам.

Тя хвърли бегъл поглед през рамо, облечена да види, че Лъвското сърце е седнал във ваната, свил дългите си крака така, че коленете почти докосваха брадичката му. Приближавайки се предпазливо към ваната, тя взе сапуна и насапуниса кесията за къпане. После я притисна към гърба му и започна да я движи в кръг. Почувства как мускулите му се напрягат, усети тръпката, която пробяга по него при допира ѝ, и преглътна мъчително.

– За бога – изръмжа той, хващайки китката ѝ, за да я дръпне към себе си и да я вижда. – Какво правиш с мене, жено?

– Нищо! Само изпълнявам заповедите ти. Нараних ли те? – запита тя сладко.

Той бръкна във водата, напипа кесията за къпане, която тя беше изпуснала, и я пхна в ръката ѝ.

– Измий ми гърдите.

Пръстите на Ванора стиснаха плата.

– Пусни ми ръката.

В мига, когато натискът отслабна, тя запрати кесията в лицето му. Обърна се и побягна. Изгуби скъпоценно време, опитвайки се неуспешно да вдигне резето с хлъзгавите си от сапуна ръце. Когато опита отново, ръката ѝ беше отметната настрана.

Извъръщайки се, тя се озова лице в лице с Лъвското сърце в цялата му разкошна голота... гол и напълно възбуден. Не искаше да се заглежда в него, но не можеше да гледа другаде. Ако това искаше той да вкара в нея, беше сигурна, че няма да оживее, за да разказва.

Изражението и сигурно беше издало страха ѝ, защото Лъвското сърце подпря с пръст брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към себе си.

– Ще бъда нежен с тебе, Ванора. Кълна се, ще ти хареса.

Тя поклати отрицателно глава.

– Ще ме убиеш с твоето оръжие.

– Моето оръжие ще ти даде наслада. – Той стисна ръката ѝ и я привлече към слабините си. – Докосни ме.

– Не мога.

Но докато думите излизаха от устата ѝ, пръстите ѝ се обвиха около члена му.

– Меко е – промърмори тя, изненадана, че не изпитва отвращение. – Но и твърдо. Има сила под мекотата.

– Да, бих искал да ти покажа, Ванора. – И отстрани ръката ѝ. – Ела. Легни с мене. Позволи ми да прогоня страховете ти. Кълна се, няма да те нараня.

– Обеща ми три дни, за да взема решение – прошепна тя, разтърсена от вълна на желание, което едва не я накара да се строполи на колене.

– Утре е последният ден. Защо да отлагаме неизбежното? Когато напусна Крагдън, ще бъдеш свободна от мене. Има и по-лоши неща в живота от това, да ми се подчиниш.

– Назови едно – предизвика го тя.

– Да гледаш екзекуцията на твоя годеник.

– Ако се съглася на твоите условия, ще освободиш ли Дафид?

Тъмните вежди на Лъвското сърце се стрелнаха нагоре.

– Да го освободя?

– Да. Екзекуцията му няма да послужи за нищо. Сам каза, че армията на Луелин се е разпаднала и е малко вероятно да представлява заплаха в близко бъдеще.

– Не мога да обещаю такова нещо, но няма и да ти отказвам веднага. Ще помисля. – Той се приближи към нея, отгласвайки я към вратата. – Бих искал да те чуя да казваш думите, Ванора. Кажу ми, че ще станеш моя любовница.

– Позволи ми да поговоря насаме с Дафид и ще направя каквото искаш.

– Имам ли думата ти? – Тя кимна. – Щом това е необходимо, за да те доведе в леглото ми, можеш да посетиш Дафид.

– Сега.

– Ванора... не ме притискай.

– Сега.

Нетърпението правеше гласа му дрезгав.

– Ако това е единственият начин да те имам, в такъв случай много

добре, ще те заведе лично при него. Дай ми един момент да се облека.

Докато Ванора чакаше Лъвското сърце да облече жакета и панталоните си, мислите ѝ се обърнаха навътре, към това грешно нещо, което искаше той от нея. Блудството беше грях, но да не направи нищо и един човек да умре без нужда беше още по-голям грях в нейните очи. Тя хвърли бегъл поглед към Лъвското сърце, после стисна клепачи. Господ да ѝ прости, но мисълта да се люби с него накара тръпки да пробягат по гръбнака ѝ. Усещаше как тялото ѝ омеква и течна топлина се събира на места, които не биваше да назовава. Ако сърцето ѝ започнеше да бие по-силно, тя се страхуваше, че Лъвското сърце ще усети блудните ѝ мисли, а не искаше да подхранва суетата му.

Когато изповядаше греховете си, отец Кадък сигурно щеше да ѝ наложи покаяние, което да я държи на колене цяла вечност.

– Готов съм – каза Лъвското сърце, изтръгвайки я от безмълвните ѝ размисли.

Докато слизаха по стълбите, тя започна да съжالياва за обещанието си пред Лъвското сърце. Ами ако я лъжеше, че няма да я нарани? Ами ако излезеше, че е брутален любовник?

Ами ако любенето му ѝ хареса? Това щеше ли да я превърне в предателка на своите поданици?

– Стигнахме – изрече Лъвското сърце, когато спряха пред вратата, водеща към тъмницата.

Стражът я отвори, Лъвското сърце взе факела от халката, забита в стената, и тръгна пред нея надолу по витата стълба.

Бяха минали години от последното влизане на Ванора в тъмницата и имаше защо. Помещенията под замък не бяха годни за живеене. Няколко малки, тъмни килии се редяха покрай стените на голяма, добре осветена зала за стражите. Дъбовите врати на килиите бяха запречени отвън и имаха малки зарешетени прозорчета. Един страж, който лежеше на одъра, стана, когато Лъвското сърце влезе в залата.

– Лейди Ванора желае да говори със затворника – изрече той рязко.

– Насаме – помоли тя. Той я изгледа предупредително. – Ти обеща.

Едва тогава Лъвското сърце освободи стража.

– Дафид е в последната килия – каза той, преди да излезе. – Ще те чакам на стълбите.

Ванора предпазливо се приближи към килията. Повдигна се на пръсти и се взря през отворчето. За нейна изненада един факел осветяваше килийката и тя не беше толкова потискаща, колкото си мислеше. Табуретка и маса с остатъци от ядене бяха единствените мебели в

килията освен широката скамейка с тънък сламеник, която служеше за легло.

Дафид седеше на леглото, подпрял глава в дланите си. Тя го повика тихо, стремейки се да не го стресне. Главата му се вдигна рязко, когато дочу гласа ѝ. Скачайки от одъра, той изтича към вратата.

– Ванора! Слава богу! Дойде да ме освободиш ли?

– Опитах се, Дафид, наистина, но Лъвското сърце се съгласи само да се срещна с тебе. Как си?

Гняв се изписа на лицето му.

– Питаш как съм, когато сама виждаш как съм принуден да живея? Това място не става дори за животно, камо ли за човек. Не можеш ли да направиш нищо, за да ме освободиш? Казаха ми, че Лъвското сърце възнамерява да ми вземе главата.

– Какво искаш да направя? – запита Ванора.

– Каквото е необходимо, за да ме измъкнеш от тази адска дупка – изфуча Дафид. – Ти си находчиво момиче; със сигурност можеш да измислиш нещо, което да действа. Успя да освободиш воините на Крагдън от кулата, нали?

– При тях положението беше различно. От тъмницата не може да се избяга.

Очите на Дафид се присвиха.

– Лъвското сърце насити ли ти се? Вече не те ли иска в леглото си?

– Дафид! Не съм му любовница! – *Все още...* – Защо не ми вярваш?

– Защото, ако бях на негово място, щях да взема девствеността ти още в деня, когато превзема замъка. Аз съм мъж, Ванора, и знам как мислят мъжете. – Присви хитро очи. – Може би предпочита момчета.

– Не! – отрече тя, смразена от намека. – Иска мене.

– Достатъчно, за да изслуша молбата ти в моя полза? – запита с надежда Дафид. – Не искам да умирам, Ванора. Искам да живея и да помогна на Луелин да изгони англичаните от Уелс. Направи каквото трябва, за да ме освободиш.

– Искаш да легна с Лъвското сърце? А годежът ни?

– Ако още пазиш невинността си, което е малко вероятно, загубата на девствеността ти е малка цена за свободата ми. Колкото до годежа ни, аз все още искам Крагдън и ще се ожена за тебе, дори да не си вече девствена.

– Ти си ужасен лицемер, Дафид – изсъска Ванора. – Искаш земите ми, не те е грижа за мене. Искаш да се жертвам заради мизерния ти живот.

– Това е твой дълг. Животът на една жена е нищо в сравнение с този на един мъж. Ако бяхме женени, щеше да бъдеш длъжна да ми се подчиняваш във всичко. Можех да те пратя в манастир или да те убия, ако поискам.

Тя го изгледа хладно.

– Може би аз щях да те убия първа. Обучавана съм на воински умения и няма да позволя никой мъж да злоупотребява с мене. Развалям годежа. Сбогом, Дафид.

– Ванора, почакай! Прости ми. Осъден съм на смърт и съм обсебен от дяволи. Не исках да кажа това. Ще те почитам като моя съпруга, каквото и да си била принудена да направиш, за да спасиш живота ми. Просто предлагам да се възползваш от желанията на Лъвското сърце и да спечелиш свободата ми. Моят живот е важен за бъдещето на Уелс. Няма ли да се съгласиш да ми помогнеш?

– Ще направя това, което мога – каза тя и се отдалечи.

Запъти се с натежало сърце към ненавистния англичанин. Винаги се беше възхищавала на Дафид и усещаше, че от него ще излезе добър съпруг, но той беше разбил мечтите ѝ с няколко лекомислено изречени думи. Може би наистина беше изтерзан от тревога, но това не му даваше правото да ѝ говори така непочтително или да я презира, защото е жена.

Дафид дори не беше благодарен за воинските ѝ умения. Беше жертвала воините си заради неговия и на Луелин живот, беше се изложила на риск. Той смяташе, че тя ще стане негова играчка, щом се оженият. Тя се беше надявала той да види, че е по-различна от другите жени, и да уважава това различие.

Той трябваше да оцени нейната способност да защитава себе си и думите си, но не го беше направил.

– Чух високи гласове. Да не би посещението при Дафид да не е било добре?

Ванора ахна изненадана; беше се замислила така дълбоко, че едва не се беше блъснала в Лъвското сърце. Отказа да го погледне.

– Всичко е наред. Намерих Дафид в изненадващо добро здраве. Това твоя заслуга ли е?

– Рядко изтезвавам затворниците си.

Тя се извърна и се заизкачва по стълбите. Лъвското сърце я сграбчи за раменете и я накара да застане с лице към него.

– Не си променила решението си, нали? Бъди сигурна, че не смятам да се отказвам от това, което ми обеща.

Тя вече не мислеше, че животът на Дафид има някаква цена за нея, но беше дала на Лъвското сърце обещание и не виждаше никакъв начин да отбегне изпълнението му.

Ако първо беше поговорила с Дафид, нямаше да се съгласи толкова лесно да приеме условията на Лъвското сърце. Но дълбоко в себе си знаеше, че би направила необходимото, за да спаси живота на един свой сънародник уелсец.

– Не съм променила решението си – увери го тя. Тръгна нагоре по стълбата пред него. – Нека да свършваме с това.

Веждите на Лъвското сърце литнаха нагоре.

– Ентусиазмът ти ме изненадва, милейди. Може да не споделяш възбудата ми, но не можеш ли да проявиш малко готовност за съвкуплението ни?

– Ти не си мъжът, когото съм си представяла, когато съм мислила как се любя за първи път.

– Дафид не е мъжът за тебе – изрече той строго.

Честно казано, Ванора беше съгласна, но нямаше да признае такова нещо пред Лъвското сърце. Този мъж и така беше достатъчно самонадеян.

– А ти си, предполагам – предизвика го тя. Очите му блеснаха като излъскано сребро.

– Ще те оставя да решиш, след като се любя с тебе.

– Не ми предлагаш нищо освен мимолетно удоволствие. Какво ще стане с мене, когато си заминеш? Всички ще знаят, че съм била твоя курва, и ще прекарам остатъка от живота си без съпруг. Искам мъж, който да бъде мой партньор в живота, който ще отнася към мене като към равна на него, и искам деца. Всички тези неща ще ми бъдат отказани, ако ме направиш своя курва.

След като помисли задълбочено над думите ѝ, Лъвското сърце изрече:

– Ще помоля Едуард да ти намери подходящ съпруг.

Макар че това изглеждаше разумна идея, тази мисъл не му хареса. Представата за Ванора в леглото на друг мъж не беше нещо, за което би искал да се сеща.

– Не се тревожи – отвърна тя. – Едуард сигурно ще ми избере някой англичанин, за когото да ме омъжи, а аз не мога да понеса тази мисъл.

Тя се извърна и се отдалечи.

Лъвското сърце я застигна с две дълги крачки. Настъпи тишина сред мъжете, събрани в залата. Строгийт му поглед беше всичко, от

което имаше нужда, за да възобновят разговорите помежду си.

– Не им обръщай внимание – каза той, когато забеляза изчервеното ѝ лице и скованите рамене. – Ако някой каже лоша дума за тебе заради това, което ще направим, ще бъде строго смъртен. Ще направя така, че на всички да им стане ясно, че не си имала никакъв избор.

Шокът ѝ беше осезаем.

– Ще го направиш ли?

– Да. Това изненадва ли те?

Тя вдигна рамене.

– Не се иска много, щом става дума за тебе.

Качиха се по стълбите и тръгнаха по коридора.

– Шокирана ли си, че те искам? Че ще направя всичко, само и само да те имам в леглото си?

– Ти си англичанин – изрече тя, сякаш това обясняваше всичко.

– Да, такъв съм. – Той се пресегна и докосна копринената ѝ коса, оставяйки ръката си да падне на рамото ѝ. – А ти си желана жена. Можех да те взема отдавна, ако бях такъв, който насилва жени, но не съм. – Ръката му се спусна към гърдата ѝ. – Кълна се, че ще получиш удоволствие в ръцете ми, Ванора, и обещавам, че ще дойдеш при мене с желание... не, ще ме молиш да те взема.

– Никога! – закле се тя.

Той отвори вратата на дневната и я въведе вътре.

– Никога е много дълго време, скъпа. Решителен мъж като мене винаги получава това, което желае, а аз те желая.

Той я привлече в прегръдките си, притискайки я към твърдия хребет на желанието си. После я целуна, проследявайки очертанията на устните ѝ, сякаш за да запомни всяка извивка, всеки детайл от пищните им форми. Макар че тя се опита да му се противопостави, волята ѝ не беше толкова силна като неговата. Той разтвори устните ѝ, разделяйки ги с езика си, и я съблазни с настоятелната си целувка.

Нетърпеливо я съблече, докато тя не остана пред него облечена единствено в тънка риза. Очите му потъмняха от гореща жажда, когато поsegна да измъкне дрехата над главата ѝ.

– Спрете!

Лъвското сърце изруга яростно, когато отец Кадък нахлу в стаята.

– За бога! – изрева той. – Пак ли вие! Оставете ни.

– Не. Няма да позволя да оскверните Ванора.

– Мога да направя всичко, което реша, със или без вашето позволение. Ванора е съгласна. Питайте я сам, ако не ми вярвате.

Пронизителният поглед на отец Кадък се отклони към Ванора.

– Истина ли е това, дете?

Лъвското сърце затаи дъх, очаквайки отговора ѝ. Тя го искаше, той знаеше, че е така. Разпознаваше всичките признаци на възбудена жена.

– Да, отче – измърмори тя.

Бурното облекчение накара главата на Лъвското сърце почти да се замае, но той се принуди да скрие възторга си.

– Чухте я, отче. Сега ни оставете.

– Ако трябва да направите това, в такъв случай позволете ми да ви оженя. Женитбата с Ванора ще направи действието допустимо в очите на бога.

Лъвското сърце се изсмя.

– Сигурно се шегувате, отче.

– Не се шегувам, синко. За да легнете с Ванора, трябва да се ожени-те за нея.

Лъвското сърце се почувства като животно, хванато в клопка. Беше твърд и готов да се пръсне, би направил почти всичко, само и само да утоли жаждата си. Но да се ожени...? Нелепо. Опита се да изтласка свещеника от стаята, но той се противопостави със сила, изненадваща за човек на неговата напреднала възраст.

– Не го наранявай – замоли се Ванора.

– Готов съм да изпълня обряда веднага – каза отецът, измъквайки библията си някъде изпод избелялото си расо.

– Проклет да сте, че се месите! – извика Лъвското сърце. – Да не мислите, ме имам нужда от съвест?

– Подозирам, че имате – изрече спокойно отец Кадък.

Членът на Лъвското сърце беше набъбнал и болезнен, готов да експлодира, и той не се интересуваше какво точно трябва да направи, за да вкара Ванора в леглото си.

– Много добре, оженете ни, отче, но това няма да промени нищо. Няма място за съпруга в живота ми.

– Искате ли Ванора, синко?

– Да.

Отговорът му, макар и неохотен, подпечата съдбата му.

– Тогава да продължим с церемонията.

Глава 7

Когато Ванора осъзна, че положението ще доведе до резултат, който нито тя, нито Лъвското сърце желяха, тя разтърси глава в енергичен протест. Но преди да беше успяла да изрече на глас някакво възражение, Меър нахлу в стаята, цъкайки с език, като видя как неприлично е разголена господарката ѝ.

– Сега, сега, агънце, ще те облека веднага.

За Ванора беше съвсем ясно, че Меър се беше спотайвала пред вратата, иначе не би могла да пристигне толкова скоро след отец Кадък.

– Не! – изрева Лъвското сърце, несъмнено поразен от неочаквания обрат на събитията. – Кажете думите, отче, вземете Меър и излезте. Достатъчно се бъркахте в работите ми.

– Лъвско сърце, това е лудост! – извика Ванора, най-накрая възвръщайки си дар слово. – Никой от нас двамата не иска това.

– Може би не, но аз искам тебе. – Стоманият му поглед се върна към свещеника. – Думите, отче. Кажете ги, преди да съм си променил решението и просто да взема това, което искам.

– Не! Няма да има брак – извика Ванора.

– Нямах избор, дете – отвърна отец Кадък. – Помисли за безсмъртната си душа, ако не за друго. Лъвското сърце е рицар; неговия кодекс на чест налага да уважава съпругата си. Станеш ли негова любовница, няма да спечелиш нищо друго освен неуважението му. Така или иначе, той ще те има.

– Думите, отче – изръмжа Лъвското сърце.

Отец Кадък отвори молитвеника си, подканвайки Меър да донесе халата на Лъвското сърце и да го увие около раменете на Ванора. После започна кратката церемония, която щеше да я направи съпруга на Лъвското сърце отсега и за вечни времена. Когато дойде моментът тя да се обрече на Лъвското сърце, думите заседнаха в гърлото ѝ.

– Да или не, Ванора – изрече рицарят предупредително. – Ще те взема, каквото и да отговориш.

– Ванора – повтори отец Кадък, – ще вземеш ли Лъвското сърце за свой съпруг?

– Да, но това не ми харесва.

Смехът на Лъвското сърце разсея напрежението и миг след това отец Кадък ги провъзгласи за съпруг и съпруга. Ванора все още беше

замаяна от шока, когато Лъвското сърце избута свещеника и Меър от стаята и заключи вратата след тях. Когато се обърна отново към нея, тя беше зашеметена от изражението на ужас, което се беше изписало на лицето му.

– Господи Исусе Христе! Какво направих?

– Немислимото – нападна го Ванора. – Каква лудост те прихвана?

– Страст – изрече той, не можейки да намери по-добър отговор. Мислех с оная си работа, а не с главата си. – Приблужи се към нея. – Но ти си моя сега, Ванора. Не можеш да ми откажеш, а твоят свещеник не може да апелира към съвестта ми.

Той дръпна халата, разголвайки оскъдно облеченото ѝ тяло за жадния си поглед. Тя видя как очите му заблестяват от мрачна жажда, когато той сграбчи ръба на ризата ѝ и я издърпа през главата ѝ. Тогава ръцете му започнаха да се плъзгат по тялото ѝ, галейки гърлото, гърдите, корема, бедрата ѝ. Докосването му накара плътта ѝ да пламне и коленете да се разтреперят. Тя се разтресе цялата, потръпвайки от пламтящото усещане на предчувствие и страх.

Изглеждаше странно, че мъж, който не я обичаше, можеше да я докосва с такава нежност. Той се беше оженил за нея, защото беше принуден и защото страстта беше помътила разума му, не защото изпитваше истински чувства към нея.

Собствените ѝ чувства в този момент бяха объркани. Нищо не я беше подготвило за мъж като Лъвското сърце. Как можеше английски воин, когото се беше заклела да мрази, да събужда такива интензивни чувства у нея?

Сърцето на Лъвското сърце биеше лудо, докато пръстите му изследваха тялото на Ванора. Възхищаваше се на меката ѝ сатенена кожа и беше доста изумен от силата, която намираще под мекотата.

Дланите му обхванаха гърдите ѝ, обгърнаха властно твърдите, стегнати хълмчета. Прокара възглавничката на палеца си по зърната ѝ, докато не почувства реакцията ѝ. Пръстите му минаха леко над розовите връхчета; той чу тихия ѝ протестен вик, но не му обърна внимание. Секунди преди да вземе едно от втвърдените зърна в устата си, той се взря в очите ѝ и видя объркване. Зъбите му обградиха розовия крайчец. Езикът му започна безмилостно да го дразни, облизвайки, защипвайки, вкусвайки и въртейки се около него в деликатни кръгове. Тогава устата му се затвори над набъбналата пъпка и я засмука. Усети я как потръпва и засили натиска.

– Какво правиш с мене? – прошепна тя дрезгаво с глас, изпълнен с

паника.

Мъчителна болка беше започнала да се заражда дълбоко в нея и се разливаше из кръвта ѝ като горски пожар. Тя гореше, искаше още от това немислимо нещо, което Лъвското сърце правеше с нея, докато в същото време оплакваше блудната си природа. Инстинктивно се изви срещу него, изстенвайки, докато оплакваше изгубената си невинност.

– Любя се със съпругата си – изръмжа Лъвското сърце.

Думите му ѝ напомниха, че сега принадлежи на мъж, който не я искаше. Мечтите ѝ за любов и вяност лежаха разбити в краката ѝ, защото Лъвското сърце със сигурност щеше да я изостави, след като ѝ се насити. Колкото и да съжаляваше за реакцията си, нищо не можеше да спре чувствата, които той пораждаше у нея. Страстта беше мощна сила и у нея се надигаше страст към съпруга ѝ, ненаситна като всепоглещашо животно.

Въпреки нежеланието си тя се видя останала без дъх, очаквайки Лъвското сърце да угаси огъня на настоятелната ѝ страст, да я докосне интимно на това място, където болката беше непоносима.

Сякаш осъзнал жаждата ѝ, той спусна ръка, за да потърси меките косъмчета и влажните гънки на мястото, където се съединяваха бедрата ѝ. Тя се разтрепери неудържимо от непознатите усещания, които той пробуждаше у нея. Разтваряйки листчетата на копринената плът, той започна да я гали, докато тя не се почувства овлажняла, сгорещена и набъбнала.

– Искаш ли ме в тебе, Ванора? – запита Лъвското сърце с глас, подрезгавял от желание.

– Не...

Трябваше ѝ цялата воля, която беше способна да призове, за да даде този отговор.

– Лъжкия.

Граввайки я на ръце, той я отнесе на леглото. Погледът му не се отделяше от нейния, докато сваляше дрехите си и се отпускате до нея. Устата му намери едно чувствително място на рамото ѝ и го подразни със зъби и език, карайки я да се загърчи под него. Свеждайки глава, той пое едно зърно между зъбите си и започна да го облизва, докато пръстите му изтезаваха женската ѝ плът.

Плъзвайки два пръста в нея, той започна да я гали с малки, трепкащи движения, които я накараха да извика тихо и да се извие към него. Тогава устата му се отдели от гърдите ѝ и започнаха пътешествието си надолу; вик на смущение се откъсна от устните ѝ, когато тя осъзна

какво възнамерява той. Устните му докоснаха плоския ѝ корем, погалвайки кадифената мекота на бедрата ѝ, и той притисна лице към мекия пясъчен триъгълник.

Нещо тъмно и примитивно се надигна у нея и тя се опита да го отблъсне, но той стисна тънката ѝ талия и здраво я притисна към меките кожи, постлани на леглото. Когато тя почувства как езикът му навлиза дълбоко в горещия ѝ влажен канал, изстена оскърбено. Тогава той започна да я облизва, вкусвайки я с дълги, лениви удари на езика, който влизаше и излизаше, галейки набъбналите венчелистчета. Малката пъпка на тайното ѝ място разцъфна под горещата му уста и Ванора се уплаши от греховните усещания, които той събуждаше у нея.

Уплаши се, защото вече не разпознаваше себе си в жената, която се извиваше под мощния английски рицар. Нейният съпруг я беше превърнал в блудница и това не ѝ харесваше.

– Спри! Това е греховно.

– Няма нищо греховно между съпруг и съпруга – възрази Лъвското сърце, вдигайки поглед от щедротото пиршество между бедрата ѝ, и изпусна въздишка, изпълнена със съжаление. – Може би ще оставим това за друг път. Преди да замина, ще те науча на всички начини да даваш и да приемаш наслада.

– Може би няма да бъдеш тук достатъчно дълго – предположи Ванора с надежда.

– Не мога да предсказвам бъдещето, но колкото време ми остава, ще го употребя добре, за да науча съпругата си как да ми се харесва.

Посягайки между бедрата ѝ, той прокара пръсти по дължината на цепнатината ѝ. Медена роса изби отгоре, докато галеше набъбналите гънки, още влажни от устата и езика му. Ванора изстена и несъзнателно разтвори крака, когато той отново пхна два пръста в нея и започна да ги движи напред-назад в силни, целенасочени тласъци. Течен огън се разля из нея, докато дълбокото проникване на пръстите му я изследваше така щателно.

Внезапно тя започна да се задъхва. Започна да се бори с прииждащия прилив на страстта, но Лъвското сърце беше безпощаден. Тогава тя избухна в искрящ дъжд от преливащи усещания. Издаде отчаян вик, който разтърси самото ѝ същество.

Лъвското сърце се бореше да запази самообладание; членът му беше готов да избухне, в тестисите напираше неударима болка, докато се приготвяше да навлезе в прохода на тялото ѝ. Искеше да се зарови в нея, да я вземе бързо и да се разлее в изблик на разкош. Единственото,

което го спираше, беше кодексът на честта, който се беше заклел да спазва, когато беше посветен в рицарство. Кодексът изискваше да почита съпругата си и макар че прибързаният му брак беше може би най-голямата грешка в живота му, той нямаше намерение да наранява Ванора.

Беше я възбудил с уста и пръсти; тя беше влажна и готова. Въпреки това той продължи внимателно, прониквайки в нея полека, докато не почувства бариерата на нейната девственост. Не отиде по-далече, отдръпна се полека, после отново навлезе, след това пак се отдръпна, но бавно, докато тя свикне с чувството, че се разтяга. Не беше лесно да я пробие, въпреки влагата, която я подготвяше за него. Той раздвижи хълбоците си напред-назад, навлизайки все по-навътре с всеки тласък.

Тялото на Ванора се съпротивляваше на нарастващия натиск; болката я изненада. Тя знаеше, че ще боли, но не беше подготвена за силната болка, която трябваше да изтърпи.

– Спри! Много си голям.

Ако беше очаквала той да спре, беше сгрешила. Той просто се стегна и я задържа здраво под себе си, контролирайки движенията ѝ с тежестта и силата си, фокусиран вече върху собственото си удоволствие. Натисна по-силно и нежната ѝ плът поддаде под силата му, затваряйки се около плътната му дължина, докато той проникваше изцяло и дълбоко в нея. Накрая се озова заровен докрай в тялото ѝ; тя се гърчеше безпомощно под него, размествайки се в опит да намали болката.

– Най-лошото мина, скъпа – каза той, успокоявайки я, без да се отдръпва.

Всичко свърши, сега тя наистина беше съпруга на Лъвското сърце.

Дишането ѝ се успокои, стана по-дълбоко. Сега, след като се помири с факта, че девствеността ѝ е отнета, част от удоволствието, което беше изпитала малко по-рано, се върна. Тя го чувстваше дълбоко в себе си как пулсира в нейната стегнатост, и експериментално раздвижи ханша си. Почувства се... добре. Не, повече от добре. Поиска повече. Вдигна поглед към него и срещна блестящите му сребристи очи.

– Да продължавам ли?

Тя почувства как напрежението му отслабва; досега не беше осъзнала колко стегнати са били мускулите му. Преглъщайки мъчително, тя кимна.

– Искам да ту чуя да казваш думите. Искаш ли ме, Ванора?

Да признае подобно нещо би наранило гордостта ѝ, но тя вече не можеше да отрича жаждата си. Докато умът ѝ го отхвърляше изцяло, тялото ѝ го желаше.

– Да, искам те.

Той я целуна, дълбока целувка, която я разтърси до дъното на самото ѝ същество. Сграбчвайки раменете му, тя пожела да се движи по-бързо, да свърши с всичко това, но той я контролираше; ръцете му, пъхнати под седалището ѝ, я притискаха към него. Накара я да възприеме неговия ритъм, ту бавен, ту бърз, но винаги властен.

Той се размести и я притисна по-здраво към кожата.

– Бих казал, че си подхождаме – прошепна той на ухото ѝ. – Чувстваш ли ме в себе си?

Тя размята глава насам-натам по възглавницата, усещайки всеки набъбнал негов инч да я запълва.

– Да.

– Толкова си стегната, топла и влажна отвътре.

Думите му засилиха усещането ѝ за движението на хълбоците му, за горещата сексуалност на съвкуплението им. Тя изстена. Той се заби рязко в нея. Заля я със страстта си. Натискът нарасна, но тя се помъчи да му се противопостави.

Той изруга тихо.

– Не се съдържай. Отдай ми се, Ванора. Ти си моя.

Започна да се движи заедно с нея, безпощадно, все по-бързо и все по-дълбоко, сякаш искаше да докосне душата ѝ. Тя внезапно се уплаши от начина, по който се чувстваше, като че ли беше изгубила контрол над тялото си. Пропъди вътрешния глас, който шепнеше нещо, които не искаше да чува: че Лъвското сърце имаше право да я използва по такъв начин и че тя харесваше това, което той правеше с нея.

Времето замря, докато тя се притискаше към него и телата им се движеха като едно. Тя чуваше собствените си заглушени викове и не можеше да ги спре. С всеки тласък на члена му тя се извисяваше все повече и сетивата ѝ пулсираха в растящ екстаз. Тогава тялото ѝ сграбчи твърдата му дължина и се разтърси във вълни на безумно удоволствие. Замайващите конвулсии като че ли продължаваха безкрай, а виковете ѝ изпълваха стаята със сладка музика, докато тялото ѝ достигаше невъобразими върхове.

Хълбоците му не преставаха атаката си, дъхът му дращеше ухото ѝ. Тя стегна мускулите си около него. Той изруга силно, после навлезе рязко още веднъж, задържайки се в нея, и мощната му кулминация я изпълни с вибриращата топлина на живота.

Дишайки дълбоко, Ванора затвори очи, ясно осъзнавайки, че токущо се е случило нещо мимолетно. Всичко в нейния свят се беше

променило. Тя беше наистина и безвъзвратно вече жена и за своя изненада не съжеляваше за загубата на девствеността си. Не чувстваше болката от похищаването, а радостта, че е любима. Не любима в истинския смисъл на думата, защото Лъвското сърце не я обичаше със сърцето си, но все пак я обичаше.

Той се вгледа в нея. Косата ѝ беше разпиляна като объркана коприна с цвят на пясък по възглавницата, а тялото ѝ още го стискаше здраво. Нерешително се отдели от топлата ѝ мекота и се търкулна настрани, обвивайки ръце около нея, за да я привлече към себе си.

– Не беше толкова зле, нали?

Самодоволното му изражение я подразни.

– Как го направи?

Той се ухили.

– Кое?

– Не те исках, но ти направи такива неща с тялото ми, че...

Замълча, не можейки да изрече думите.

– Накарах те да ме искаш? Признай си, скъпа, дадох ти удоволствие, точно както бях ти обещал.

– Нарани ме.

– Болката е бремето, което жената трябва да носи, но е малка цена, нали? Ще изпиташ това удоволствие без болка още много пъти, преди да напусна Крагдън. Ще се погрижа за това.

– Арогантността ти ме ужасява, сър рицарю.

Тя се опита да стане, но ръката му се стегна около нея.

– Къде отиваш?

– Прегладняла съм. Трябва да слеза долу и да видя какво става с яденето ни.

– Не, подозирам, че ни чака пред вратата.

Той стана и дръпна завивката над нея.

– Стой така, докато го донеса.

Ставайки гол от леглото, той се отправи към вратата. Погледът на Ванора се спусна по стегнатите кълба на седалището му и тя си припомни как мускулите му се бяха свивали под ръцете ѝ, докато той навлизаше в нея. Погледът ѝ се вдигна нагоре, забелязвайки белега близо до лявото му рамо и другия на дясното, но по-ниско, както и още един, на лявото му бедро.

Имаше тяло на боец, силно и мускуесто, не като набитите тела на сънародниците ѝ. Несъмнено Лъвското сърце нямаше равен на себе си. Ако не беше англичанин... Мисълта отлетя, когато той отвори вратата и

намери подноса, който оръженосецът му беше оставил за тях. Върна се с него към леглото. Одобрителният ѝ поглед се спря на слабините му.

Дори в покой мъжествеността му беше внушителна. Всички мъже ли са така блестящо надарени, залита се тя. Някак си се съмняваше. Погледът ѝ последва линията от тъмни косми, която тръгваше от слабините и стигаше до гърдите му, възхищавайки се на тънката му талия и на ширината на раменете му. Но вниманието ѝ беше приковано от лицето му: тъмни, изящни вежди, устни, които можеха да станат невероятно твърди, и променящи се очи, които варираха по наситеност от искрящо сребро до тъмносив пушек. Комбинацията беше смъртоносна. Нищо чудно, че жените отиваха доброволно в леглото му.

Той сложи покрития с кърпа поднос на леглото и седна внимателно, за да не го обърне. Дръпна кърпата и огледа съдържанието. Изкусителният аромат на печен заек и пай с еленско месо накара устата на Ванора да се напълни със слюнка. Имаше сирене, пресен хляб с масло и две чаши с бира.

Лъвското взе ножа си от нощната масичка и нарязва месото на малки парченца. После побутна подноса към Ванора.

– Вземи – каза той. – Изглежда много вкусно.

Тя сложи парче месо в малко хляб и го пъхна в устата си, съдвка го с апетит и преглътна доволна.

– Добро е – каза тя.

Нахраниха се бързо, изядоха почти всичката храна, която им беше оставена. Когато свършиха, Лъвското сърце остави празния поднос на масата и се приближи към умивалника, наля вода в една купа, намокри една кърпа и изми ръцете и лицето си; после занесе водата и кърпата при леглото. След като Ванора изми ръцете и лицето си, той взе кърпата от нея, потопи я в купата и дръпна завивката.

– Какво правиш?

– Ще измия семето си и девствената ти кръв от бедрата ти.

Тя се помъчи да му издърпа кърпата, но той не я пусна.

– Мога и сама да го направя. Това, което смяташ да правиш, не е прилично.

Той я изгледа строго.

– Аз решавам кое е прилично и кое не е.

Разтвори краката ѝ и се взря в нея така, че тя започна да се свива притеснено, а после допря кърпата до нежната ѝ плът.

Унизена, Ванора отвърна поглед. Когато той свърши, изтри и себе си и върна купата на умивалника. После легна до нея. Тя се дръпна и се

опита да стане, но той пак я спря.

– Къде отиваш сега?

– В моята стая.

– Това е твоята стая. Ние сме женени; отсега нататък ще спиш с мен.

Тя нямаше намерение да продължава тази интимност помежду им. Лъвското сърце беше успял да я съблазни, но сега, когато знаеше как силно му реагира, щеше да вземе мерки да се пази. Никога нямаше да си прости, че беше паднала в ръцете му като зряла слива.

Изгледа го студено.

– Не ми харесва да делия легло с тебе.

Веждите му се вдигнаха.

– Това си има предимства. Искам твоите вещи да се преместят утре в дневната. Тъй като твоят свещеник ме накара да се ожена за тебе, ще живеем заедно като съпруг и съпруга, докато съм в Крагдън.

Той я дръпна към себе си и властно положи ръка на гърдите ѝ. Паника я обзе, когато почувства ерекцията му да се опира в нея. *Не, не отново!* Когато той я обърна по гръб, тя сви юмруци и го удари в гърдите.

– Защо се бориш с мене, момиче? Знаеш, че не можеш да ме надвиеш.

– Ти си животно – нападна го тя. – Никой човек не е способен на съвкупление толкова скоро, без да си почине.

Лъвското сърце се засмя.

– Очевидно не знаеш нищо за тези неща, иначе нямаше да поставяш под съмнение моята мъжественост. Аз съм повече от способен да те любя отново.

– Бих предпочела да не го правиш – настоя тя.

Когато ръката му се спусна по тялото ѝ, тя се опита да не трепне. Вцепени се и остана така дори когато той започна да я гали. Ръката му се вдигна към гърдата ѝ, пръстите му се разтвориха над чувствителното хълмче и започнаха нарочно да поглаждат изтръпналото зърно, докато то не щръкна срещу дланта му.

Ванора си пое остро дъх, отквивайки, че ѝ е трудно да остане безучастна. Поглеждайки към лицето му, тя видя, че е стиснал зъби с твърдо и решително изражение. Тъга я връхлетя, защото не видя никаква топлина, никаква истинска нежност в ласките му този път. Но въпреки това той я възбуждаше.

– Не се опитвай да ми се противопоставяш, скъпа, защото няма да бъде добре. Аз мога да те накарам да ме пожелаеш и ти го знаеш много

добре. Мога да бъда нежен, ако ми позволиш, а мога и да взема каквото искам. От тебе зависи как ще се развият отношенията ни.

– Аз съм твоя съпруга и трябва да се подчинявам, но не е задължително това да ми харесва.

– Ах, скъпа, грешиш. Когато се любим, на тебе със сигурност ще ти хареса.

Като че ли за да докаже властта си над нея, той спусна ръка по-надолу. Ванора прехапа долната си устна, когато дланта му мина по седалището ѝ и полека се спусна над ханша към корема ѝ, търсейки топлината на женското ѝ хълмче. Въпреки че стискаше устни, тя не можа да възпре стона, който се откъсна от тях, когато пръстите му намериха влажната ѝ цепнатина. Тя се опита да отстрани ръката му, но той само се засмя. Разтваряйки бедрата ѝ, той плъзна пръстите си дълбоко в нея.

Дишането ѝ се ускори забележимо.

– Подлудяваш ме, жено – изръмжа той, надигайки се, за да се отпусне върху нея, и слабините му срещнаха нейните.

Стиснала здраво очи, Ванора отвърна лице, отказвайки да му позволи да види колко е възбудена. Чувстваше се безпомощна, легнала под него, с тяло и душа, изложени на влиянието му. Не можеше да понася това, че той можеше да я накара да го пожелае, като положи толкова малко усилия.

Тогавя той навлезе в нея, полека и с дистанциран контрол, безпощадно докарвайки я до точката, от която нямаше връщане. Ванора изстена, тръпки полазиха по тялото ѝ, когато усети несъмнената му сила в себе си. Чувстваше се беззащитна, пронизана от него. Но когато той започна да се движи, предателска топлина започна да замъглява ръбовете на съпротивата ѝ и тя праметна ръце около шията му, притискайки слабините си към него в несъзнателно отдаване.

Всичко свърши внезапно, кулминацията ѝ я отпрати към звездните висини. Лъвското сърце я последва, викайки името ѝ, докато се изливаше в нея. Когато всичко свърши, тя се отпусна изтощена, оплаквайки разблудната си природа, и се закле да бъде по-внимателна в отношенията със съпруга си в бъдеще.

Мислите на Лъвското сърце следваха аналогични линии. Ако не действаше внимателно, тази жена щеше да стане по-важна за него, отколкото би искал. Странно как страстта може да вкара един мъж в беда. Той беше получил каквото искаше, но на каква цена? Не беше човек, който да се установи на едно място. Беше васал на Едуард, закле се да го следва дори до ада и обратно, ако Едуард поиска това от него.

Нямаше нужда от наследник, защото нямаше какво да остави на когото и да било; бракът не беше важен за него. Ако Едуард искаше той да се ожени, щеше да му избере богата наследница. Лъвското сърце се зачуди разсеяно как ли ще реагира Едуард на неговата прибързана сватба. Ще я сметне ли за неприемлива? Ще се разгневи ли и ще анулира ли брака?

Той се обърна и загледа лицето на заспалата Ванора под блещукащата светлина на свещта, изненадан да установи, че отново я желае. Знаеше, че тя не е толкова студена, на каквато се преструваше, защото беше отприщил скрити пламъци у нея, които едва не го бяха изпепелили. Тя можеше да отрича, колкото си иска, но той беше достатъчно опитен, за да знае, че го желае също толкова силно, колкото и той нея.

Нямаше да има отделни стаи, никакви отделни легла. Той нямаше да приеме нищо друго освен абсолютно подчинение от колебливата си съпруга.

Прегръщайки здраво Ванора, той се унесе в сън, усмихвайки се на предчувствието как ще се събуди и ще се люби с нея под бледата светлина на зората.

Ванора я нямаше, когато Лъвското сърце се събуди силно възбуден на следващата сутрин. Изруга, отметна завивките и изгледа ерекцията си с кисело изражение. Ванора отново беше осуетила замислите му... проклетата да е. Дори не я беше чул да напуска леглото им. След като се изми, той излезе от стаята в лошо настроение.

Сър Джайлс го приветства с многозначителна усмивка при влизането му в залата.

– Бракът ти беше доста изненадващ, нали? Ставаш късно. Несъмнено си изтощен, както щях да бъда и аз, ако имах булка като Ванора в леглото си.

– Стига – изрече предупредително Лъвското сърце. – Признавам, че мислех с главата между краката си, а не с тази на раменете. Бракът не беше планиран, както много добре ти е известно. Свещеникът го устрои.

– Сериозно, Лъвско сърце – изрече Джайлс, – какво ще каже Едуард за прибързания ти брак с една уелска?

Лъвското сърце вдигна рамене.

– Бракът ми не променя нищо освен спането ми в Крагдън.

Джайлс го изгледа скептично.

– Кажи го на Едуард.

– Като говорим за невестата ми, да си виждал Ванора тази сутрин?

– Видях я да влиза в параклиса за литургия.

С лице, стегнато в мрачно изражение, Лъвското сърце тръгна да търси Ванора. Намери я в параклиса, потънала в молитва. Застана на вратата и я загледа, докато тя не усети присъствието му и вдигна поглед.

– Мене ли търсиш?

Той тръгна към нея.

– Защо си излязла от леглото ни?

– Винаги ходя сутрин на литургия.

– Исках да се любя отново с тебе – изрече той с нисък глас.

Виолетовите очи на Ванора се разшириха.

– Отново? Не е за вярване, че искаш да правиш... това на дневна светлина.

Той вдигна рамене.

– Нощ, ден, няма значение. Това се нарича правене на любов, Ванора. Не можеш ли да го кажеш?

– Обичаш ли ме, Лъвско сърце? – Зашеметеното му изражение отговори на въпроса ѝ, защото тя добави: – Не мисля. Това, което направихме, беше съвкупление на две разгонени животни. Останах в параклиса след литургия, за да се моля за прошка.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

– Защо имаш нужда от прошка?

– Не биваше да ти позволявам да извадиш на показ блудната ми природа. Моля се да получа сили да устоя на следващото ти нападение.

Смут се изписа на лицето на Лъвското сърце.

– Нападение? Така ли му казваш? Защо искаш да се противопоставяш на това, което ни доставя удоволствие? Не е грях това, което направихме, защото твоят свещеник изрече думите, които го правят редно в очите на бога.

– Ако не беше подтикнат от страст, никога нямаше да се ожениш за мене.

– Така е, но е твърде късно за съжаления. Стани, съпруго. Ще отидем в залата да закусим и да приемем поздравления по случай брака ни. И твоите хора, и моите трябва да ни видят заедно.

Хващайки я за ръката, той ѝ помогна да се изправи. Отец Кадък избра този момент, за да се появи от сакристията, носейки един лист пергамент в едната ръка и мастилница с перо в другата.

– А, добре, че и двамата сте тук. Подготвих брачния ви документ.

Чака само подписите ви.

Лъвското сърце погледна към документа с не особено голям ентузиазъм. Ако откажеше да подпише, бракът щеше ли да бъде невалиден? Остана взрян в пергамента толкова дълго, че отец Кадък се прокашля и поднесе мастилницата под носа му.

– Подписът ви, сър Лъвско сърце.

Макар че Лъвското сърце искаше да разреде документа на парченца, нещо у него не му го позволи. Любовта му към свободата се бореше с желанието да притежава Ванора телом и духом. Желанието надделя, когато той потопа перото в мастилницата и положи подписа си на документа. Когато предаде перото на Ванора, тя отказа да го вземе.

– Подпиши, дете – насърчи я отец Кадък. – Нямах избор. Деянието е извършено, нали? – запита той, загатвайки за брачната ѝ нощ.

Тя се обърна към Лъвското сърце, лицето ѝ беше като изсечено от строги линии.

– Ще удържиш ли на думата си, сър рицарю? Дафид ще живее ли?

– Да, ще живее.

– Ще го освободиш ли?

Последва дълга пауза.

– Зависи колко добре ми угаждаш. Но не мисли, че можеш да го вземеш за любовник, когато замина. Отец Кадък ще бди да останеш вярна на обета си. – Той фиксира свещеника с пронизителен поглед. – Нали, отче?

Защо го каза? Щом заминеше от Крагдън, за него не трябваше да има значение какво ще прави Ванора.

– Не се страхувай, Лъвско сърце – изфуча тя. – Не бих погледнала Дафид, дори да беше единственият останал мъж на земята.

Хващайки перото, та написа името си на брачния документ, върна го на отец Кадък и изхвъркна от параклиса.

Глава 8

Лъвското сърце застигна Ванора в двора. Хвана я за лакътя, за да ѝ попречи да избяга, и я поведе към залата. Настани я на почетната маса и се отдели, за да поговори насаме със сър Джайлс. Изчака Джайлс да тръгне, а след това се върна при Ванора. Беше очевидно, че всички знаят за прибързания им брак от снощи, защото сър Брандън стана, вдигна чашата си и поздрави двойката.

– Поздравления за женитбата ви – измуча той.

– И нека бракът ви да бъде плодovit – извика друг рицар.

Един по един рицарите на Лъвското сърце станаха, вдигнаха чаши и пиха за здравето и благополучието на двойката.

– Благодаря ви – каза Лъвското сърце. – Ние с моята невеста бихме искали довчера да се присъедините към нас, за да отпразнуваме сватбата ни.

– Нямам настроение за празнуване – изсъска Ванора. – Този брак е фарс и ти го знаеш много добре.

Топлината напусна погледа му.

– Това е законен брак, подписан, подпечатан и консумиран. Беше сключен в миг на лудост, но сега трябва да живеем с последиците. Няма да си длъжна да ме търпиш прекалено дълго, защото Едуард скоро ще има нужда от мене някъде другаде.

Ванора отчупи коричка хляб и я пхна в устата си. Задъвка внимателно, преглътна и запита:

– Сигурен ли си, че никога няма да се върнеш в Крагдън, щом Едуард заповяда да отидеш другаде? Обещаваш ли?

– Доколкото ми е по силите да обещаю подобно нещо. Аз съм васал на Едуард. Отивам, където той пожелае, за толкова време, колкото той сметне за необходимо.

– Стига да ме оставиш на спокойствие, не ме интересува къде ще отидеш.

– Така ли? – каза Лъвското сърце с дяволит блясък в очите. – Снощи ме харесваше достатъчно много.

– Не можеш ли да забравиш какво се случи снощи? – замоли се Ванора. – Смущавашо е да ми напомняш за разпуснатото ми поведение.

– Да забравя ли? Никога. Надявам да имам тази разпусната жена в леглото си и тази нощ. В момента пренасят нещата ти в дневната.

Лъжицата на Ванора изпадна от пръстите ѝ.

– Нямах право.

– Отец Кадък ми даде това право, когато ни ожени. Ти ми принадлежиш, Ванора, телом и духом. Никога не се съмнявай в това – изрече той хладно.

После отместа поглед, като че ли вече дистанцирайки се от нея.

– Ще видим – отвърна Ванора, спотайвайки една усмивка.

Макар че мнението на Лъвското сърце за ролята на жената в брака не се отличаваше съществено от това на другите мъже, подобни на него, на Ванора това не ѝ харесваше. Дафид беше изразил същите чувства и тя беше развалила годежа им точно заради това. Беше се надявала да запази собствената си идентичност след брака и може би дори да съхрани известна независимост, но мъже като Лъвското сърце и Дафид очакваха безусловно подчинение от страна на съпругата.

– Усмиваш се. Да не би да съм казал нещо, което да те е разсмяло? – запита Лъвското сърце, като я изгледа през присвитите си очи.

Погледът на Ванора отказа да срещне неговия. Мислите ѝ решително не биха го разсмели.

– Не. Просто мислех колко спокоен беше животът ми, преди да дойдеш в Крагдън.

Лъвското сърце се вгледа в лицето ѝ с твърдо и неумолимо изражение.

– Моят също. Мислех, че може да си спомняш наладата, която ти дадох снощи. Ти ми се наслаждаваше толкова, колкото и аз на тебе.

Ванора отказа да отговори. Неочакваното удоволствие от съвкуплението им беше нещо, което тя предпочиташе да запази за себе си. Кратката болка не беше нищо в сравнение с блаженството, което я беше последвало. Тя не беше и подозирала, че тялото ѝ е способно да достигне такива висини на интензивно удоволствие. Докосването на Лъвското сърце, целувките му я бяха подлудили от желание. Как може една жена да ненавижда мъжа, който е отнел девствеността ѝ с неочакваната нежност на загрижен любовник?

Тя хвърли потаен поглед към съпруга си и усети, че не разпознава безкомпромисния воин, седнал до нея; къде беше изкусителният любовник, който я беше съблазнил в брачната им нощ? Не намираше и следа от чар или топлота в далечното, разсеяно държание на Лъвското сърце. Кой мъж да очаква довечера, когато останат насаме в стаята си? Щеше ли да стане отново онзи нежен любовник? Или щеше да си остане мрачният мъж, седнал до нея с намръщено лице?

Почти предпочиташе мрачния, безкомпромисен воин, защото нежният любовник я объркваше. Въпреки че по-меката страна на Лъвското сърце би могла с лекота да обсеби чувствата ѝ, Ванора предпочита твърдия боец, защото той беше мъж, когото би могла да ненавижда.

– Възнамерявам да отида днес до селото – каза Лъвското сърце, прекъсвайки мислите ѝ. – Тъй като моите хора не намериха никаква следа от Луелин, реших да разпитам васалите ти. Мислиш ли, че ще ми кажат нещо, което да си струва?

Вниманието на Ванора се изостри.

– Поданиците ми са прости хора, Лъвско сърце. Вярвам, че няма да ги накажеш, ако не знаят нищо за Луелин.

Той я изгледа снизходително.

– Не съм чудовище, Ванора. Не ми е в характера да наранявам невинни хора.

Устата на Ванора се изпъна в права линия, но тя не каза нищо, докато той излизаше. Имаше да свърши много неща днес, преди той да се върне, а размяната на остротии само щеше да забави тръгването му.

Тя излезе от залата и побърза към тъмницата веднага щом Лъвското сърце замина. Искаше лично да каже на Дафид, че се е омъжила за Лъвското сърце. Повтаряше в ума си аргумента, с който да убеди стража да я пусне вътре. Но за нейна изненада нямаше никакъв страж, който да я спре. Вземайки факела от халката на стената, тя полека слезе по стълбите към подземните етажи на замъка.

Помещението за стражите беше празно, както и килиите. Дафид го нямаше. Ванора се върна в залата и повика Брандън.

– Какво мога да направя за вас, лейди Ванора?

– Затворникът. Какво е станало с Дафид Девърел?

– Лъвското сърце нареди да бъде закаран в кулата – осведоми я Брандън.

Ванора беше зашеметена. Изобщо не беше очаквала Лъвското сърце да удържи на думата си.

– Бих искала да го видя.

– Не е позволено да приема никакви посетители, милейди. Но бъдете уверена, че се чувства доста добре в новото си жилище.

– Просто исках да го осведомя за моя брак. Той беше мой годеник. Дължа му любезността лично да му съобща тази новина.

– Ако това е някаква утеха, вярвам, че затворникът вече е бил осведомен за вашия брак.

– Кога беше преместен Дафид?

– Точно тази сутрин. Сър Джайлс се погрижи за това.

– Благодаря, сър Брандън.

Тъй като Ванора вече нямаше интерес към Дафид, а само грижата да предотврати смъртта му, тя не направи повече усилия да го посети. Очевидно го държаха затворен, докато Едуард реши съдбата му.

Напрегнатите дни, които последваха, подложиха на крайно изпитание нервите на Ванора. Нямаше нищо, което да може да направи, за да избегне любовето с Лъвското сърце, дори да беше искала. За свое смущение тя не беше сигурна дали иска да го избегне. Всяка нощ нежният любовник се завръщаше, когато легнеше в леглото до нея. През деня тя се опитваше да измисли начини да избягва любовето с него, но когато нощта дойдеше, той преодоляваше възраженията ѝ с изкусителните си целувки и горещи ласки.

Нямаше помощ за нея. Тя беше станала робиня на неговата страст и се дразнеше, че той така лесно я беше превърнал в нещо, в което се беше заклела никога да не се превърне. Всеки ден се молеше да дойде пратеник на Едуард със заповед Лъвското сърце да бъде преместен другаде, но чакаше напразно, защото вест така и не идваше.

Един следобеден Ванора отиде до селото с Меър, за да посети една жена, която всеки момент щеше да роди. Раждането беше трудно и Ванора реши да остане при жената, докато съпругът ѝ се върне от полето. С напредването на деня тя изпрати Меър да се върне в кулата, за да донесе пелени за детето, и седна до спящата жена да чака завръщането на камериерката си. Тъкмо беше започнала да задрямва, когато хладен по-вей откъм отворената врата я облъхна и я събуди.

– Меър, ти ли си? – извика тихичко тя откъм мъничката спалня.

– Не, Ванора, аз съм.

Тя избърна рязко глава, щом чу гласа на Лъвското сърце.

– Какво правиш тук?

Жената в леглото се размърда, Ванора постави пръст на устните си и накара Лъвското сърце да излезе от стаята, затваряйки тихо вратата след себе си.

– Меър ми каза къде да те намеря. Донесох пелени за бебето. Как е майката?

– Мисля, че ще се оправи, а детето е здраво. Не трябваше да се безпокоиш. Меър можеше да донесе необходимите неща.

– Смрачава се. Не трябва да излизаш навън сама. – Очите му

потъмняха неодобрително. – Освен това, не съм ти дал позволение да напускаш кулата.

– Защо да имам нужда от позволение? Никога не ми е било необходимо досега. Това е моята земя. Никой няма да се осмели да ми навреди.

– Ти си моя съпруга. Ако има опасност за мене, значи има и за тебе. Мъж като Луелин не би се поколебал да те използва, за да ме принуди да направя каквото поиска. Знаеш ли какво ще стане в такъв случай?

– Да – отвърна Ванора. – Знам точно какво ще стане. Ти няма да обърнеш внимание на исканията му, защото не те е грижа за мене.

Ниско ръмжене се откъсна от гърдите на Лъвското сърце.

– Изкушаваш търпението ми, момиче. – Пристъпи към нея с очи, внезапно пламнали от желание. – Точно когато ми се противопоставяш, най-силно те желая. Когато големите ти виолетови очи ми се присмиват, искам да вдигна полите ти и да се заровя в тебе.

Признанието му я зашемети. Предиизвикателството ѝ би трябвало да го разгневи, не да го възбужда. Той стоеше толкова близо, че тя почти усещаше горещи вълни да се излъчват от тялото му. Почти вкушваше възбудата му. Какъв мъж беше той? Наистина ли никога не се уморяваше от съвкуплението?

Той я дръпна към себе си и устата му плени нейната така властно, че отговори на въпроса ѝ по-силно от всякакви думи. Зацелува я така, че главата и започна да се замайва, и накара устните ѝ да се разтворят, за да пхне езика си между тях. Ванора подозираше, че би могъл да я вземе тук, на пода от утъпкана пръст, ако съпругът на Брета не се беше върнал.

Смутен, бедният човечец спря на прага и лицето му стана яркочервено. Заеквайки смаяно, той изрече:

– Простете, господарю, господарке, но ми казаха, че Брета е родила. Добре ли са съпругата ми и детето ми?

– Много добре са, Горди – каза Ванора, почти толкова засрамена, колкото и селянинът. – Имаш здраво момченце. Сър Лъвско сърце донесе пелени от замъка.

– Да, сега ще си тръгваме и ще те оставим да се запознаеш със сина си. Ела, Ванора.

– Съобщи на Меър, ако Брета има нужда от грижи – каза Ванора през рамо, докато Лъвското сърце я извеждаше от стаята.

– Благодаря милейди – извика Горди след нея.

– Колко често го правиш? – запита Лъвското сърце, докато я настаняваше на седлото.

– Кое?

– Да посещаваш селяните без охрана?

– Меър беше с мене.

– Не е достатъчно. Забранявам да излизаш от кулата, без някой от войниците ми да те придружава.

– Не можеш да ме тормозиш – възрази тя. – Правех каквото ми харесваше, преди да дойдеш, и ще продължа да го правя много след като си заминеш.

– Ще ме послушаш за това, Ванора. Щом замина, можеш да правиш каквото ти харесва.

– Отиваш твърде далече – каза тя, забивайки пети в хълбоците на коня си.

Конят препусна, оставяйки Лъвското сърце далече зад нея. Ругаейки, Лъвското сърце я застигна и хвана юздите ѝ.

– Какво се опитваш да направиш, да се убиеш ли?

– Аз съм добра ездачка – възрази Ванора. – Просто искам да се върна в кулата.

Лош блясък се прокрадна в очите на Лъвското сърце.

– Радвам се, но се съмнявам, че го искаш толкова, колкото и аз.

Кипейки вътрешно, Ванора нямаше друг избор, освен да се върне с него в Крагдън. Той сигурно не възнамеряваше да се люби с нея посред бял ден, нали?

Но точно това беше намерението му.

Без да обръща внимание на протестите ѝ, той я съпроводи през залата и нагоре чак до дневната.

– Свали си дрехите.

– Посред бял ден е – изфуча тя.

– Да не мислиш, че ме интересува? Искам те, момиче. Сутрин, нощ, няма значение. Копнея за твоя огън, за духа ти; искам страстта ти. Не искам да губя нито миг от времето, което ми остава в Крагдън.

Борейки се с желанието, което той пораждаше у нея, Ванора поклати глава в енергично отрицание.

– Объркваш чувствата ми и смущаващ тялото ми – извика тя. – Вземай каквото искаш и ми остави поне достойнството.

– Ще взема това, което искам, но не и без да изтръгна реакция от тебе. Ти си страстна жена, малка вещице. Защо не го признаеш и не се отдадеш на грижите ми?

– Грижите ти ли? Изобщо не те е грижа за мене. Временно обезумяване ни събра в брак. Подчинявам се, защото нямам избор и защото

знам, че няма да бъдеш тук завинаги.

– Няма ли поне малко да ти липсвам? Не съм ли добър любовник?

– Повече се надявах на съпруг. Искях да стана истинска партньорка на мъжа, за когото се омъжа, да бъде уважавана и обичана заради самата мене, не заради светските блага, които внасям в брака.

– Съмнявам се, че Дафид Девърел щеше да бъде съпругът, каквото си искала.

– Поне веднъж сме на едно мнение – призна тя.

Лъвското сърце свали жакета си и смъкна панталоните.

– Нека да сключим примирие по време на интимните ни моменти – каза той. Хващайки ръката ѝ, я привлече към слабините си. – Вземи ме в ръка, Ванора. Виждаш ли какво правиш с мене? Мога да се сетя за подобри неща, отколкото да си разменяме оскърбления. Когато сме в леглото, сме любовници, не врагове.

Ванора обви пръсти около ерекцията му и ахна, когато го почувства как се втвърдява и набъбва. Погледът ѝ се вдигна нагоре, за да срещне неговия. Изражението му беше сурово и чувствено, очите му разширени и потъмнели от възбуда. Дъхът ѝ спря; беше зашеметена от инстинктивната реакция на тялото си на неговата съблазн. Стана ѝ толкова горещо, че поиска да смъкне дрехите си и да оголи тялото си за него. Само гордостта я възпря да не го стори.

– Ще свалим ли тези дрехи от тебе? – прошепна той, сякаш тя беше изказала на глас мислите си.

Ръцете му бяха бързи и сигурни, когато започна да я съблича. Тогава погледът му я обгърна, оставяйки гореща следа, а когато той вдигна ръка към нея, дъхът на Ванора спря и плътта ѝ изтръпна в предчувствие.

Изгаряща горещина плъпна между краката ѝ, зърната ѝ се втвърдиха, превръщайки се в корави връхчета. Изгубена в огъня на очите му, тя започна да трепери, когато ръцете му се спуснаха по тялото ѝ, по бедрата и между тях, и пръстите му докоснаха пъпката на секса ѝ. Тя потръпна, прекланяйки се пред неизбежното, докато се разтапяше срещу него.

Когато устата му плени нейната, страстта помежду им пламна на мига. Вихрушката на сблъсъка между волите им само добави още горещина към онази, която вече беше избухнала между двамата.

Лъвското сърце я вдигна на ръце и я отнесе в леглото им. Всяка изостанала искрица гняв се беше превърнала в изгаряща треска. Той вече не искаше да спори с Ванора. Когато му бяха казали, че тя е излязла от кулата без охрана, темпераментът му беше избухнал. Тя нарочно беше игнорирала опасността, която съществуваше извън защитните стени

на кулата. Но сега всичко, което искаше, беше да я люби.

Отхвърляйки всички остатъци от гняв, той я повдигна и я накара да го възседне. Ванора ахна, когато той полека навлезе в нея, но тялото ѝ го прие без съпротива, обгръщайки го в гореща копринена ножница.

Тогава изведнъж започнаха да се целуват, с жадни и настървени ус-тни, цялото напрежение от изминалите седмици изригна в пламъци на животинска страст. Движението на хълбоците ѝ пресрещаше неговото, той навлизаше още по-дълбоко, а ръцете му се плъзнаха нагоре по гърба ѝ, за да се вплетат в косата ѝ. Мускусният ѝ аромат подклаждаше страстта му и той започна да я целува още по-свирепо, разпалвайки пла-мъка, който прашеше помежду им.

Тържествуващ, Лъвското сърце осъзнаваше, че страстта ѝ към него не е престорена; чувстваше го в целувките ѝ, в начина, по който тя се вкопчваше в него, в пресипналите ѝ стонове на наслада. Той беше чист огън, а тя огнивото, което го възпламеняваше. Тя подклаждаше суровата сила на страстта му, движейки се заедно с него в яростен ритъм. Пър-вичното им съвкупление накара Лъвското сърце да осъзнае, че Ванора се е съдържала предишните пъти, когато се бяха любили, че страстта ѝ не е била изцяло разпалена. Сега, като знаеше на какво е способна тя, ня-маше да ѝ позволи да съдържа нищо от себе си в бъдеще.

Жадната ѝ реакция сломи съдържаността на Лъвското сърце и уни-щожи всяка следа от самоконтрол. Той навлезе рязко и я разтърси с дър-зък гласък. Прекъсвайки целувката, тя отметна глава и нададе дрезгав вик. Той загледа лицето ѝ, докато тя се разпадаше, после я последва в разтърсваща кулминация. Задържа я плътно до себе си, докато дъхът му се успокои и мисълта му полека започна да се връща.

– Пак го направи – каза Ванора и го изгледа свирепо.

Ъгълчетата на устата му се извиха.

– Какво съм направил?

– Докосваше ме и ме целуваше, и ме накара да те искам. – Тя се смъкна от него и придърпа завивката над гърдите си. – Нямам воля, ко-гато си наблизко. Каква магия използваш, за да изтръгнеш толкова гре-ховна реакция от мене?

Лъвското сърце се подсмихна.

– Целувките ми не са ли магия?

– Ти, сър рицарю, имаш преувеличена представа за себе си. Когато напуснеш Крагдън, ще забравя, че изобщо си съществувал.

– Може би ще се връщам от време на време, за да ти напомням. Съпругата не би трябвало да забравя своя господар и стопанин.

Лъвското сърце знаеше, че я дразни нарочно, но гневът ѝ по някакъв начин изостряше сетивата му и ги вкарваше във фокус. Тя раздвижваше емоциите му и го караше да се усеща жив. Войната също правеше това с него, но вълнуващото емоционално въздействие, което Ванора имаше върху него, беше много по-различно от това, което чувстваше в разгара на битката.

– Господ е моят господар и стопанин – отвърна тя.

Разпалените ѝ думи накараха Лъвското сърце да си пожелае да остане тук завинаги и да я накара да се задави с тях. Всички знаеха къде е мястото на жените: в дома, да отглеждат деца и да управляват всекидневния живот в кулата. На мъжа се падаше да защитава семейството и земите си. Жените нямаха право да се месят в нещата извън дома.

Но Ванора беше различна. Тя искаше да бъде равностойна партньорка на съпруга си, но подобно нещо беше нечувано. Хрумна му, че когато си замине, тя ще взема всички решения, засягащи хората и земите ѝ, освен ако Едуард не решише да даде Крагдън на някого от верните си последователи. Тази мисъл породила друга... поразяваща. Бракът му с Ванора беше направил Крагдън негов. Може би щеше да се наложи да протестира, ако Едуард даде Крагдън на друг.

Мисълта да предяви претенции към Крагдън беше интригуваща, защото той никога досега не беше изпитвал нужда да има земи. Беше се заклел пред Едуард и нямаше желание да се установява някъде; освен това, този отдалечен край на Уелс не го привличаше. Но мисълта Ванора да бъде изгонена от дома си не му действаше успокоително. Очевидно, налагаше се да поговори с Едуард, когато пристигне, и да се застъпи за нейната кауза.

Макар да се беше оженил за нея в момент на лудост, Лъвското сърце се чувстваше отговорен за съпругата си. Бракът беше консумиран и не би могъл да бъде анулиран, ако, разбира се, Едуард не го обявеше за незаконен.

Подигравателните думи на Ванора увиснаха във въздуха между тях.

– Господ може да е господар и стопанин на всичко, но ти отговаряш пред мене – възрази Лъвското сърце.

– Искрено се надявам един ден жените да могат сами да си избират съпрузите и този брак ще бъде истинско партньорство. Може да не доживее този ден, но се заклевам, че той ще дойде.

Предвиждането на Ванора накара Лъвското сърце да се замисли. Той дори не можеше да си представи свят, в който женското мнение да

има някакво значение.

– Жените нямат силата на мъжете – отвърна той.

– Мъжете нямат куража на жените – възрази Ванора. – Какво ще кажеш, ако ти кажа, че умея да въртя меч и да яздя също толкова добре, колкото и всеки от твоите рицари?

Той я изгледа сурово.

– Ще кажа, че лъжеш. Жените нямат нито силата да въртят меч, нито смелостта да си послужат с него.

Потайната ѝ усмивка предизвика подозрения у Лъвското сърце. Какво знаеше тя, което не му беше известно? Отблъсквайки тревожните си мисли настрана, той стана и тръгна към умивалника.

– Време е да вечеряме. Стомахът ми е залепнал на гръбнака.

– Колко типично за мъжа да мисли за стомаха си, когато спорът не върви както му изнася – отбеляза Ванора.

Лъвското сърце замря на място.

– Спорим ли? Не знаех. Да кажа ли да донесат вода за баня?

– Да, благодаря.

След като Лъвското сърце се изми, облече и излезе от стаята, Ванора надяна домашната си дреха и зачака пристигането на водата и ваната. Меър дойде преди тях.

– Изглежда се радваш на вниманието на Лъвското сърце – каза тя. – Забрави ли, че Дафид още е затворник на съпруга ти?

– Нищо не съм забравила, Меър. Както ти казах и преди, развалих годежа, преди да бях принудена да се омъжа за Лъвското сърце. Мнението на Дафид за брака ме разочарова. Мислех го за по-добър, отколкото е. Възнамерявам да му помогна да избяга, ако е по силите ми да го направя, защото е уелсец.

– Ти си омъжена за Лъвското сърце вече от няколко седмици. Промени ли мнението си за него? Той е поносим съпруг за тебе. Не протестираш особено много против вниманието му.

Ванора се изчерви.

– Има някои аспекти в този брак, които ми харесват – призна тя. – Никога не съм те лъгала, Меър, и не възнамерявам сега да започна. Бракът с Лъвското сърце не беше моя идея, както много добре знаеш, но аз изчаквам и извличам най-доброто, преди той да е заминал. Ще бъде истинска катастрофа, ако той научи, че аз съм рицарят, който предотврати залавянето на Луелин. Не се знае какво ще направи с мене.

– Моля се той никога да не научи – изрече разгорещено Меър. – Какво предполагаш, че се е случило с Луелин? Като че ли никой не знае

къде се е скрил.

– Имаш ли някакво известие за някой от крагдънските рицари, Меър? Знаеш ли дали армията на Луелин е разпусната?

Гласът на Меър се сниши до шепот.

– Отец Кадък видял сър Рен вчера в селото. Сър Рен казал, че той и онези твои рицари, които не са постъпили на служба при друг господар, ще останат наблизо, ако имаш нужда от тях.

– Очаквам с нетърпение завръщането им, след като англичаните напуснат Крагдън.

– Мислиш ли, че Едуард ще ти върне Крагдън? Лъвското сърце сега е господар на кулата. Всичко, което някога си притежавала, сега принадлежи на него.

– Лъвското сърце не го е грижа за Крагдън. Той е васал на Едуард, закле се е да следва своя принц.

– Ами ако има дете? – запита Меър. – Може вече да носиш в корема си бебето на англичанина.

Ръцете на Ванора се стрелнаха към корема ѝ.

– Това няма да го интересува. Наследниците не означават нищо за него; така ми призна. Казва, че е верен само на своя принц и на страната си. Ако нося дете от него, то ще си остане само мое.

Очите на Меър се разшириха, но отговорът ѝ беше предотвратен, когато пристигнаха ваната и горещата вода. След като прислужниците излязоха, тя помогна на господарката си да влезе във ваната и подреди дрехите ѝ.

– Правиш грешка, ако мислиш, че Лъвското сърце ще се откаже от детето си, агънце – укори я старата бавачка, докато се навеждаше, за да изтрие гърба на господарката си.

– Това не е сигурно, Меър, защото не съм бременна. – Гласът ѝ се сниши. – Знаеш ли някакъв начин да попречиш на смето на Лъвското сърце да пусне корен в мене?

Меър замря.

– Това ли е желанието ти?

Болка затъмни виолетовите очи на Ванора. Не! Тя искаше детето на Лъвското сърце. Това щеше да бъде нещо от него, което да обожава през оставащите самотни дни от живота си. Щом той заминеше, тя щеше да бъде съпруга без съпруг, изоставена от мъжа, който се беше оженил набързо за нея и я беше напуснал без капчица съжаление.

– Мога да ти приготвя отвара, но тя не действа винаги, а освен това може да увреди детето, ако заченеш, докато я пиеш – предупреди я

Меър.

Ванора въздъхна.

– Не искам да нараня детето си, ако има такова. Не искам да родя дете, чийто баща би го изоставил, но трябва да се подчиня на божии закони.

– Ти си умна и ще послушаш сърцето си, дете – каза Меър. – Бог няма да те изостави.

Лъвското сърце повика Алън и го помоли да види какво бави Ванора. Колко можеше да трае една баня? Вечерята вече беше започнала и Лъвското сърце се запита дали Ванора възнамерява да му се противи и да вечеря сама в дневната. Знаеше, че тя го ненавижда, защото беше изтръгнал от нея реакция, когато тя беше искала да се въздържи, но не харесваше капризните ѝ настроения.

Ванора беше гореща и студена едновременно. Той не знаеше как работи умът ѝ. Веждите му се снишиха, мислите му станаха мрачни. Може би беше по-добре да не знае. Започваше да се вманиачва по невестата си, нещо, което се беше заклел да не допуска да се случи.

Видя се да се пита какво би било да познае привързаността на Ванора вместо неприязънта ѝ. Щеше ли да стане любеща съпруга? Или щеше да го изостави като майка му? Опитът го беше научил, че любовта не съществува, че е мит, измислица на разказвачи и поети. Но щом помислеше за Ванора, си задаваше въпроси. Беше просто страст, реши той. Доколкото си спомняше защо се беше оженил за нея, сърцето му беше извън опасност.

Сърцето му внезапно подскочи, когато Ванора влезе в залата и се отправи към него. Облечена в царствена пурпурна туника, поръбена с кожи и препасана със златен колан, тя изглеждаше величествена като същинска кралица. Хрумна му, че никога не е виждал жена с такова властно присъствие. Тя знаеше точно какво иска от брака и не се страхуваше да предяви претенции за него. За съжаление, не беше във възможностите му да удовлетвори желанието ѝ.

Той усети как се втвърдява и не се изненада, че пожела да се люби отново с нея.

Тази поразителна мисъл го накара да се замисли. Не беше добре да има нужда от някоя жена до такава степен, че тя да обсебва всяка негова мисъл. Може би трябваше да се отдели от нея за известно време. Да, реши той. Беше време да насочи отново усилията си към откриването на

Луелин вместо към това, да спи със съпругата си.

– Заминавам утре – изрече той рязко. – Време е да разширя търсене-то на Луелин.

– Колко време няма да те има?

– Не знам. Не причинявай на мъжете, които оставям тук, много затруднения в мое отсъствие. Не бива да излизаш от кулата без охрана и да ходиш по-далече от селото. Не позволявам ти и твоите съмишленици да посещавате Дафид. Не съм забравил какво се случи последния път, когато напуснах Крагдън. Затворниците имат начин да изчезват от кулата, когато не съм наблизо. Знам, че има таен изход, макар че още не съм го намерил. Нещата между нас ще станат по-лесни, ако ми кажеш къде е.

Брадичката на Ванора се вдигна предизвикателно.

– Няма таен изход.

Той я изгледа скептично.

– Ти го казваш. Бъди сигурна, че ще го намеря.

Ванора беше доволна, че Лъвското сърце заминава. Не знаеше още колко би могла да понесе неговото любене. Мъжът, който спеше с нея, който я познаваше отблизо, не беше мъжът, който сега седеше до нея, раздавайки заповеди и очаквайки да бъдат изпълнени без никакви въпроси. Този мъж беше истинският Лъвско сърце, напомни си тя. Всяко нежно чувство, което усещаше към Лъвското сърце любовника, биваше веднага унищожавано от арогантната му друга половина. Облекчението ѝ беше искрено, защото въпреки всичките ѝ усилия той вече не ѝ беше безразличен.

– Бог да ти помага – изрече тя. – Ще се справя доста добре и без тебе.

Поради някаква причина думите ѝ като че ли не се харесаха на Лъвското сърце. Той стана рязко и излезе от залата. Какво очакваше, запита се тя. Беше съжалил за брака им секунди след като се бяха оженили.

– Какво каза, че да ядосаш съпруга си? – запита отец Кадък, когато се присъедини към нея след няколко минути.

– Всичко, което казвам или правя, го ядосва, освен... – Думите ѝ секнаха. – Защо, о, защо настояхте да се ожени за мене?

Отец Кадък се вгледа в лицето ѝ, после кимна, като че ли удовлетворен от това, което беше видял.

– Дай му време, дете. Мъж като Лъвското сърце трябва да бъде отведен нежно към любовта.

Ванора ахна.

– Любов! Любовта е последното, което искам от Лъвското сърце.

Той не знае какво означава тази дума.

– Лошо ли се държи с тебе? Бие ли те? Може би трябва да поговоря с него.

– Не, отче, той не ме наранява. – Раменете й се вцепениха. – Не бих го позволила. Но мислех за нещо – изрече тя полека. – Щом той замине, може би трябва да намеря сър Рен и да го предупредя да внимава, защото Лъвското сърце е тръгнал на лов.

– Твърде опасно е – предупреди я отец Кадък. – Ами ако се натъкнеш на Лъвското сърце?

– Няма. Ще се облека като рицар и имам меч, за да се защита. Да, решила съм. Ще тръгна утре сутрин след литургията.

Глава 9

Лъвското сърце нареди да спрат на билото на един скалист хълм и погледът му обходи неплодната земя, докато конете пиеха от ромолящия поток. Не беше видял нищо, което да подсказва присъствието на Черния вълк или неговата армия, и това го озадачаваше.

Беше започнал да вярва, че Луелин е избягал и вече не представлява заплаха. Но още не беше готов да се върне в кулата. Два дни далече от Ванора не бяха достатъчни. Страстта му за нея още бушуваше. Започваше да се страхува, че отдалечаването не е отговорът. Нищо не можеше да утоли жаждата му за страстната малка вещица, за която се беше оженил, освен да я има в леглото си и да се люби с нея, докато не се почувства прекалено изтощен да се движи, камо ли да мисли.

Джайлс забеляза рицаря, яздещ по пътеката под тях, и му го посочи. Възбуда разтърси Лъвското сърце, когато видя поръбената с бяло надризнаца на рицаря. Тайнственият Бял рицар! Стисна здраво юмруци и потръпна от жаждата да наниже негодника на меча си.

Ако не беше Белият рицар, Луелин нямаше да избяга и той нямаше да се види натоварен със съпруга. Нямаше да срещне Ванора, камо ли пък да се ожени за нея.

– Ще го подгоним ли? – запита Джайлс, изваждайки Лъвското сърце от замислеността му.

– Остани тук с мъжете – заповяда той. – Негодникът е мой. Причини ми много мъка и възнамерявам да сложа край.

С лице, стегнато в твърди линии, Лъвското сърце възседна коня си и препусна. Тръгна по следите на рицаря, изоставайки нарочно, за да не бъде забелязан. Стори му се, че рицарят е прекалено уверен в себе си, твърде самоуверен. Изглежда, не обръщаше внимание на опасността, сякаш тя не съществуваше за него. При Луелин ли отиваше? Лъвското сърце реши да го последва и да разбере.

Ванора яздеше блажено към Драймиър в приятен тръс, надявайки се да намери рицарите на Крагдън благополучно скрити в кулата на Дафид. Трябваше да ги предупреди да не мърдат оттам, за да не би патрулът на Лъвското сърце да ги открие.

Денят беше хубав, макар и малко хладен. Зимата щеше да пристигне неусетно и тя си припомни всички работи, които трябваше да бъдат

свършени, преди да настъпи студеното време. Разсеяността ѝ беше толкова голяма, че не разбра, че я следят, докато не усети кожата на тила ѝ да настръхва и долови нечие заплашително присъствие.

Извърщайки се на седлото, тя не видя нищо освен гората и бягащите ѝ сенки. Точно когато започваше да мисли, че въображението ѝ си прави шеги, го видя.

Лъвското сърце!

Защо не го беше видяла по-рано? Колко време я беше следвал? Забивайки шпори в хълбоците на коня си, тя препусна през гората и хлътна в една широка долина, която лежеше между два високи хребета. Ясно осъзнавайки, че не може да отведе Лъвското сърце до Драймиър, тя рязко промени посоката и се насочи към хълмовете. Имаше шанс да се изплъзне на Лъвското сърце на неравна местност, а не на открито.

Хвърляйки поглед през рамо, Ванора бе смутена да види Лъвското сърце бързо да скъсява разстоянието помежду им. Хълмовете даваха единствената възможност за бягство, но тя се страхуваше, че няма да може да стигне навреме до тях. Следващата ѝ възможност, която се беше надявала да избегне, беше да остане и да се бие.

Извърщайки се рязко, с меч в едната ръка и щит в другата, тя зачака Лъвското сърце. Той я настигна в облак прах и спря, а конят му затанцува в кръг около нея. Макар че наличникът му беше спуснат, тя би го познала навсякъде. Мощното му тяло на воин ѝ беше толкова познато, колкото нейното собствено. Никаква ризница не можеше да скрие силата на крайниците му или ширината на раменете му.

– Значи пак се срещаме – изръмжа Лъвското сърце. Изтегли меча си и вдигна щита. – Приготви се да срещнеш създателя си, негоднико.

Направлявайки коня си с колене, Ванора полетя напред, за да се срещне с противника си. Имаше нужда от предимството на изненадата, за да оцелее. Знаеше, че Лъвското сърце е по-силен от нея и много подобър в бойното изкуство, но се надяваше, че ще се представи добре. Само да можеше да го свали от коня, би могла да му избяга.

Сблъскаха се със звън на метал срещу метал. Ванора се сниши под резкия замах на меча му, използвайки щита си, за да отклони свирепия му удар. Замахна надолу само за да види удара си париран от щита му. Конят ѝ се вдигна на задните си крака и копитата му удариха коня на Лъвското сърце. Той отвърна, нахвърляйки се срещу по-дребния неин кон, и тя едва не излетя от седлото.

– Предай се, сър рицарю, и може би ще ти пощадя живота – изрева Лъвското сърце над цвиленето на коня ѝ.

Паника обхвана Ванора. Тя се страхуваше от гнева на Лъвското сърце, ако той откриеше идентичността ѝ. Поклати отрицателно глава и предприе нова атака. Лъвското сърце я парира безмилостно. Тя отклони удара му, но пое следващия. Плоското на меча му я запрати на земята. Скачайки от седлото, той се надвеси над нея. Дяволското проблясване в очите му, ясно видимо под наличника, я прикова към земята.

– Свали си шлема – заповяда той. – Искам да видя лицето ти, преди да те понижа.

Ръцете ѝ трепереха, когато ги вдигна към главата. Точно когато започна да вдига наличника си, една стрела звънна във въздуха, пронизвайки едно слабо звено в ризницата на Лъвското сърце. Сграбчвайки стрелата, той се олюля и започна полека да се свлича.

Извиквайки от страх, Ванора се озърна по околните хълмове, за да види стрелеца, но не видя никого. Надигна се несигурно и коленичи до Лъвското сърце въпреки опасността да стане следващата мишена.

Бавното вдигане и спускане на гърдите му я увериха, че той е жив, но кръвта, която бликаше от раната му, я изплаши. Тя знаеше какво трябва да направи. Хващайки стрелата, напрегна всичките си сили, издърпа върха ѝ от плътта му и я хвърли настрана. Чу стона на Лъвското сърце, но повече никакъв звук не се изтръгна от устните му, макар тя да знаеше, че болката навярно е непоносима. Тя отрязва парче от надризнницата му с ножа си и затърси раната под ризницата му. Когато я намери, направи възглавничка от плата и я притисна здраво към разкъсаната плът.

Той се взря в нея със замъглени от болка очи.

– Най-добре ме убий, докато още можеш, защото няма да имаш друг шанс.

Ванора се дръпна, думите му ѝ напомниха колко много ненавиждаше той Белия рицар. Отказвайки да проговори, за да не би той да разпознае гласа ѝ, тя поклати отрицателно глава.

Кръвта, която изтичаше от раната на Лъвското сърце, започна да тече по-бавно под натиска на ръката на Ванора, докато тя размишляваше какви възможности има. Не можеше да го остави да умре от загуба на кръв, нито пък можеше да го качи на коня му без чужда помощ. Остана дълго да мисли над дилемата, но внезапно беше спасена от нуждата да взема решение, когато няколко ездаци препуснаха от хълмовете и я обкръжиха.

Ванора разпозна веднага сър Рен и рицарите от Крагдън. Сър Рен слезе и коленичи до нея.

– Добър изстрел – каза той. – Не можех да го оставя да ви нарани. Вървете, не е безопасно да оставате тук. Хората му не може да са далече.

Изправяйки се, тя дръпна настрана сър Рен, където Лъвското сърце не можеше да ги чуе.

– Не мога да го оставя да умре.

– Нямайте избор. Знаете какви ще бъдат последиците.

Тя наистина знаеше.

– Ще умре от загуба на кръв.

Сър Рен се взря в нея, внезапно разбирайки.

– Съжалявам, милейди, но това ще е за добро.

Ванора погледна пак към Лъвското сърце и нерешителността легна тежко на раменете а. Ако той умреше, щеше да бъде по нейна вина.

– Не мога.

– Чуйте! Приближават конници – предупреди я той. Облак прах се появи в далечината.

– Хората на Лъвското сърце – изрече Ванора, облекчена, че идва помощ.

– Трябва да тръгваме – настоя сър Рен, – за да не ни пленят отново.

– Не мога да го оставя – повтори Ванора.

Можеше да се погрижи за него по-добре от всеки от неговите хора.

– Не мислите ясно, милейди – възрази сър Рен. – Животът ви е в опасност, докато той е жив.

Тя си пое остро дъх.

– Какво ще правите?

– Ще го убия. Точно това смяташе и той да направи с вас.

– Не! Няма да го направите! Чуйте ме добре, сър Рен. Лъвското сърце няма да умре от вашата ръка, ясно ли е?

– Вие сте твърде мекоосърдечна, милейди. Позволете ми да го убия за доброто на Уелс.

– Не! Помогнете му да се качи на коня си и да се върне при хората си.

– Сигурна ли сте?

– Напълно сигурна.

Ванора погледна отново към Лъвското сърце. Макар че той не можеше да ги чуе, сребристите му очи искряха зловещо, без никакъв намек за болка. Тръпка я разтърси. Като знаеше, че е обектът на омразата му, това я съсипваше. Направи една стъпка към него, но беше задържана от ръката на сър Рен.

Той издаде къса заповед, двама воители се приближиха към Лъвското сърце и го настанаха на коня му.

– Внимавайте! – извика тя, опитвайки се да се измъкне от здравата хватка на сър Рен. – Пуснете ме. Трябва да отида при него.

Хващайки я за кръста, сър Рен буквално я метна на коня ѝ. Друг рицар хвана юздите ѝ и препусна в галоп, последван от коня ѝ.

Със съкрушено сърце Ванора осъзна, че Лъвското сърце никога нямаше да ѝ прости, ако научеше кой е рицарят, когото се беше заклел да убие.

Стиснал зъби срещу болката, Лъвското сърце загледа как Белият рицар се отдалечава в галоп. Отдалече му се беше сторил страшен, но по-отблизо изглеждаше просто едно момче.

Пот изби по челото му. Ако стрелата на сър Рен не го беше улучила, щеше да убие противника си. Трябваше да не изпитва никаква вина заради това, каза си той, защото рицарят си беше заслужил съдбата, но не можеше да се отърси от усещането, че щеше много да съжالياва, ако убиеше момчето. Разсеяно се запита защо рицарят така не желаше да си тръгне.

Все още в съзнание, но усещайки, че бързо отпада, той очакваше сър Рен да довърши онова, което стрелата не беше успяла да постигне. Затвори очи и се приготви да срещне създателя си, когато двама едри рицари се приближиха и се наведоха над него. Но за негова изненада те го вдигнаха и настанаха на коня му. Държейки се за животното с ръце и колене, той се съсредоточи върху това, да остане изправен, когато сър Рен подгони коня с удар по задницата и силен вик.

Едва тогава Лъвското сърце забеляза конниците, които идваха към него. Още врагове? Разтърсвайки глава, за да прочисти погледа си от мъглата, той разпозна сър Джайлс и Алън начело на групата. Облекчение се разля из тялото му и той изправи рамене, сякаш нова сила се беше породила у него.

С върховно усилие на волята той остана изправен на седлото, когато Джайлс стигна до него и хвана влаещите се по земята юзди на коня му.

– Ранен си! – извика той и пребледня, когато видя окървавената надризнаца на Лъвското сърце. – Белият рицар ли беше?

– Не, бях хванах копелето под меча си. Стрелата дойде от един от сънародниците му – изпъшка Лъвското сърце. – Не го разбирам. Остави

ме жив, когато можеше да ме убие, докато лежах безпомощен на земята.

Останалите от патрула настигнаха Джайлс и по лицата им се изписа загриженост, щом видяха бледото лице на Лъвското сърце и окървавената му надризница.

– Какво правите тук? – запита Лъвското сърце. – Не ви ли казах да ме чакате близо до потока?

Джайлс направи нетърпелив жест.

– Аз съм виновен, не хората, Лъвско сърце. След като се отдалечи, аз се уплаших, че може да се натъкнеш на опасност. Опитах се да не обръщам внимание на предчувствието, но колкото повече време те нямаше, толкова повече се боях. Направих това, което мислех, че е необходимо. – Той погледна към хълмовете. – Врагът се оттегля.

– Остави ги. Никога няма да ги намерим в тази пресечена местност.

– Можеш ли да слезеш сам? Ще се погрижа за раната ти.

– Дребна работа – каза Лъвското сърце, махвайки нехайно с ръка. – Меър ще ме превърже, щом се върнем в Крагдън.

Това, което искаше да каже, но не каза, беше, че иска да почувства лекуващата ръка на Ванора на трескавото си чело. Удивително, но стремежът да се върне при съпругата си беше движещата сила, която го задържаше изправен на седлото. Може би умираше, защото не можеше да си представи да изразява такива чувства, освен ако времето му на земята не изтичаше.

Джайлс го погледна внимателно.

– Достатъчно силен ли си, за да яздиш до Крагдън? Може би трябва да потърсим помощ в най-близката кула.

– Не – отвърна Лъвското сърце. – Никой в околността няма да ни приеме с отворени обятия. Отведете ме в Крагдън. Вържете ме за седлото, ако покажа признаци, че ще загубя съзнание.

– Къде отиваме? – запита Ванора, когато сър Рен даде заповед за спиране, за да си починат конете.

Те бяха яздили бързо и яростно, докато не се увериха, че никой не ги следва.

– Тъй като Луелин изостави армията си, ние останахме в имението, което баща ви ми даде като награда за годините вярна служба. Кулата има нужда от поправка, но състоянието ѝ е задоволително. Страхувахме се да напуснем околността, защото може да имате нужда от нас.

– Луелин ви е изоставил ли? Какво те кара да говориш така?

– Истина е, милейди. Армията му се разпръсна и той изчезна. Говори се, че отишъл в Англия да търси мир с крал Хенри.

– Не! Не казвай, че това е истина!

– Страхувам се, че е вярно.

Ванора не можеше да повярва, че Черният вълк на Сноудония е изоставил Уелс. Какво щеше да стане с неговите хора? Какво щеше да стане с Крагдън?

– Ще ме придружите ли до кулата ми, лейди Ванора? Не е толкова величествена като Крагдън, но е уединена и безопасна.

– Не, сър Рен, не мога. Трябва да се върна в Крагдън при хората си. Единствената причина, поради която излязох, беше да ви предупредя, че Лъвското сърце е разширил търсенето на Луелин и неговата армия.

– Ще ви придружа.

– Благодаря ви, но недейте. Най-добре е да яздя сама. Лъвското сърце ще язди бавно заради раната си и аз възнамерявам да бъда там, когато пристигне в Крагдън.

– Минете направо през гората, по-близо е – предложи сър Рен. – Сега, когато знаете къде да ни намерите, пратете вест, ако имате нужда от нас. Не сте в безопасност в Крагдън. Страхувам се за живота ви, ако Лъвското сърце разбере коя сте. Баща ви ви остави под моя грижа и аз се заклях да ви пазя. – Той наведе глава. – Не се справям много добре.

– Никой не можеше да предвиди това, което се случи – каза Ванора. – Най-съкровено ми желание е да видя вас и всички онези рицари, които не са положили клетва пред друг, да се върнете в Крагдън.

– Чул ви господ, милейди. Верните на баща ви остават верни и на вас.

Подтиквана от потребността да се погрижи за раната на Лъвското сърце, Ванора препусна към Крагдън. Смрачаваше се бързо, когато стигна до селото. Остави коня си в конюшнията зад ковачницата и под прикритието на мрака се промъкна към реката. Следвайки брега, намери скрития проход и влезе в тунела. Вратата зад олтара отскочи при докосването ѝ и тя влезе в параклиса.

Само сенки се стелеха в смътно осветеното малко пространство, когато тя смъкна плетената ризница и я прибра. После облече роклята и тръгна бързо през двора.

Тъкмо беше стигнала стълбището, когато патрулът влезе през портата. Сърцето ѝ заседна в гърлото, щом видя как Лъвското сърце се люлее на седлото и осъзна, че е вързан, за да не падне. Надавайки уплашен вик, тя се втурна към него.

– Развържете го! Бързо! – Тя докосна крака му и той извърна очи към нея. – Доведи Меър – нареди тя на Альн, който беше слязъл от седлото и се въртеше край тях.

Набръчкал загрижено чело, той се отдалечи бързо.

Джайлс и сър Осгуд свалиха Лъвското сърце от седлото и щяха да го внесат в кулата, ако не беше настоял да влезе сам. Обграден от двамата, той успя да стигне криво-ляво до средата на стълбите, преди краката му да поддадат под него.

– Не го оставяйте да падне! – извика Ванора, втурвайки се да им помогне. – Отведете го в дневната.

– Раната е само една драскотина – изпъшка Лъвското сърце с безкръвни устни. – Преживявал съм и по лоши неща.

Меър и отец Кадък ги чакаха в дневната. Докато отнасяха Лъвското сърце в леглото и сваляха ризницата и коленниците му, отец Кадък дръпна Ванора настрана.

– Това ти ли го направи, дете?

– Не, отче, беше сър Рен. Той го рани, за да спаси живота ми. Лъвското сърце ме настигна на половин ден път от Крагдън. Кръстосахме мечове и аз загубих.

Отец Кадък се прекръсти.

– Представих се добре, отче, но силите ми не издържаха свирепата атака на Лъвското сърце.

– Сгреша, като излезе от кулата. Къде беше патрулът на Лъвското сърце, когато се сбихте?

– Не знам, макар че пристигнаха малко след това. Не исках да го оставя, отче, но сър Рен настоя. Щом се уверихме, че никой не ни следи, пратих сър Рен да си върви и се върнах в Крагдън. Исках да бъда тук, когато Лъвското сърце пристигне. Извинете ме, трябва да отида при съпруга си.

– Ще остана, ако трябва да се дава последно причастие.

Кръвта се оттегли от лицето на Ванора.

– Няма да има нужда от последно причастие. Той със сигурност няма да умре.

Обръщайки се рязко, тя се втурна към леглото на Лъвското сърце.

Меър вече беше започнала да изследва раната. Лъвското сърце я наблюдаваше с предпазливо изражение.

– Внимавай, жено, не възнамерявам да умра от ръката ти.

– Меър е лечителка, няма да ти навреди – каза Ванора в стремежа си да го успокои.

Замъглените от болката очи на Лъвското сърце се вдигнаха към нея и подобие на усмивка се мярна в ъгълчето на устата му.

– Сърцето ми се радва да те чуе да казваш това.

– Загубили сте много кръв, сър Лъвско сърце – изрече Меър, след като завърши огледа. – Но можеше и да е по-зле. Кой извади стрелата и спря кръвта?

– Той – каза Лъвското сърце с глас, снишил се до едва доловим шепот. – Белият рицар. Беше под върха на меча ми. Знаеш ли името му, Меър?

Тя наведе глава, със забулен поглед.

– Не, не познавам такъв рицар. Но е направил нещо добро. Може би ви е спасил живота.

– Ако не беше той, нищо нямаше да ми има. За още едно нещо има да гоня този младеж. По-млад е, отколкото го мислех, но сръчен е за годините си.

– Не говори, Лъвско сърце – посъветва го Ванора. – Пази си силите.

– Имали сте късмет – каза Меър. – Стрелата е пронизала плътта под ръката ви, но е била спряна от ребрата и не е могла да нанесе повече вреда. Може да имате спукани ребра. Ще ги превържа, след като зашия раната ви.

– Побързай – каза Лъвското сърце. – Лежането в леглото е губене на време.

Меър вдигна очи към тавана.

– Раната ви може да не е фатална, но е болезнена. Няма да можете да яздите или да въртите меч поне две седмици.

Лъвското сърце скръдна със зъби.

– Прави каквото трябва, жено, и ме остави да решавам какво мога и какво не мога.

Меър внимателно почисти раната и вдяна фин копринен конец в една игла.

– Отче Кадък, дръжте ръцете му – нареди тя.

– Не – възрази Лъвското сърце. – Ванора ще ти помага. Нека отецът да си върви. Не е необходим тук. Няма да умра тази нощ.

Отец Кадък погледна към Ванора и когато тя кимна, той излезе от стаята.

– Давай, Меър. Готов съм.

Ванора хвана ръката му и я отдели от тялото, за да разкрие раната пред иглата на Меър. Усилията ѝ обаче не бяха необходими. Лъвското сърце само трепна леко, когато иглата на Меър прониза плътта му.

Ванора се зачуди на силата му. Плътта му под ръцете ѝ беше топла, мускулите – солидни. Лицето му беше донякъде бледо, но очите не издаваха слабост.

Беше мъж, който внимателно пази сърцето си. Би ли могла да стигне до него? Искаше ли да го достигне? Отговорът ѝ се изплъзваше. Но в едно нещо беше сигурна: не искаше смъртта му.

Лъвското сърце се вглеждаше в лицето на Ванора, докато тя държеше ръката му. Тя трепваше всеки път, когато иглата пронизваше плътта му, сякаш нея я заболяваше. Наистина ли изпитваше нещо към него? Това интересуваше ли го? Отговорът го изненада.

Да, интересуваше го.

– Готово – каза Меър, докато връзваше възел и откъсваше излишния конец. – Ванора може да ви намаже с мехлема и да превърже ребрата ви.

– Помоли готвачката да приготви силен говежди бульон – нареди Ванора.

Лъвското сърце се опита да не трепне, докато тя превързваше раната и ребрата му с ивици плат. Макар и със замаяна глава от загубата на кръв, той не смяташе да остава на легло. Нямаше да е спокоен, докато Белият рицар не бъдеше пленен и идентичността му разкрита. Нямаше значение къде се крие този рицар със съучастниците си, той възнамеряваше да ги срази.

Не беше получавал никаква вест от Едуард и се питаше какво става в Англия. Дали Симон дьо Монфор е победил крал Хенри? Дали Хенри е подписал Оксфордските споразумения, които налагаха събранието на бароните да съветва краля? Дали Едуард още се колебае между Монфор и баща си?

Мислите му се пръснаха, когато Ванора стана, за да излезе.

– Почакай, искам да говоря с тебе.

Тя спря и го изгледа внимателно.

– Трябва да си почиваш.

– Ще си почивам, но след като поговорим. Мисля, че знаеш за Белия рицар повече, отколкото казваш. Каж ми името му и къде се крие.

– Нищо не знам – отвърна Ванора.

– Така казваш. Знаеш ли, че сър Рен, капитанът на собствената ти стража, дойде на помощ на Белия рицар, когато го бях притиснал под меч си?

– Ти го наричаш Белия рицар?

– Да, това име му дадох, защото не знам друго. Той е по-млад,

отколкото очаквах, и не толкова як, колкото изглежда отдалече, но все пак е много опасен. Искам го, Ванора. Няма да спра, докато мечът ми не опита вкуса на кръвта му, кълна се.

Сребристите му очи се забиха в нея.

– Кажи ми каквото искам. Ако не беше Белият рицар, нямаше да лежа в това легло.

Зашеметена от свирепите му думи, Ванора избяга от стаята. Омразата му към Белия рицар я плашеше. Заради собственото си благополучие трябваше да се откаже от рицарското си превъплъщение. Лъвското сърце беше твърде близо до истината.

Меър и отец Кадък я чакаха, когато се върна в залата.

– Спи ли? – запита Меър.

– Не, ще стане от леглото, преди да е оздравял както трябва. Упорит човек – измърмори тя.

– Кажи ни какво стана – подкани я свещеникът.

– Лъвското сърце ме беше притиснал към земята с меч си. Ако не беше сър Рен и точният му прицел, щях да бъда мъртва – каза Ванора, потрепервайки. – Слава на бога, че беше наблизко, когато Лъвското сърце ме изненада.

– Не трябваше да излизаш от кулата, когато Лъвското сърце и патрулт му са навън – укори я Меър.

– Ако те беше убил, щеше да бъде съкрушен, узнавайки, че е убил собствената си съпруга – смърми я отец Кадък.

– Може би – отвърна неуверено Ванора. – Омразата му към мене е страшна. Сякаш целта му в живота е да убие онзи, когото нарича Белия рицар.

– Все пак вече не бива да излизаш като рицар, дете. Ако цениш живота си, трябва да вземеш мерки да го защитиш. Моля се за това и съм убеден, че господ няма да ни изостави. Англичаните може да не напуснат Уелс, докато сме живи, но съм сигурен, че ще победим. Лъвското сърце не е лош човек и вярвам, че не е безразличен към тебе, доколкото мъж като него може да не е безразличен към жена.

Ако Лъвското сърце наистина се интересуваше от нея, помисли тя, това щеше да ѝ хареса.

– Оставете моите проблеми за малко – каза тя. – Как е Дафид?

– Говорих със стражата точно днес сутринта – отвърна отец Кадък. – Той не страда. Хранят го, позволяват му да се къпе. Подозирам, че отегчението е най-лошият му неприятел точно сега.

– Имаш ли още чувства към Дафид? – запита Меър.

– Не. Нямам чувства към него, само го съжалявам заради изпитанието, което преживява.

– Ела в параклиса с мене, Ванора – подкани я отец Кадък. – Ще се помолим страната ни да оцелее.

Макар че Ванора по-скоро би се молила да се отърве от един англичанин, тя тръгна на драго сърце със свещеника. Почти беше стигнала до вратата, когато чу Меър да казва:

– Сър Лъвско сърце! Какво правите извън леглото?

Извъръщайки се, Ванора беше шокирана да види Лъвското сърце да влиза, олюлявайки се, в залата. Тя нададе уплашен вик и изтича към него.

– Да не си полудял! – ахна тя. – Трябва да лежиш.

Той опита една неубедителна усмивка.

– Не ме глези. Къде е сър Джайлс?

– Тук съм, Лъвско сърце – каза Джайлс, ставайки иззад една от масите, наредени за вечерята. – Имаш ли нужда от мене?

Лъвското сърце седна на близката пейка.

– Да. Искам да изведеш патрула на разсъмване и да продължиш търсенето на Белия рицар и съучастниците му. Ще се присъединя към вас, ако мога...

– Няма – каза Ванора.

Той не ѝ обърна внимание.

– Искам Белия рицар повече, отколкото някога съм искал нещо в живота си. Той е наблизко, чувствам го в костите си. Доведи ми го, Джайлс, и ще представя главата му на поднос пред Едуард.

Сър Джайлс отдаде чест и се отдалечи. Лъвското сърце усети вцепението на Ванора и погледна към нея. Лицето ѝ беше пребледняло като надризницата на Белия рицар.

Глава 10

Лъвското сърце се излекува бързо благодарение на всекидневното прилагане на мехлема, който Меър мажеше на раната му. И на отличните грижи на Ванора за него, както и собствената му решимост да възстанови силите си, за да срази Белия рицар. Да бъде победен от едно хлапе, което без съмнение едва наскоро е спечелило шпорите си, го правеше да изглежда пълен глупак.

Седмица след като беше ранен, Лъвското сърце се върна на тренировъчното поле, без да се упражнява, но даваше указания на рицарите си и на и оръженосците им. Когато беше изразил намерението си да се заеме отново със задълженията си, след като закуси тази сутрин, Меър вдигна ръце и изви очи нагоре. Ванора беше по-красноречива.

– Да не си полудял? Много рано е да се занимаваш с натоварващи неща – укори го тя.

– Моите воини трябва да тренират, за да запазят уменията си – възрази Лъвското сърце. – Те са опитни бойци, несвикнали на бездействие. – Изглежда я с горещи очи, гласът му беше нисък и съблазняващ. – Тялото ми копнее за стимулиране след толкова много лежане на легло. Прекалено много време мина, откакто не съм се любил със съпругата си.

Руменина оцвети бузите на Ванора.

– Много рано е и за това.

– Не ме познаваш добре, ако мислиш, че една малка рана може да ми попречи да спя с тебе. Тази вечер, малка вещице, ние с тебе ще правим нещо повече от това, да спим в леглото си. Не ти ли липсваше моето внимание?

– Не, ни най-малко. Извини ме – каза тя, ставайки изведнъж, – имам си задължения.

Усмивка изви чувствените устни на Лъвското сърце, докато наблюдаваше как Ванора се отдалечава бързо. Лъжата ѝ не го заблуди. Когато я вземеше в прегръдките си тази нощ и влезеше в нея, тя щеше да бъде също толкова нетърпелива, колкото и той, също толкова жадна да се любят. Никакво отрицание не можеше да го убеди, че тя не го иска. Да, тази нощ щеше да я има и тя щеше да го моли да я вземе още преди нощта да е свършила.

Тялото му започна да се втвърдява при мисълта за голата Ванора, извиваща се под него, с очи, замъглени от страст, с неговото име на

уста. Всеки мъж би умрял щастлив с такава възбуждаща картина, запечатана в ума му.

Тази картина остана у Лъвското сърце през целия ден. Когато започна да се уморява и ребрата му напомниха, че още не е напълно излекуван, само трябваше да си помисли как членът му влиза в мекото тяло на Ванора и умората му се стопяваше.

Щом се върна в кулата за обед, Ванора не се виждаше никаква. Когато запита къде е, казаха му, че е придружила отец Кадък в селото да посети едно болно дете. Тръпка на страх го разтърсваше, докато не разбра, че един въоръжен боец беше тръгнал с нея и свещеника.

Докато още се наслаждаваше на яденето, пристигна пратеник от принц Едуард. Лъвското сърце го посрещна и нетърпеливо прочете посланието, което той му донесе. Това беше първото известие от Едуард за всичките седмици, откакто беше в Крагдън. Джайлс и Брандън го заобиколиха, жадни колкото него за новини от Едуард.

– Какво пише принцът? – запита Джайлс. – Симон дьо Монфор причинява ли безпокойства на Хенри?

– Едуард пише, че Хенри се е освободил от обещанията си към бароните, като е помолил папата да му даде опрощение – разкри Лъвското сърце. – Гражданската война е неизбежна.

– Споменава ли Луелин? – запита Брандън.

– Пише, че носи вести за него и ще ни каже, когато пристигне. Да го очакваме в Крагдън след две седмици.

– Това ли е всичко? – запита Джайлс.

– Не, пише, че има лични новини да ни съобщим и че води някого, с когото ще ни изненада.

– Интересни – изрече замислено Джайлс. – Имаш ли някаква представа за какво говори?

– Не. Едуард обича изненадите. Може да има предвид каквото и да било.

Новините, че Едуард е на път, ободриха неговата армия от недоволни мъже. Щом гражданската война вече беше на дневен ред, нямаха търпение да вземат страна в конфликта. Но чия страна щеше да вземе Едуард, питаше се Лъвското сърце. От едната страна беше Дьо Монфор, съпругът на сестрата на Хенри и един от мъжете, които имаха право да управляват Англия след Едуард, законния наследник на Хенри. Имаше много хора, които мислеха, че Симон дьо Монфор би станал по-добър

управник от Хенри.

От друга страна, Хенри, макар и слаб, беше все още крал на Англия и Лъвското сърце се съмняваше, че Едуард ще изостави баща си, защото ако направеше така, това означаваше, че ще загуби трона след смъртта на Хенри. Едуард беше роден да управлява и не би се отказал доброволно от божественото си право.

Лъвското сърце не се съмняваше, че Едуард ще защитава трона и собственото си наследство, присъединявайки армията си към тази на баща си. Едуард би могъл да накара Дьо Монфор да мисли, че е нерешителен, но принцът беше верен на своята страна и на баща си.

Колкото до личните новини от Едуард, Лъвското сърце беше готов да се обзаложи, че са свързани със съпругата му, принцеса Елеонора Кастилска, за която се беше оженил като момче и я беше оставил в бащината ѝ страна, за да се върне в Англия. Дали младата принцеса беше пристигнала тук?

Хрумна му, че пристигането на Едуард щеше да означава край на дните му в Крагдън. Той беше дал клетва за вярност пред принца и щеше да го следва, каквато и линия да заемеше принцът в конфликта между Дьо Монфор и Хенри. Освен това, помисли с нещо повече от съжаление, щеше да се наложи да се раздели с Ванора.

Мисълта остави странна празнота, която му беше трудно да опише. Никоя жена не му беше липсвала, след като приключеше връзката си с нея и се придвижеше по-нататък. Какво беше това у Ванора, което го караше да усеща, че не иска да я напусне?

Ванора се върна в кулата късно вечерта в меланхолично настроение и отиде право в дневната, за да разчисти преди вечерята. Детето, което беше посетила с отец Кадък, беше умряло. Момичето беше болно по рождение, със слаби бели дробове и смъртта ѝ беше очаквана, но Ванора все пак скърбеше заедно с родителите.

Лъвското сърце я чакаше в дневната.

– Надявах се да не става нужда да те довеждам у дома – приветства я той. – Късно е. Малката добре ли е?

– Умря – каза Ванора.

– Съжалявам. Родителите имат ли други деца?

– Да, но ще скърбят за нея.

– Дойдоха вести от Едуард, които може би ще те зарадват – продължи Лъвското сърце. – Той е на път към Крагдън.

Ванора се намръщи.

– Защо това трябва да ме зарадва?

– Може би защото ще замина с принца, когато се върне в Англия.

Ванора замря. Това беше искала, за това се беше молила, нали? Защо, в такъв случай, усети празнота, сякаш бездна се беше отворила в сърцето ѝ?

– Това наистина са добри новини – изрече тя едва-едва. – Нямам търпение Уелс да се освободи от всички англичани.

– Не си мисли, че ще си възвърнеш контрола над твоята кула – предупреди я Лъвското сърце. – Едуард не изоставя лесно онова, което е спечелил. Крагдън е трофей, който той ще иска да прибави към уелските си владения. Възможно е да остави сенешал и група рицари, които да управляват имението в негово отсъствие.

– Какво ще стане с мене и онези, които зависят от мене? – запита Ванора.

Лъвското сърце вдигна рамене.

– Не знам. Ще помоля Едуард да ти позволи да останеш, ако това е желанието ти.

– Желанието ми е да бъда оставена на спокойствие.

– Това ли е единственото ти желание, Ванора? Не те ли интересува, че щом се разделим, може вече никога да не се срещнем?

Интересува ме, но не се осмелявам да си го призная.

– Не, защо ще ме интересува?

– Ние сме женени и споделяхме едно легло, малка вещице.

– Ще ти липсвам ли, Лъвско сърце? – предизвика го тя.

Ванора беше шокирана, когато лицето му изрази хиляди емоции. Възможно ли беше той да се интересува от нея? Каква безсмислица, укори се тя мислено. Лъвското сърце завладяваше, не се влюбваше.

– Ще ми липсва това да те имам в леглото си – призна той. Вдигна лицето ѝ към себе си. – Ще ми липсват и духовитите ни разговори. Малко жени са ме предизвиквали така, както го правиш ти, и ще съжалявам, че ще трябва да си замина отгук, преди да съм те опитомил.

Ванора изпусна сърдито дъх.

– Не съм животно, което да трябва да се опитомява. Аз съм жена със собствено мнение и със смелост да го изрази.

– Наистина – призна той. – Престоят ми в Крагдън беше много интересно преживяване. Има много неща, които ще ми липсват, и други, които няма да ми липсват. Ти си красива жена; моята страст и твоят свещеник ни ожениха, но не мога да съжаля за брака ни, защото той

направи престоя ми в Крагдън... забавен, да го кажа така. За едно обаче съжалявам – за недовършената ми работа с Белия рицар.

– Защо не го забравиш? – замоли го Ванора. – Сигурно не е някоя важна личност.

– Може би имаш право, но въпреки това този негодник ме засрами. – Гласът му стана твърд. – Може би един ден ще се върна, ще го открия и ще го убия.

Ванора потръпна. Замоли се този ден никога да не дойде. Денят, в който Лъвското сърце узнаеше истината, щеше да бъде последният ден от живота ѝ.

– Готова ли си да вечеряш? Стомахът ми казва, че е гладен.

– Още не. Ще се присъединя към тебе, след като се измия и преоблека.

Лъвското сърце се отдалечи, оставяйки Ванора с много неща, върху които да мисли. Признанието му, че ще му липсват някои неща, я беше изненадало. Да не би да говореше за нея? Макар да не беше признал, че се интересува от нея, тя щеше да вкусва думите му дълго след като той си замине, когато самотата започнеше да я мори.

Лъвското сърце щеше да ѝ липсва повече, отколкото би искала да си признае. Той беше успял да докосне сърцето ѝ, въпреки че умът ѝ го отхвърляше безусловно. Той беше мъж, какъвто нямаше по света. Коров, когато трябва, но нежността му, когато се любеше с нея, опровергаваше тази твърдост. Притежаваше силен ум и тяло, но беше справедлив, когато трябваше да отсъжда. Дафид беше доказателство за справедливостта на Лъвското сърце, защото не беше нито измъчван, нито оставен да умира от глад. Всъщност беше настанен доста удобно в кулата.

Ванора си остави достатъчно време за миене и преобличане, докато мислите ѝ се въртяха около предстоящото заминаване на Лъвското сърце. Добре беше, че си тръгва, защото тя започваше твърде много да става част от живота му. *Лъжкия*. Тя осъзна, че не е честна пред себе си. Макар че заминаването му беше онова, за което се беше молила, не искаше Лъвското сърце да си тръгне.

Въздъхвайки със съжаление за това, което можеше да бъде, но което никога нямаше да се състои, тя довърши тоалета си и излезе от стаята си.

През време на продължителната вечеря напрегнатият поглед на Лъвското сърце се спираше толкова често върху Ванора, че тя намери това изнервящо. Очите му бяха с цвета на пушек, а суровите линии на лицето му издаваха едва сдържано желание. Тежката му ръка се отпусна

на бедрото ѝ, дразнейки плътта ѝ, докато тя се опитваше да се съсредоточи върху храната си.

– Довърши си яденето – прошепна той на ухото ѝ. – Тази вечер ще ме намериш много нетърпелив любовник.

Кога ли го беше намирала по-малко от нетърпелив?

– Не ме излагай, Лъвско сърце. Хората ти ни гледат.

– Нека. Знаят какво искам. – И я изгледа с вълча усмивка. – Какво искаме и двамата.

– Прекалено си самоуверен, сър рицарю. Не те искам.

Той стана и протегна ръка към нея.

– Ела, съпруго, възнамерявам да ти докажа, че грешиш. Имаме само две седмици да си угаждаме.

С разтуптяно от възбуда сърце тя положи ръка в неговата, хипнотизирана от дрезгавия тон на гласа му и замъгления му поглед. Не чу главовете, докато двамата напускаха залата, не видя и размяната на многозначителни погледи.

В мига, когато Лъвското сърце затвори вратата зад тях, той прошепна името ѝ.

– Ванора.

Тя вдигна поглед към него. Имаше нещо напрегнато, опасно сексуално в очите му и това събуди съответна реакция у нея.

– Искаш ли ме, Ванора?

Дали го иска? Искаше го, както диво животно копнее за своя другар. Но той несъмнено го знаеше. Тя отвори уста, за да отрече желанията на тялото си, но думите не дойдоха.

Той се усмихна иронично, после плени устата ѝ и я зацелува безкрайно, със смайваща страст. Тя издаде задавени звуци дълбоко в гърлото си и реагира бързо и интензивно, болезнено осъзнавайки, че когато той си замине, вече никога няма да го види. Езиците им се срещнаха и се вплетоха един в друг, дъхът им се смеси, ръцете им се намериха. Имаше ярка непосредственост в неговите целувки, като че ли и той осъзнаваше, че времето им заедно е ограничено, и искаше да го използва възможно най-добре.

Лъвското сърце смъкна дрехите ѝ с неприлична бързина, после сваля своите и хвърли всичко настрана с небрежно безразличие. Най-вероятно никога повече нямаше да познае страстта на Ванора, след като замине оттук. Никога нямаше да почувства топлия натиск на кожата ѝ. Или да усети грапавата текстура на зърната ѝ с езика си. Или да чува стоновеите ѝ на наслада, докато гали влажната ѝ интимна плът.

Вдигайки я на ръце, той я отнесе в леглото и легна до нея. Макар да копнееше да влезе в нея, нарочно се успокояваше, искайки да удължи удоволствието ѝ, както и своето. Целуна я по устата, по брадичката, намери пулсиращата вена в основата на шията ѝ. Лявата му ръка се спусна по седалището ѝ, задържайки я на място, докато пръстите на дясната се промъкваха през тъмните къдрици и копринените гънки, за да погледят чувствителните листчета на секса ѝ.

Горещи вълни се разляха из нея. Беше на стъпка от разпадането, когато ръката му внезапно се отдели от нея. Задавен звук на протест се изплъзна от устните ѝ и тя хвана ръката му, опитвайки се да я върне.

– Още не, скъпа, много рано е – измърмори Лъвското сърце.

Тежкото ѝ дишане се забави, докато той я гледаше със замаяни очи. Тя колебливо се притисна към него; думите бяха излишни, когато тя безмълвно започна да го моли за още. Той целуна рамото ѝ; тя изви шия към него. Свеждайки глава, той хвана гърдата ѝ с уста, засмуквайки силно зърното. Тя се задъха, увиснала на ръба на трептящата страст. Зърната ѝ се втвърдиха, дъхът ѝ започна да дращи, тя се заизвива под него.

Замаяна от страст, тя едва дишаше, не можейки да мисли, докато пръстите му се връщаха към влажния ѝ център. Тогава тези умели пръсти влязоха в нея, плъзгайки се навътре и навън, докато в същото време палецът докосваше чувствителната ѝ пъпка. Вик се надигна в гърлото ѝ. Той го хвана в устата си, заглушавайки го с целувка.

– Моля те – измърмори тя накъсано.

– Моля какво?

– М-моля те, люби ме.

– Скоро, много скоро.

Тогава внезапно пръстите му изчезнаха, заменени от устата; дъхът му беше горещ и я изгаряше, докато той дразнеше набъбналите гънки с езика и устата си.

Лъвското сърце почувства как крайниците ѝ треперят, чу я да изпуска дъх, когато дойде експлозията ѝ. Когато тя се успокои, той се надигна и смени мястото си с нея, накарвайки я да го възседне. Тогава се заби дълбоко в нея. Блаженият ѝ поглед го накара да пламне. Гърдите ѝ, зрели и твърди, се люлееха пред него в безсрамно отдаване. Вдигайки глава, той обхвана едно зърно и го засмука, вкусвайки топлината на копринената ѝ ножница, докато тя започваше да се движи върху него.

Тя щеше да го убие. Извиваше шия и той започна да я целува там. Сърцето му се разтуптя, докато двамата се придвижваха към

удовлетворението си. Той искаше да стисне ханша ѝ и да ускори ритъма, но стисна зъби и издържа. Вместо това се движеше така, както тя налагаше, толкова близо до експлозията, че стенеше при всеки тласък. Щеше да умре като щастлив мъж... жертва на сексуално прекаляване.

Най-после тя извика и тялото ѝ започна да се разтърсва с всяка контракция. Той я наблюдаваше през присвитите си клепачи, наслаждавайки се на усещането на нейната ножница, която плътно обхващаше члена му. Едва когато тя се отпусна на гърдите му, той си позволи да се зарови дълбоко и да я изпълни със семето си.

Ванора въздъхна и се отпусна върху него, очаквайки той да се раздвижи. Той не помръдна, оставайки още в нея, част от нея. След малко тя го усети отново да се втвърдява. Очите ѝ, все още замъглени от любовеното му, се отвориха и тя изненадана го видя да се взира в нея с любопитство, като че ли озадачен от реакцията си спрямо нея.

Мъничка надежда разцъфна в гърдите ѝ, трепкащо пламъче на копнеж, че той може би се интересува от нея, че тя щеше да му липсва, макар той да не я обичаше, уверена беше тя. Тогава внезапно се намери по гръб, а Лъвското сърце беше надвесен над нея, със свирепо властно изражение и очи, блеснали с подновено желание.

– Ти сигурно няма да... – ахна Ванора. – Ти току-що...

– Постоянно подценяваш мъжествеността ми – изсъска, той, докато започваше да се движи с резки тласъци в нея.

Тя стисна с крака кръста му и изви ханша си така, че да го поеме по-дълбоко, да посреща тласъците му отново и отново, докато слабините ѝ започваха да се движат все по-бързо и дъхът ѝ започна да замира. Вълни на шок запулсираха през цялото ѝ тяло, изпращайки я към мига на удовлетворението. Как можеше да реагира толкова бързо след мощната си кулминация само преди мигове, запита се тя, преди мислите ѝ да се пръснат. Каква магия упражняваше Лъвското сърце над сетивата ѝ? Тогава земята се изплъзна изпод нея. Усещането се разля из тялото ѝ като изригване на вулкан. Смъртно почувства как тръпки минават по тялото на Лъвското сърце, преди той да се строполи върху нея като безкостна купчина.

Чу го да изстенва, когато излезе от нея и се отпусна отстрани. Тя се надигна на лакът, очите ѝ се изпълниха със загриженост.

– Заболя те – укори го тя.

– Няма ми нищо.

– Не даде достатъчно време на ребрата си да заздравеят. Мъже – изсумтя тя. – Буйни като козли и винаги готови за чифтосване.

– Струваше си – каза Лъвското сърце, трепвайки, когато се размърда.

– Дай да видя превръзката. Може раната ти да се е отворила.

Изскачайки от леглото, Ванора взе свещника и го вдигна над бинтованите му гърди.

– Няма кръв – изрече тя с въздишка на облекчение. – Натъртените ребра имат нужда от време, за да заздравеят. Не изчака достатъчно дълго, преди – и тя се изчерви – да започнеш да се занимаваш със силови упражнения.

– Не ти ли казах, че възнамерявам да извлека колкото може повече от тези две седмици, които ни остават? – Той ѝ се усмихна подигравателно. – Ти ме помоли да се любя с тебе, нали?

– Самомнението ти е безгранично – нападна го Ванора. – Както много добре знаеш, няхах избор по този въпрос. Ти имаш опитността и познанията, с които да ме накараш да те искам. Тялото ми не ми принадлежи, то е твое и ти го командваш.

– Така и трябва да бъде – каза Лъвското сърце с арогантността на мъж, съзнаващ привлекателността си и гордеещ се с нея.

Ванора знаеше, че няма защо да спори с него по този въпрос, защото съзнаваше, че няма да има особена полза. Вместо това тя промени темата.

– Мислиш ли, че Едуард ще приеме брака ни?

Усети го как се вцепенява.

– Това ли искаш?

Ванора дълго се бави с отговора. Не, не искаше това, реши тя. Отвори уста, за да отговори, когато я връхлетя внезапна мисъл. Ами ако Лъвското сърце ѝ е дал дете? Семето му още не беше намерило плодородна почва, но все още възможността си оставаше. Ако краткият им съюз беше създал дете, тя искаше Лъвското сърце да го признае.

Преглъщайки трудно, Ванора изрече:

– Може би ще е по-добре, ако бракът ни си остане.

Той я изгледа безизразно.

– Искаш да останеш омъжена за мене, макар че е неизбежно да се разделим?

Тя кимна.

– Ако сме създали дете в нашия кратък брак, искам да бъде законно.

Лъвското сърце не отговори. Не можеше. Беше се лишил от дар слово. Не беше мислил за деца, защото не беше възнамерявал да се

жени. Женитбата за Ванора беше моментно решение. Разбира се, харесваше му да спи с нея, харесваша му дори и словесните им престрелки. Но децата никога не бяха представлявали приоритет за него. Нямаше какво да остави на съпруга и дете освен името си. Баща му се беше погрижил за това.

Наистина, щеше да наследи титлата на баща си след неговата смърт, но не смяташе да я използва, защото искаше да го разпознават по делата му като рицар, а не по неподплатеното му с нищо графство. Не беше безпаричен, защото рицарството си имаше своята отплата, но не притежаваше никакви земи.

– Лъвско сърце, не ме ли чуваш? – сепна го Ванора. – Съгласен ли си с мене?

– Никога не съм мислил за дете. Ти не си... създал ли съм ти дете, Ванора?

– Не, доколкото ми е известно. – Брадичката ѝ се вирна. – Не ме интересува какво мислиш за мене, но бих искала да признаеш нашето дете, ако има такова. Не мога да понеса мисълта нашето дете да бъде наричано копеле. Мисля, че е най-добре да оставим брака ни валиден.

– Може би няма да заченеш – осмели се той.

– Може да си прав, но само бог има контрол над това. Може вече да си посял семето си в мене.

Погледът му се плъзна надолу към корема ѝ.

– Предполагам, че детето няма да бъде най-лошото, което може да ми се случи.

– Колко мило от твоя страна да го кажеш. – Твърдата нотка в гласа ѝ би трябвало да му послужи като предупреждение. – Но понеже детето е просто предположение в този момент, може би трябва да забравиш, че съм го споменала. Щом напуснеш Крагдън, няма нужда да поглеждаш назад. Забрави, че съм съществувала.

Да не поглежда назад? Да забрави Ванора? По някакъв начин тази мисъл създаде празнота ниско в корема му. Той си пожела да можеше просто да изтрие тези седмици в Крагдън от ума си. За съжаление, беше невъзможно. Ванора му беше дала нещо, което никоя друга жена не му беше давала. Той нямаше представа какво е то, дори не можеше да го опише, но знаеше, че то съществува.

Внезапно го осъзна. Никой се не беше интересувал какво ще стане с него. Независимо дали го признаваше или не, Ванора се интересуваше. Лъвското сърце беше достатъчно прозорлив, за да разбере кога чувствата на една жена са събудени.

Ами неговите чувства? Не можеше да си позволи да има чувства, реши той. Беше човек на Едуард и щеше да го следва до края на света, ако потрябваше. Нямаше място в живота му за съпруга, още по-малко пък за дете.

– Независимо какво мислиш, Ванора, не съм напълно лишен от чувство. Ще призная всяко дете, което създадем по време на краткия ни брак. И ще помоля Едуард да ти позволя да останеш в Крагдън. Не при тежавам никаква земя или кула, където да живееш, така че не може да става и дума да те отведе в Англия.

– Отказвам да живея в Англия, така че това няма значение. Ако бъда принудена да напусна Крагдън, ще намеря как да живея, но ще бъде в собствената ми страна.

– Трябва да направиш това, което е най-доброто за тебе. Знай, обаче, че ще се върна, за да науча дали имам дете. Където и да отидеш, ще те намеря.

Лъвското сърце с изненада осъзна, че казва истината. Искаше, не, имаше нужда да знае дали се е заченало дете от съвкуплението им. Нямаше да изостави сина си или дъщеря си. Нямаше представа как възнамерява да държи връзка с Ванора и потомството си, докато воюва редом с Едуард, но не му и хрумваше, че ще занемари задълженията си.

Следващите дни протекоха с невъзможна бързина. Ванора се опитваше да се занимава с всякакви неща и умът ѝ да бъде зает с мисли, различни от тези за бъдещето ѝ. Двата с Лъвското сърце не бяха имали друг сериозен разговор и тя предположи, че той иска да бъде така. За съжаление, не ѝ беше толкова лесно. Беше стигнала до болезненото осъзнаване, че Лъвското сърце е ангажирал чувствата ѝ, макар отчаяно да се беше опитвала да избягва такова обвързване. Кога се беше случило това? Как нейният враг беше успял да я накара да се интересува от него?

Какво щеше да направи той с нея, ако научеше, че тя е Белият рицар?

Потръпна. Мисълта беше плашеща и тя се замоли Лъвското сърце никога да не научи тайната ѝ.

Авангардът на дружината на Едуард пристигна, за да съобщи за предстоящото идване на принца. Пътят от Лондон беше отнел по-малко време от очакваното и принцът беше само на два дни път от Крагдън. Лъвското сърце реши да излезе на следващата сутрин, за да го

посрещне, и посъветва сър Джайлс да подготви десетина мъже, които да излязат с него на разсъмване.

Тази нощ той се люби с Ванора, докато изтощението не ги надви. После я събуди посреднощ, изтръгвайки още една реакция от нея. А след това, когато камбаната удари за първа утринна, тя се извърна в прегръдките му и той отново се люби с нея, сякаш щеше да му е за последен път. Възможно беше да е точно така. Едуард би могъл да тръгне ден след като пристигне, вземайки го със себе си.

Остави Ванора дълбоко заспала, изтощена от яростното любене. Намери Алън да го чака в залата. След като закуси с хляб, сирене и бира, двамата с Алън слязоха по стълбите в оръжейната, където оръжено-сецът му помогна да облече плетената ризница. Сър Джайлс пристигна след няколко минути.

– Мъжете са готови за тръгване – каза Джайлс.

Лъвското сърце се обърна към Алън.

– Погрижи ли се за провизиите?

– Да, Лъвско сърце. Всичко е готово.

Той кимна одобрително.

– Нямам търпение да видя Едуард. Без съмнение, в Англия са се случили много неща в наше отсъствие.

– Мислиш ли, че ще напуснем Крагдън? – запита Джайлс.

– Да. Неизбежно е.

– Аз поне се радвам – призна Джайлс. – И съм сигурен, че говоря от името на всички мъже. Започваме да се отегчаваме от бездействието. Уелсите не са никаква заплаха за Англия без Луелин. Ние сме воини, готови да отидат там, където Едуард ни отведе.

Групата рицари и оръженосци излезе от Крагдън точно когато слънцето се подаде иззад надвисналите облаци, обещавайки хубав ден. Те се разположиха на лагер за през нощта на един скалист склон, вечеряха от припасите си и се приготвиха за сън. Напуснаха завивките си призори и продължиха по пътя си. Слънцето тъкмо беше изгряло, когато Лъвското сърце забеляза дружината на Едуард, предвождана от самия него, седнал горд и висок на седлото.

Пришпорвайки коня си, Лъвското сърце препусна да посрещне своя принц. Едуард го видя и му махна с ръка.

– Време беше да се върнеш, лорд Едуард – каза Лъвското сърце, докато спираше коня си до принца. – Съсипваме се от безделие в Крагдън.

Едуард свали шлема си; слънцето блесна в златистата му коса, създавайки ореол около главата му. Лъвското сърце помисли, че принцът

никога не е изглеждал по-царствено.

– Хубаво е да те видя здрав и боеспособен – отвърна Едуард.

– Какви са вестите за Симон дьо Монфор? С него ли реши да се обвържеш?

– Не. Промених намеренията си и сега съм с Хенри. Ако Дьо Монфор победи, ще се провъзгласи за крал и ще отрече рожденото ми право. Не мога да му позволя да направя това. Короната е моя по божие право. Никой няма да ми я отнеме.

– Имаш ли новини за Луелин?

– Да. Избягал в Лондон и подписал мирен договор между Англия и Уелс. Говори се, че се е сгодил за дъщерята на Симон Дьо Монфор.

– Господи! Значи сега сме в мир с Уелс.

– Да, но когато стана крал, решил съм да присъединя Уелс и Шотландия към английската корона. Ще говорим за плановете ми по-късно. Трябва да ти съобщя най-вълнуващата новина.

– По-добре ми кажи, преди да съм се пръснал – засмя се Лъвското сърце.

– Влюбен съм! – призна Едуард.

– Това не е новина. Не мога да преброя вече колко пъти си бил влюбен.

– Елеонора... моята Елинър е дошла от Кастилия.

– Съпругата ти? Влюбен си в съпругата си?

– Трябва да я видиш, Лъвско сърце. Тя е сладка и плаха, и невероятно красива. Наистина си загубих сърцето по нея.

Лъвското сърце щеше да се размее на влюбения висок златокос младеж, но не посмя. Очевидно, любовта беше нещо много сериозно за момчето, което един ден щеше да стане крал.

– Тя отвръща ли на чувствата ти?

– Да, така ми се струва. Готов съм да се посветя изцяло на съпругата си. Ако Елинър желае, ще консумираме брака си, когато се върна в Лондон.

Лъвското сърце безмълвно пожела на Едуард щастие с неговата булка. Повече, отколкото самият той имаше със своята съпруга. Тази мисъл доведе друга. Трябваше да съобщи на Едуард за брака си с Ванора.

Все още мислеше как да поднесе новината, когато Едуард изрече:

– Стига толкова за мене и за сериозните неща. Не си ли любопитен каква изненада съм ти приготвил?

– Не мога да се сетя за нищо, което да ме изненада.

Усмихнат, Едуард се обърна на седлото и вдигна ръка. Лъвското сърце не обърна внимание на думите му, защото още се чудеше каква ли е изненадата на принца.

– Лъвско сърце, виж си изненадата – изрече развеселен Едуард.

Глава 11

Сигурен, че нищо, което Едуард е планирал за него, не може да го изненада, Лъвското сърце се извърна на седлото. Усмивката му увехна, когато последният човек на света, когото би очаквал да види, излезе от редовете на бойците и рицарите. Той зяпна и се обърна, за да изгледа Едуард.

– Боже господи! Какво си направил?

– Надявах се, че ще бъдеш доволен – каза Едуард, очевидно озадачен от липсата на ентузиазъм у Лъвското сърце. – Дънсфорд беше само на няколко часа встрани от пътя ни, така че не беше особено затруднение да доведе любовницата ти.

Лъвското сърце се вгледа в закръглената руса красавица, която се приближаваше към него с игрива усмивка, залепнала на рубинените й устни. Алтея! Беше я оставил в Дънсфорд преди няколко месеца. Защо Едуард я беше довел? Макар да беше млад, принцът си имаше причини за всичко, което правеше. Нямахме време да го разпитва, защото Алтея вече спря коня си до неговия.

– Лъвско сърце! – възкликна тя. – Толкова самотна бях в Дънсфорд без тебе. Не бях на себе си от щастие, когато принц Едуард дойде да ме вземе.

– Добре дошла в Уелс, Алтея – отвърна Лъвското сърце, опитвайки се да не показва раздражението си.

Точно каквото му трябваше любовница и съпруга под един покрив.

– Страхувах се, че ще ти бъде самотно без женска утеха – започна Едуард, – и поисках да ти доставя удоволствие.

– Какви други изненади си довел? – запита Лъвското сърце с тон, натежал от раздражение.

Едуард го изгледа остро.

– Имам и други новини, но ще почакат. Искам да стигна в Крагдън тази вечер.

– Тогава трябва да яздим бързо – каза Лъвското сърце, пришпорвайки коня си.

Поведе конниците, яздейки бързо, за да прочисти главата си. Как Ванора щеше да реагира на Алтея, запита се той. Като я познаваше, не би се изненадал, ако малката вещица извикаше Алтея на дуел. Тази картина го накара да се усмихне. Мека като възглавница и женствена до

безкрайност, Алтея сигурно би принадлежала, ако Ванора я предизвикаше. Алтея беше създадена, за да дава удоволствие на мъжете, и той беше прекарал много възхитителни часове между бедрата ѝ. От друга страна, гъвкавото, стройно тяло на Ванора толкова му харесваше, че не можеше да си спомни на какво толкова се беше възхищавал у Алтея.

Защо Едуард я беше довел в Уелс, ако не възнамеряваше да остане, запита се Лъвското сърце. При изгледите за гражданска война Едуард вероятно щеше да отведе армията си в Англия и ако го направеше, Лъвското сърце щеше да тръгне с него. Щеше ли?

Дружината на Едуард спря за кратко по обяд, за да хапне от припасите си, но Лъвското сърце не намери никаква възможност да каже на принца за Ванора. Едуард беше пълен с планове за неизбежната война между Дьо Монфор и баща му и искаше мнението на Лъвското сърце. Алтея се навърташе наблизо, явно нямайки търпение да говори насаме с него, но Лъвското сърце ловко я отбягваше.

Щом продължиха пътя си, нямаше време за говорене. След няколко дни на седлото Едуард искаше да стигне по-скоро в Крагдън. Черковните камбани звъняха за вечерня, когато конниците влязоха под подвижната решетка. Бойците, разположили се във външния двор, приветстваха принца излиятелно. Едуард отвърна топло на поздравите им и разпусна хората си, за да си намерят места сред другарите си; след това Едуард, Лъвското сърце и Алтея продължиха към кулата.

Масите вече бяха сложени за вечеря, когато Лъвското сърце влезе в залата. Нетърпеливият му поглед намери Ванора, застанала до огнището, да разговаря с отец Кадък.

– Кулата ми харесва – каза Едуард, когато оценяващият му поглед се плъзна из голямата, добре поддържана зала.

Лъвското сърце разбра точно кога погледът на принца намери Ванора.

– Божичко коя е тази красавица? – изсъска Едуард под нос. – Не съм мислил, че уелсите са способни да създадат такава жена. Ах ти, хитро куче. Сега разбирам защо изненадата ми не ти хареса. Ако няха сладката Елинър, която ме чака, бих се изкушил да я опитам лично.

– Отпратете тази уелска – намеси се Алтея. – Лъвското сърце вече няма нужда от нея.

Лъвското сърце я изгледа снизходително.

– Не е толкова лесно, Алтея. Виждаш ли, ние с Ванора...

– Аз ще ѝ го кажа – отвърна Алтея. – Принц Едуард ме доведе тук за тебе и няма да допусна друга жена да отвлича вниманието ти.

– Ще се справим с това по-късно – каза Едуард. – Прегладнял съм.

Лъвското сърце го покани на почетната маса. С зъгълчето на окоото си видя как Ванора бърза да се присъедини към тях. Сподави един стон и се приготви за реакцията на Ванора към Едуард.

– Какво става? – запита Едуард, когато Ванора се изправи пред него.

– Кога мога да очаквам вие и армията ви да напуснете Крагдън, милорд? – запита сладко Ванора.

– Ванора – предупреди я Лъвското сърце. – Не сега.

– Защо не сега? Искам домът и земите ми да ми се върнат.

– Домът ти? Земите ти? – изрече Едуард. – Коя си ти?

– Аз съм Ванора Крагдън. Крагдън ми принадлежи.

– Бях останал с впечатление, че Крагдън принадлежи на мене – отвърна Едуард. – Твоите рицари не бяха ли разбити от Лъвското сърце? Замъкът не е ли окупиран от англичани?

– Но вие ще си заминете и ще вземете английските си бойци със себе си, нали?

– Да, посещението ми няма да бъде дълго, но Лъвското сърце...

– Изгонете я от кулата, лорд Едуард – намеси се Алтея. – Тази уелска кучка не заслужава никаква милост.

Погледът на Ванора намери Алтея.

– Коя е тя? И жени ли набирате за армията си?

Едуард се засмя.

– Много забавно. Ванора има остър език и също такъв дух. Мисля, че Лъвското сърце не се е отегчавал в мое отсъствие. Доведох любовницата му, защото мислех, че ще има нужда от развлечение, но сега виждам, че съм се лъгал.

– Любовницата му? – ахна Ванора.

– Да. Направих специално усилие, за да доведе Алтея в Крагдън.

Ванора изгледа презрително Алтея, а после насочи погледа си към Лъвското сърце, вдигнала една от елегантните си вежди.

– Не му ли каза?

– Какво да ми е казал? – запита Едуард.

Лъвското сърце сви рамене.

– Нямаше време.

Едуард вдигна ръка.

– Спрете. Ще ми кажеш по-късно. Искам да вечерям, преди да чуя нещо, което може да ми хареса, а може и да не ми хареса. Седнете до мене, лейди Ванора, и ми доставете удоволствие, като ми разкажете за

лудориите на Лъвското сърце, докато се храня. Лъвско сърце, забавлявай се с любовницата си, докато разговарям с Ванора; страхувам се, че компанията ти много е липсвала на Алтея.

С извънредно смутено изражение Лъвското сърце хвърли към Ванора предупредителен поглед, преди да заеме мястото си до Алтея.

– Надявах се на по-добро посрещане от това – изхленчи тя. Докосна бедрото му под масата и му се усмихна. – Не се ли радваш да ме видиш, Лъвско сърце? Липсваше ми ужасно много.

Той някак си се съмняваше. Алтея не беше жена, на която да се харесват дълги периоди на въздържание. Със сигурност беше отворила краката си пред някой друг по-малко от седмица, след като се беше разделила с него.

– Присъствието ти усложнява нещата – каза Лъвското сърце. – Не мога да разбера защо Едуард те е довел, щом скоро ще тръгваме оттук.

Сините очи на Алтея се разшириха в неверие.

– Не ти ли е казал?

– Какво да ми каже?

– Може би иска да ти го каже лично. Прости ми, че говоря с недомлъвки.

Лъвското сърце нямаше търпение вечерята да свърши, за да научи плановите на Едуард за него. Въпреки крехката си възраст принцът беше мъж, който не вземаше решенията си леко или без основателна причина.

Ванора не можа да не хареса младия принц. Дългокракия, както го наричаха с любов, изглеждаше напълно като бъдещ крал: златен човек със златно бъдеще. Но изглеждаше и като човек, който знае какво иска и не се страхува да посегне към него. Тя се страхуваше, че Уелс е обречен, ако Едуард реши да присъедини родината ѝ към Англия.

– Вие ли сте наследницата на лорд Рис? – запита Едуард, дъвчейки замислено парче сочно печено телешко със сметанов сос.

– Да, нямам братя. – Брадичката ѝ се вирна. – Крагдън е мой.

Едуард реши да не отговаря, връщайки вниманието си към подноса с храна. Ванора започна да рови в своята, отклонявайки поглед към Лъвското сърце и любовницата му. Алтея бе красива – не можеше да обвинява Лъвското сърце за увлечението му по нея, – но защо Едуард я е довел тук? Сигурно не смята да остави тази жена в Крагдън, нали? Присъствието ѝ тук нямаше смисъл.

Пряма, както винаги, Ванора преглътна трудно и запита:

– Защо сте довели любовницата на Лъвското сърце в Крагдън?

Мислех, че смятате да го вземете заедно с воините му и да се върнете в Англия.

Едуард я изгледа оценяващо.

– Привързахте ли се към Лъвското сърце?

Ванора се изчерви и отвърна поглед.

– Просто съм любопитна.

– Той сигурно също е любопитен, обзалагам се. – И стана. – Ще се оттеглим ли в моята стая, Лъвско сърце? Трябва да говорим за много неща.

– Северната кула е приготвена за вас – каза Ванора. – Ще ви заведе.

– Не, останете да забавлявате Алтея – нареди Едуард. – Лъвското сърце ще ме заведе.

Ванора погледна Алтея и гневът ѝ се надигна, когато видя как жената се взира с обожание в Лъвското сърце. Извърна се и щеше да излезе от залата, но Алтея я спря.

– Уморена съм, господарке. Покажете ми стаята на Лъвското сърце, за да се приготвя за него. Бяхме разделени много месеци.

– Ще те отведе в една стая, но това няма да бъде стаята на Лъвското сърце – предупреди я Ванора.

Алтея ѝ метна отровен поглед.

– Как смееш! Изминала съм дълъг път, за да бъда с Лъвското сърце, и няма да допусна да ми пречи една жена, която се е правила на курва за него.

– И по какъв начин това те прави по-добра от мене? – нападна я Ванора.

Отчаяно искаше да разкрие пред Алтея, че е съпруга на Лъвското сърце, но реши да изчака, докато Едуард бъде осведомен.

– Имаш остър език за жена в твоето положение – каза Алтея. – Какво точно е положението ти?

– На жена, чийто дом вече не е неин и скоро ще ѝ бъде отнет.

Алтея се усмихна самодоволно.

– Знам защо Едуард ме доведе тук, а ти не знаеш.

– Не ме интересува. Сега ме извини, прислужничката ще ти покаже стаята ти. Приятна почивка, Алтея – подвикна тя през рамо, докато се отдалечаваше.

– Много ми харесва в Крагдън – каза Едуард, изтягайки се на една скамейка пред огнището с чаша бира в ръка.

Лъвското сърце стоеше преди него, разкрячен, скръстил ръце на гърдите си.

– Не искаш ли да ми кажеш защо доведе Алтея в Крагдън? Присъствието ѝ тук не ми е приятно.

Едуард въздъхна.

– Това няма да ти хареса, Лъвско сърце, но аз имам планове за Крагдън, в които фигурираш ти.

Страх прониза Лъвското сърце.

– Какви?

– Първо, нека да те осведомя за смъртта на баща ти. Като негов единствен наследник ти наследяваш титлата му.

– На какво ми дава право тази титла? – намръщи се Лъвското сърце.
– Двамата с него сме се отчуждили много отдавна. Той продаде земите си и всичко ценно, което имаше, и стана един от придворните на Хенри, зависим от кралската щедрост. Смъртта му не ме засяга по никакъв начин.

– Може би би трябвало. Очевидно майка ти е научила за смъртта му и се е върнала в Англия. Тя живее в Лондон.

Болка проблесна в очите на Лъвското сърце.

– Не ме интересува. Тя ме изостави преди много години. Има си свой живот, аз също. Какво общо има смъртта на баща ми с Крагдън?

Едуард въздъхна и прокара пръсти през русите си къдрици.

– Не е редно човек с твоя характер и ранг да не притежава земи. Така че аз ти дарявам Крагдън с всичките му имоти. Сега си лорд Лъвско сърце, граф Крагдън.

– Даваш ми титла и земи в Уелс? – запита невярващо Лъвското сърце.

– Да. Крагдън е скъпоценност, Лъвско сърце, и е много важен в плановите ми. Имението е в средата на кралството на Луелин. Имам нужда някой силен човек да пази уелските ми владения. Когато стана крал, възнамерявам да управлявам цяла Британия, а това включва Уелс и Шотландия. Когато дойде време, ще поведе война против тези страни и ще ги обградя с големи крепости, за да ги накарам да се предадат.

Лъвското сърце затърси значението зад подаръка на Едуард и внезапно разбра, че страховете му са се сбъднали.

– Боже господи! Искаш да остана в Уелс!

– Да. Имам нужда от тебе тук, Лъвско сърце, да бъдеш моите очи и уши.

– Имаш нужда от мене, за да вода армията ти – отвърна Лъвското

сърце.

– Имам достатъчно мъже, но само един, на когото вярвам достатъчно, за да бъде страж на моята собственост. Когато подема кампанията си против Уелс, ти и Крагдън ще бъдете тук и ще ме подкрепят.

– Не, отказвам!

– Не си ли мой васал, Лъвско сърце? Ти си ми наставник и приятел, откакто се помня.

– Да, следвал съм те, където и да ме поведеше. Заклел съм се да ти бъда верен, но не искам от мене да седя със скръстени ръце, когато тръгваш на война.

– *Искам го*, Лъвско сърце. Имам нужда от тебе в Крагдън. Лоялността ти няма да остане невъзнаградена. Когато стана крал, ще имаш най-голямото имение, което Англия може да ти предложи. Сега не ми е по силите да ти го дам, затова трябва да се задоволиш с Крагдън.

– И доведе Алтея, за да ме уговориш да направя това, което искам.

– Тя е добавка, която ти давам, за да бъдеш доволен в Крагдън. Ако искаш съпруга, наемам се да ти намеря достойна за тебе жена. Алтея, разбира се, никога не би могла да бъде твоя съпруга. Заслужаваш млада наследничка, която не е познала мъжко докосване. Имаш думата ми.

Лъвското сърце осъзна, че нямаше да има по-добър момент да каже на Едуард за Ванора.

– Не само ти носиш изненади; имам да ти кажа нещо важно.

Едуард се усмихна.

– Знам. Взел си лейди Ванора за любовница. Интересно как ще се делиш между Алтея и Ванора. За съжаление, няма да мога да остана повече време, за да видя как ще се справиш с това трудно положение.

– Аз съм женен – изтърси Лъвското сърце.

Едуард изпусна чашата бира, която държеше, и изгледа Лъвското сърце така, като че ли му бяха поникнали рога.

– Ти си какво? Кога? Как? За коя? Божичко, не мога да повярвам! Ти, който избягваше брака като чума, изведнъж си се оженил. Каква е тази шега?

– Де да беше шега. – И Лъвското сърце се заразхожда напред-назад. – Ожених се за лейди Ванора преди няколко седмици.

– Господи, човече, защо?

Лъвското сърце вдигна рамене.

– От страст, лорд Едуард.

– Защо просто не спа с нея?

– Свещеникът ѝ не позволи. Стоеше в стаята и отказа да мръдне,

докато не се ожени за нея. Така я исках, че щях да се съглася на каквото и да било. Ти си млад, не знаеш какво е да искаш една жена така, както аз исках Ванора.

– И сега, след като вече си я имал, искаш ли да анулирам брака?

По едно време Лъвското сърце беше искал точно това, но сега не беше толкова сигурен. Беше смятал, че ще напусне Ванора и Крагдън, но като че ли Едуард имаше други идеи. Ако трябваше да бъде новият господар на Крагдън, нямаше да навреди да задържи Ванора като своя съпруга. Освен това, още не се беше уморил от нея и имаше много да спечели, а нищо нямаше да загуби, ако останеше женен за уелска.

– Смятам, че ще задържа Ванора, Едуард. Бракът е законен във всяко отношение. Тя имаше устно уговорен годеж, но го развали, преди да се оженим.

– Мисля, че си хлътнал по нея – каза ухилен Едуард. – Сега разбираш какво изпитвам към моята Елинър. Тя е всичко за мене, а аз съм най-щастливият мъж на света.

Лъвското сърце пристъпи от крак на крак. Не обичаше да говори открито за чувствата си. Едно беше да признае, че желае Ванора, но съвсем друго беше да си признава, че таи нежни чувства, когато не беше сигурен, че съществуват.

Години наред Лъвското сърце беше пазил сърцето си от емоционално обвързване. Много по-добре беше да остане дистанциран, отколкото да изживее участието на родителите си. Всичко, което знаеше за любовта, беше, че тя наранява.

– Не знаех, че си бил и поет, Едуард.

– Не знаеш всичко за мене.

– Познавам те още откакто беше на седем години и те бяха пратили при чичо ти да те възпитава.

– Да, да, предполагам, че ме познаваш по-добре от всеки друг. Точно както и аз те познавам. Очевидно Ванора не ти е безразлична. А бракът ви урежда много неща. Оженил си се за наследничката на Крагдън и си станал негов собственик и законен господар без моята намеса. Никой не може да оспори законното ти право над Крагдън. Доволен съм от този брак, лорд Лъвско сърце, много съм доволен.

– Достатъчно доволен ли си, за да ми позволиш да се върна в Англия с тебе?

– Не, съжалявам, Лъвско сърце, но имам нужда от тебе в Уелс. Възможно е Луелин да наруши мирния договор и да събере съотечествениците си. Това би могло да изложи Англия на опасност, защото нашата

армия не може да се бие успешно на два фронта. Ако стане така, Дьо Монфор ще спечели и ще се провъзгласи за крал.

– Това не ми харесва, но като твой васал ще направя каквото искаш – съгласи се неохотно Лъвското сърце.

– Уморих се. Денят беше дълъг. Има ли още нещо, което трябва да знам?

– Има един уелски затворник в южната кула.

– Взел си пленници?

– Само един, Дафид Девърел. Беше пленен по време на последната битка със силите на Луелин. Оставих ти да решиш съдбата му.

– Пусни го – каза Едуард. – Няма причина да го задържаме сега.

Когато видя, че на Лъвското сърце това като че ли не му харесва, Едуард запита:

– Има ли нещо, което би трябвало да знам за Дафид?

– Той е бившият годеник на Ванора.

– Мислиш ли, че ще причинява неприятности?

– Възможно е.

– Най-добре е да избягваш неприятностите, докато действия мирният договор. Умиротвори уелсеца както можеш и го пусни.

– А Алтея? Ще я върнеш ли?

– А, Алтея. Ще трябва да остане, докато бъдеш в състояние да я върнеш при баща ѝ, защото не мога да я взема със себе си.

Лъвското сърце изруга.

– Животът ми е достатъчно усложнен и без тя да ми се мотае в кратката. Ще взема мерки колкото може по-бързо. Колко въоръжени мъже можеш да ми оставиш?

– Двадесет е всичко, което мога да отделя. Останалите ще се върнат в Англия с мене. Имам нужда от всеки свой боец, за да побея армията на Дьо Монфор.

– Не е достатъчно, ако трябва да пратя Алтея у дома ѝ с охрана.

– Сигурен съм, че ще намериш начин – изрече Едуард, сподавяйки една прозявка.

Лъвското сърце взе прозявката му за знак, че го освобождава, и се оттегли; разочарованието му беше толкова силно, че едва се съдържаше. Имаше нужда да бъде с Едуард, когато принцът тръгнеше на бой. Как можеше той да го остави тук, в тази забравена от бога земя? Той беше рицар и воин, не иконом или пазач на имота на Едуард. Всеки би могъл да бъде иконом, но не всички имаха неговите воински умения.

Сър Джайлс го чакаше в залата. Лъвското сърце го видя и се насочи

към него.

– Хубава каша ти забърка Едуард – каза закачливо Джайлс, намеквайки за Алтея. – Любовницата ти ще тръгне ли с нас, когато заминем?

– Не – каза Лъвското сърце кисело.

– Затова ли си такъв намусен?

– Има нещо повече от това, Джайлс, много повече. Алтея е само едната лоша новина, която Едуард донесе.

– Още ли има?

– Да. Той ми нареди да остана в Крагдън и да пазя кулата от името на Англия. Направи ме граф Крагдън.

– Граф? Едуард те е направил граф?

– Така да се каже. Научих от него, че баща ми е умрял и че съм наследил титлата му. Тъй като тя не носи нищо със себе си, не се интересувам от нея, но Едуард ми дари Крагдън и сега, изглежда, съм човек със собственост и доходи.

– Поздравления, лорд Лъвско сърце.

– Това не ми харесва. Не е мое решението да остана в Крагдън, докато Едуард води армията си срещу Дьо Монфор. Той оставя само двадесет мъже, за да защитават замъка. – Лъвското сърце се вгледа в лицето на Джайлс. – Мога ли да разчитам на тебе, Джайлс? Имам нужда от тебе в Крагдън.

– И аз като тебе предпочитам добра битка пред седене със скръстени ръце. Но ако Едуард мисли, че е необходимо да задържи Крагдън, в такъв случай няма да те изоставя, милорд.

– Моля се сър Брандън да е съгласен с тебе, защото ще имам нужда и от него. Едуард ще избере кои воители да останат в Крагдън, но ще се чувствам по-добре, ако най-близките ми рицари останат на служба при мене.

– Мислиш ли, че Алтея ще причинява неприятности между тебе и Ванора? – запита Джайлс.

– Повече, отколкото можем да си представим – допусна Лъвското сърце. – Алтея не е лесна за успокояване. Щом научи, че ние с Ванора сме женени, ще причини всякакви пакости, докато не успее да я пратя обратно в Англия.

Очите на Джайлс блеснаха.

– Алтея е красива жена. Не бих имал нищо против да те отърва от нея.

– Давай, Джайлс. Ванора е повече, отколкото мога да понеса сега. Извини ме, най-добре е да намеря съпругата си сега и да ѝ кажа, че

трябва да остана в Крагдън.

– Късмет, лорд Лъвско сърце.

Усмивката на Джайлс говореше, че никак не му завижда за тази задача.

Джайлс излезе, за да отиде да си легне, но Лъвското сърце остана в залата, все още объркан. Как можа да му се случи това? От всички мъже, сред които Едуард можеше да избере новия господар на Крагдън, защо точно той?

– Може ли да поговоря с вас, Лъвско сърце?

Той се извърна и намери отец Кадък застанал пред него.

– Ще си го кажете, независимо дали искам или не – измърмори той.

– Не ми харесва това положение с любовницата ви – укори го свещеникът. – Мислите ли, че Ванора ще ѝ позволи да остане в Крагдън, след като заминете?

– Нещата се промениха, отче – обясни Лъвското сърце. – Едуард ми дари Крагдън. Трябва да остана тук, защото съм новият господар на замъка.

– Вие станяхте господар на Крагдън, когато се оженихте за Ванора – осведоми го отец Кадък. – Не знаехте ли това?

– Не бях мислил, защото не смятах да остана в Крагдън. Мястото ми е при Едуард, но той има други планове за мене.

– Ванора знае ли?

– Още не. Няма да бъде доволна.

– Може би ще се изненадате.

– Какво трябва да означава това?

Свещеникът го изгледа раздражено.

– Не е моя работа да го казвам. Още не сте обяснили какво възнамерявате да правите с любовницата си. Сериозно се съмнявам, че Ванора ще ви позволи да спите с друга жена.

Лъвското сърце се намръщи.

– Не е нейна работа да разрешава или да забранява.

Той нямаше намерение да спи с Алтея, но никога не би признал такова нещо пред Ванора. Тази жена вече имаше прекалено много власт над сетивата му.

Свещеникът спотаи една усмивка.

– Имате още много да научавате за Ванора.

Колко вярно, помисли Лъвското сърце.

– Не се тревожете за Алтея, отче. Възнамерявам да я върна в дома ѝ в Англия.

Свещеникът кимна и му пожела лека нощ. Лъвското сърце погледна към дневната и решително се заизкачва по витата стълба. Вървеше по коридора, когато една фигура се отдели от сенките и застана на пътя му. Ръката му скочи към меча, но се отпусна, когато очите му разпознаха Алтея. Рязка въздишка се откъсна от устните му. Животът му ставаше все по-сложен с всяка изминала минута.

– Какво правиш тук, Алтея? Стаята не ти ли харесва?

– Тази кучка отказа да ме заведе в твоята стая. Прислужничката ми каза, че спиш в дневната, затова те чакам тук.

Тя дръпна наметалото си, разкривайки почти голото си тяло пред него. Тънката ѝ риза не скриваше нищо. Кораловите зърна блестяха, а къдравият триъгълник между краката ѝ искреше като ярко злато. За разлика от високата стройна фигура на Ванора и твърдите ѝ гърди, краката на Алтея бяха твърде къси и тялото ѝ беше прекалено меко и отпуснато.

– Жената, която нарече кучка, е моята съпруга, Алтея – каза Лъвското сърце.

Тя се дръпна, сякаш получила плесница.

– Оженил си се? Кога е станало това? Едуард одобрява ли?

– Не е негова работа да одобрява или да не одобрява. Стореното е сторено.

Тя се приближи към него и притисна меките си гърди към неговите. Мускусният аромат на възбудата ѝ, съчетан с екзотичния парфюм, който се беше сложила, подразниха сетивата му. Той се опита да се изплъзне от съблазънта ѝ, дръпна се, но тя се притисна към него като лозница, отърквайки мекото си хълмче в тялото му.

Той отстъпи. Тя пристъпи напред.

– Имам съпруга, Алтея, нямам нужда от любовница – изрече той.

Тя обхвана члена му и му се усмихна.

– Втъвръдяваш се в ръката ми, Лъвско сърце.

Тя стисна и той изпъшка.

– Възползваш се нечестно от мене. – Плесна ръката ѝ и я отдели от себе си. – Върви да си лягаш, Алтея. Нямам нужда от любовница нито сега, нито когато и да било.

– Ще те накарам да мислиш другояче – измърка тя, докато той минаваше покрай нея.

– Съмнявам се – отвърна той.

Поемайки си дълбоко дъх, отвори вратата и влезе в дневната. Погледът му намери Ванора и той едва не изгуби дар слово. Тя седеше на една скамейка, решейки дългата си коса, взряна разсеяно в пламъците.

Ризата се беше спуснала по едното сметаново рамо, оголвайки твърда, закръглена гърда.

Тя се обърна към него със спокойно лице, но очите ѝ бяха мрачни като бурно море.

– Свърши ли вече с любовницата си?

– Бях с Едуард.

Неверие затъмни виолетовите ѝ очи.

– Ти го казваш.

Той прекоси стаята и се отпусна на скамейката до нея.

– Вярно е. Защо ми е любовница, щом имам тебе?

Ванора помириxa въздуха, после скочи и се дръпна.

– Лъжец! Смърдиш на секс и на нея. – Погледна надолу и очите ѝ се спряха на слабините му. – Тя не те ли задоволи?

Лъвското сърце изруга.

– Не е каквото си мислиш. Алтея ме спря в коридора и... и...

– ...и те накара да се втвърдиш – довърши Ванора.

Лъвското сърце отново изруга.

– Не я искам, Ванора. Бях с Едуард известно време, после говорих с Джеймс и отец Кадък. Не искам да чувам нищо повече за това.

– За мене няма никакво значение с коя спиш, Лъвско сърце – каза Ванора. – Само гледай да вземеш любовницата си със себе си, когато тръгнеш.

– Ванора...

Тя го изгледа остро.

– Още колко трябва да те търпя? Утре ли тръгваш или вдругиден, или кога? Надявам се да е скоро.

– Колкото и да го искаш, скъпа, няма да стане. Ще остана в Крагдън за неопределено време. Едуард иска да стана господар на Крагдън, макар че никога не съм стремил към тази титла.

– Не, това не може да бъде истина! Как ще го понеса?

Глава 12

Ванора започна да се бори с думите на Лъвското сърце, мъчейки се да извлече смисъл от тях. Не можеше да си представи той да остане в Крагдън при каквито и да било обстоятелства. Защо Едуард искаше той да остане тук? Единственото, което тя разбираше сега, беше причината принцът да доведе Алтея в Уелс. Тя беше тук заради удоволствието на Лъвското сърце. Очевидно, това беше начин Едуард да го възмезди, задето го оставя тук, в Крагдън.

– Защо Едуард те оставя тук? – запита Ванора с треперещ глас, пълен с необясними емоции.

– Иска да съм тук, за да пазя собствеността му – отвърна Лъвското сърце. – Не само Крагдън, а всичките му владения в Уелс. Мислиш ли, че ми харесва? Предпочитам да воювам редом с него.

– Да воюваш ли? Англия във война ли е?

– Гражданска война. Крал Хенри воюва с бароните си. Симон дьо Монфор ги води.

Ванора възприе новината, после запита:

– Едуард донесе ли новини за Луелин?

– Да. Той е в Англия. Оказва се, че нашите страни сега са в мир. Той и Хенри са подписали договор. Носят се слухове, че Луелин ще се ожени за дъщерята на Симон дьо Монфор.

– Ако има мир между нашите страни, защо трябва да оставаш в Крагдън?

– Понеже Едуард го поиска от мене и защото съм уелски земевладелец поради брака си с тебе.

Това не бяха думите, които Ванора би искала да чуе. Но, от друга страна, тя сериозно се съмняваше, че думите, за които копнееше, се намират в речника на Лъвското сърце.

– Ами Алтея? Само кажи една дума и ще освободя мястото си в леглото си за нея.

– Божичко, да не мислиш, че я искам? Не беше моя идеята тя да идва тук, в Крагдън. Едуард е действал на своя глава, защото е помислил, че това ще ми достави удоволствие. Знаел е, че трябва да ме утеши с нещо, след като ми заповяда да остана в Крагдън.

– Той ще я отведе ли обратно в Англия, когато си тръгне?

– Каза, че не може. Възнамерявам да я пратя обратно в селото й

веднага щом бъда в състояние.

– Ще се преместя в друга стая, докато любовницата ти си тръгне – каза Ванора. – Може би ще промениш намерението си да и ще спиш с нея, щом като тя толкова го иска.

Тя сграбчи домашната си роба от пейката и тръгна към вратата. Лъвското сърце я хвана за ръка и я придърпа към себе си.

– Изрекохме обети. Не можеш да си тръгнеш от леглото ми, освен ако аз не го одобря, а аз не одобрявам.

– Покорна съм на бога и на никого друго – възрази Ванора.

– Да повикаме ли отец Кадък да разреши спора? *Знаеш* какво ще каже той. Жената трябва да се държи за съпруга си и да му се покорява за всичко. Дори да бях взел Алтея за любовница, нямаше да имаш думата по въпроса.

– Опитай и ще видиш – предизвика го Ванора.

Лъвското сърце се засмя.

– Ако не знаех как стоят нещата, щях да помисля, че ревнуваш.

Ванора изсумтя.

– Не се заблуждавай, милорд. Нямаше ли да протестираш, ако аз си бях взела любовник?

Очите му потъмняха в буреносно сиво.

– Ти си моя, Ванора. Аз не дяла това, което е мое. Дори не си го и помисляй.

– Ако не знаех как стоят нещата, щях да помисля, че *ти* ревнуваш – подметна тя.

– Възможно е – предположи той. Ръцете му се стегнаха около нея. – Целуни ме, съпруго моя.

– Сигурен ли си, че искаш да целуваш мене, а не Алтея?

– Напълно съм сигурен.

Той обхвана брадичката ѝ в шепа и я вдигна, изчаквайки тя да се подчини.

Изкушението я връхлетя. Не ѝ трябваше да се протяга много, за да достигне устните му. Отмятайки глава, тя ги докосна със своите. Само от това насърчение се нуждаеше Лъвското сърце. Устата му се отвори върху нейната, езиците им се преплетоха, дъхът им стана едно. Той я целува безкрайно, докато сърцето ѝ не започна да бумти и коленете ѝ не започнаха да се огъват.

Подлагайки ръце под седалището ѝ, той я повдигна и я занесе на леглото. После свали ризата ѝ, смъкна туниката и панталона си и се присъедини към нея.

– Почакай – изрече тя, докато той се навеждаше, за да поеме една шръкнала гърда в устата си. – Не ми каза какво е казал Едуард за брака ни.

Той вдигна глава.

– По-късно – измърмори, връщайки се към пищното си пиршество.

– Сега.

Той въздъхна.

– Много добре. Едуард е доволен.

– Очевидно недостатъчно, за да вземе Алтея със себе си, когато си тръгне.

– Стига! Аз ще се занимавам с Алтея, както си знам.

– Промених решението си относно необходимостта да остана омъжена за тебе – заяви Ванора. – Не се предполагаше бракът ни да бъде за постоянно. Ти беше принуден да се ожениш за мене.

Раздразнено изръмжаване излетя от гърлото на Лъвското сърце.

– Повечето бракове са уредени. Така стават тези неща.

Ванора си пое дълбоко дъх и запита:

– Наистина ли искаш да останеш женен за мене?

Лъвското сърце вдигна рамене.

– Щом трябва да остана в Крагдън, това е доста удобно за мене. Не съм искал съпруга и семейство, но сега, когато имам собствени земи, идеята за деца ми харесва.

– Искаш деца от мене?

– Освен ако не си неплодна, много вероятно е това да се случи, независимо дали го искаме или не.

Гняв се разля из тялото на Ванора. Събирайки цялата си сила, тя го блъсна и стана от леглото.

– Не е достатъчно, лорд Лъвско сърце! Искам съпругът ми страстно да желае брак и деца.

Блясък освети очите на Лъвското сърце.

– Искаш страст ли, милейди? Тогава ще ти дам страст.

Тя се обърна, за да избяга, но си спомни, че е гола, и спря пред вратата. Лъвското сърце я хвана и я отнесе обратно в леглото.

– Да, страстта ми е в изобилие.

Устните му безпогрешно намериха нейните. Тя искаше да се бори, да докаже, че не се поддава на целувките му, но тъкмо тя се надигна, за да поиска целувка, и пръстите ѝ се забиха в раменете му. Събирайки всичките си сили, тя се вкопчи здраво в него, готова да го отблъсне, когато пръстите му се спуснаха надолу по корема ѝ, за да се заровят във

влажния ѝ център, и тя го притисна още по-здраво към себе си.

Той очерта с език лек кръг около едното щръкнало зърно. Розовото връхче скочи в устата му. Тя сподави един стон и остави пръстите си да бродят където поискат, изследвайки го с допира си и с очите си.

Той вдигна глава и я погледна. Тих смях обозначи победата му.

– Достатъчно страстен ли съм за тебе, скъпа? Това искаш, нали?

– Искам... искам...

– Знам какво искаш и ще го имаш... когато бъда готов.

Ванора затвори плътно очи, внезапно изплашена от начина, по който се чувстваше. Вече нямаше контрол над себе си; принадлежеше на Лъвското сърце, за да прави с нея каквото си поиска.

– Спри! Не искам това – извика тя.

Дори да я беше чул, той не го показа с нищо. Устата му плени нейната още веднъж, докато той разтваряше краката ѝ и я галеше, а опияняващите му целувки я превръщаха в желе в ръцете му. Целувките му бяха невероятно чувствени, дръзки, езикът му беше пронизващ меч, който пробуждаше сетивата ѝ. Когато устата му се отдели от нейната и обгърна едното зърно, тя се изви срещу него и се отдаде на страстта му... и на своята.

Тя изведнъж опря ръце в гърдите му и го бутна. Изумен, той се дръпна. Тя се обърна, заставайки на колене, и го бутна на кожата. Когато клекна над него, той премига, като че ли изведнъж осъзнавайки намерението ѝ.

Отвори уста, за да протестира, но думите заседнаха във внезапно пресъхналата му уста. Тя притвори клепачи. Наведе се към него. Коприената ласка на косата ѝ, докосваща бедрата му, породила огнена буря в него, равностепенна на изтезание. Разсеян, той задържа дъх, докато главата ѝ се свеждаше към него.

Усети допира на горещия ѝ дъх, като клеймо по най-чувствителната част от тялото си. Тогава устните ѝ започнаха да докосват, да целуват, да гаят; разтвориха се и го пое в горещата пещера на устата ѝ. Всеки мускул в тялото му се стегна. Той си пое дъх едва-едва, борейки се да отрече чувствата, които го обземаха. Ванора беше единствената жена, която беше пробивала стените, пазещи сърцето му.

– Господи, жено, убиваш ме!

Тя му се усмихна.

– Добре.

Той се помъчи да призове поне частица от самообладанието си, но задачата беше сериозна, защото топлата уста на Ванора го обгръщаше и

езикът ѝ прогонваше разума от него. Беше толкова близо до крайната точка, когато сви мускули, вдигна я и я отместа от себе си. Тя веднага обви дългите си крака около ханша му и се настани върху него.

Той почти експлодира, когато тя плени пулсиращата глава на секса му във влажната плът между бедрата си, оставяйки го на входа, отчаян и пулсиращ от болка. После го пое в ръката си и го въведе в себе си, обгръщайки плътната му твърдост. Свеждайки глава, тя покри устните му със своите, започна да ги милва и дразни, а свистящата ѝ страст го подлудяваше.

Ръцете му я стиснаха като стоманено менгеме. Дланите му намериха сметановите заоблености на седалището ѝ, повдигайки я към него, за да посрещне дълбоките му тласъци. Телата им се сляха. С трепетен стон той отприщи страстта, набрала се в него.

Мощността, силата, доминирането на мъжествената му личност надделяха. Ванора го усети в опнатите сухожилия, които я държаха. Стискайки здраво члена му, тя го задържа до себе си, наслаждавайки се на надигащата се страст, която заедно бяха отприщили.

– Обичай ме, Лъвско сърце – прошепна тя срещу устните му. – Моля те, обичай ме.

– Да – отговори той.

Ванора веднага усети, че не е разбрал какво го моли. Той мислеше във физически термини, не емоционални. Докато тя знаеше без никакво съмнение, че го обича, той нямаше дори най-малката представа какво означава да обичаш със сърцето, също както с тялото.

Зъбите му изскърцаха, тялото му се изопна като тетива на лък и той навлезе в нея, оставяйки инстинкта да го води. Сдържаше се само със силата на волята си, наблюдавайки как лицето ѝ блясва от страст, а после се отпуска, когато усети горещата ѝ ножница да омеква, за да приеме семето му. Тръпки го връхлетяха; затваряйки очи, той се отдаде на така интензивно удоволствие, че сякаш душата му напускате тялото.

Цяла вечност по-късно той се дръпна от нея. Лягайки по гръб, метал едната си ръка над очите, се помъчи да схване какво се беше случило току-що и начина, по който се чувстваше.

Никога не беше познал любовта. След като майка му ги беше напуснала, баща му му беше обръщал по-малко внимание, отколкото на коня си. Лъвското сърце никога не беше позволил на която и да било жена да се приближи до него толкова, че да открие нараненото му сърце. Сърцето, което майка му беше унищожила.

– За какво мислиш? – запита Ванора.

Той я изгледа. Тя лежеше настрана, взряна в него. Той вдигна рамене, не искайки да споделя интимните си мисли, особено сега, когато мислеше за нея.

– Трябва да поспим. Едуард става рано и мислех да го водя на лов утре сутрин.

Тя положи ръка на гърдите му. Той трепна и изруга тихо. Неутолимата потребност отново да се люби с нея го заля като приливна вълна. Какво не беше наред с него? Беше напълно задоволен, но пак я желаше. Щеше ли някога да се умори от нея? Сериозно се съмняваше. Поглеждайки я, виждайки загадъчното ѝ изражение, Лъвското сърце почувства как нещо в гърдите му трепва. Чувствата и емоциите, които бушуваха в него, бяха обърквачи. Разтърсваха го и го оставяха с чувството, че е уязвим. Чувството не беше от най-успокояващите.

– Заспивай – изръмжа той, и веднага съжали, че ѝ е заговорил така сурово. Внезапното ѝ хлъцване му показа, че я е наранил. Тя заслужаваше по-добро отношение от негова страна.

– Заспивай – повтори той с по-нежен глас.

Лъвското сърце го нямаше, когато Ванора се събуди на следващата сутрин. След като стана, тя се изми, облече се и побърза към параклиса точно когато камбаните звънях за първа утринна. Коленичейки тихо в една ниша, тя сведе глава и започна да се моли, когато отец Кадък подхвана литургията. Параклисиът не беше особено посетен тази сутрин и Ванора предположи, че всички са отишли на лов с Лъвското сърце и Едуард.

Макар че литургията беше свършила и отец Кадък беше излязъл от олтара, Ванора остана на колене и продължи да се моли. Беше грубо прекъснатата, когато някой зад нея я повика по име. Тя веднага позна гласа и се обърна, за да се озове пред Дафид Девърел.

– Дафид! Ти си свободен.

– Да. Съпругът ти – каза той, сякаш изплюваше думата като руганя – ме освободи от кулата. Каза, че Уелс и Англия са в мир и че Луелин трябва да се ожени за дъщерята на Симон дьо Монфор. Не вярвам много на този мир, който Луелин е изтръгнал, но той послужи за освобождаването ми.

– Мислиш ли, че Луелин ще наруши мира?

– Войната е неизбежна. Когато Едуард стане крал, няма да бъде доволен, докато Уелс и Шотландия не минат под негово управление. Има

амбиции, които не отговарят на годините му.

– Какво ще правиш сега?

– Ще се върна в Драймиър, предполагам. Исках да те видя, преди да тръгна. Ела с мене, Ванора. Бракът ти с Лъвското сърце не е истински. Ти беше сгодена за мене.

– Развалих годежа, ако си спомняш. Не си мъжът, за когото те мислех. Не ми хареса това, което искаше от мене. Нито пък ми харесва да бъда третирана като играчка.

Той стисна здраво китката ѝ.

– Сега си играчка на англичанина. Как можеш да понасяш този срам?

Ванора си припомни възхитителното удоволствие, което Лъвското сърце ѝ беше дал снощи, и не съжали нито за минута, че беше отхвърлила Дафид. Не се и срамуваше. Не беше искала да се омъжва за Лъвското сърце, но сърцето ѝ сега го разпознаваше като единствения мъж за нея.

– Пусни ме – изсъска тя.

– Не, ти си моя. Крагдън е мой. Мислиш ли, че ми харесва да живея в Драймиър? Той е нищо в сравнение с Крагдън. Баща ти ми обеща земите ти и ръката ти. Когато Лъвското сърце си замине, ще си върна това, което е мое по право.

Той хвана и другата ѝ китка и я притегли към себе си, твърдите му гърди се опряха в нейните. После устата му се залепи върху нейната, твърда, безмилостна, предизвикваща. Ванора овладя прилива на жлъчка, която се надигна в гърлото ѝ, и освободи устата си.

– Аз съм омъжена. Нямах право да ме целуваш.

– Какво, според тебе, ще направи Лъвското сърце, когато разбере идентичността на Белия рицар, когото така иска да открие? – подразни я той.

– Няма да посмееш!

– Така ли?

– Я виж ти, кой е това? – изрече един женски глас зад тях. – Съпругът ти знае ли какво става зад гърба му?

Дръпвайки се от Дафид, Ванора изгледа свирепо Алтея.

– Не знаеш какво говориш. Нищо не става зад гърба на Лъвското сърце. Дафид просто се сбогуваше с мене.

– Дафид – повтори Алтея. – Името е уелско, нали? Запознайте ни, лейди Ванора.

Въздъхвайки примирено, Ванора представи Алтея на Дафид.

– Какво те води в Крагдън, Алтея? – запита той.

– Дойдох с принц Едуард. Аз съм любовницата на Лъвското сърце.

Веждите на Дафид се стрелнаха нагоре, но преди да успее да коментира тази стряскаща новина, Ванора каза:

– Ако не искаш да се върнеш в кулата, най-добре е да тръгваш, Дафид.

Той я изгледа свирепо.

– Ще си тръгна, но не забравяй какво ти казах. Крагдън е мой.

Извърна се и се отдалечи.

Алтея изгледа Ванора с подозрение.

– Какво искаше да каже? Защо мисли, че Крагдън му принадлежи?

Ванора не виждаше как да си помогне. Ако не кажеше на Алтея, някой друг щеше да ѝ го каже.

– Дафид беше мой годеник. Реших, че не си подхождаме, и развалих годежа, преди да се омъжа за Лъвското сърце.

– Изглеждате ми много приятелски настроени един към друг, както ви видях – изсумтя Алтея. – Колко време вече се правиш на курва зад гърба на Лъвското сърце?

– Няма нужда да ти отговарям – озъби се Ванора. – Тук има само една курва и това не съм аз. Извини ме, но имам много работа и размяната на остроти с тебе е само губене на време.

Като изрече това, тя вдигна брадичка и мина покрай Алтея.

Лъвското сърце се върна в кулата късно вечерта в бодро настроение. Времето беше хладно, точно като за лов, и бяха хванали много дребни животни. Едуард се наслаждаваше на лова точно толкова, колкото и Лъвското сърце, и двамата планираха цяла седмица да ходят на лов, преди Едуард да се върне в Англия.

Чаши топло вино сгрываха ловците, докато Лъвското сърце седеше на един стол пред огнището. Едуард стоеше наблизо, взирайки се замислено в пламъците.

– Това кратко посещение беше точно онова, от което имах нужда, Лъвско сърце – изрече принцът. – Скоро ще вляза в битка, за да защитя рожденото си право. Ако татко беше по-силен и не обичаше толкова много да приема чужденци в двора си, гражданската война нямаше да бъде необходима.

– Ти няма да отстъпиш, Едуард, знам, че е така. Аз съм тук, ако имаш нужда от мене. Само прати да ме повикат и веднага ще дойда при тебе.

– Никога не съм се съмнявал в лоялността ти, Лъвско сърце. Съжалявам, че трябва да те оставя тук, но е необходимо. Ако дойде куриер с моите цветове, ще знаеш, че съм в беда. Моля се да не се стига дотам. Извини ме, искам да се преоблека преди вечерята.

Лъвското сърце загледа как Едуард се отдалечава с гордо вдигната златокоса глава. Въпреки младостта си той беше великолепен воин и щеше да стане мъдър крал. Лъвското сърце се гордееше с младия мъж, с когото се беше сприятелил.

С гълчето на околото си той забеляза Алтея да се приближава и изпусна тежка въздишка. Изражението на лицето ѝ не предвещаваше нищо добро за него. Сега пък какво, запита се той.

– Лъвско сърце, може ли да поговорим?

– За какво, Алтея?

– Не тук. Насаме.

– Нямам време за това.

– Моля те, Лъвско сърце, важно е. Обещавам, че няма да съжаляваш.

– Ако това е някаква хитрост, Алтея...

– Не, никаква хитрост. Ела в стаята ми. За съпругата ти е.

Думата „съпруга“ го сепна. Какво знаеше Алтея за Ванора?

– Много добре, но не ми прилагай съблазнителните си. Не съм искал да идваш тук и съжалявам, че Едуард те е довел. Когато си тръгнеш, ще бъдеш щедро възнаградена за неудобството. Смятай го за зестра.

Игнорирайки думите му, тя го хвана за ръката и го дръпна към вратата, която водеше към стаята ѝ. Само един човек забеляза това. Неодобрителният поглед на Джайлс ги последва, докато не се скриха.

– Държиш се странно, Алтея. Да не ти е зле? – запита Лъвското сърце, когато стигнаха най-горната площадка.

– Добре съм си.

Тя отвори вратата и влезе, очаквайки той да я последва. Когато и той влезе, тя затвори вратата.

– Добре, тук съм. Защо е тази потайност?

– Не исках други да чуват нещо, което може да те изложи. Наистина не си ми безразличен, Лъвско сърце.

Той изпусна още една въздишка.

– Знам и съжалявам за начина, по който се развиха нещата. И ти не си ми безразлична. Сега ми кажи какво трябва да узная.

– Днес се запознах с Дафид Девърел. Какво прави бившият годеник на Ванора в Крагдън?

– Това ли било? Дафид беше затворен в кулата. Когато Едуард пристигна, ме посъветва да го освободя. Направих го тази сутрин. – Той набръчка чело. – Къде си го видяла? Предположих, че е напуснал Крагдън.

– Сбъркал си – изрече Алтея със самодоволна усмивка. – Видях го да целува съпругата ти в параклиса.

Лъвското сърце си пое остро дъх. Ванора отричаше да има чувства към Дафид и той й вярваше. Беше ли го излъгала? Да не би да беше кроила тайни планове, докато се бяха любили снощи?

– Има и още нещо – добави Алтея.

Устните на Лъвското сърце се изпънаха в права линия.

– Казвай.

– Говореха за Белия рицар. Знаеш ли кой е той?

Вниманието на Лъвското сърце се изостри.

– Сигурна ли си?

– Да.

– Какво казаха?

– Дафид заплаши да разгласи идентичността на Белия рицар и Ванора се ядоса.

– Какво друго?

– Това е всичко, което чух. Но целувката им говореше по-силно от думите. Беше страстна целувка, Лъвско сърце. Очевидно са били любовници и нямаха търпение да възобновят връзката си.

Лъвското сърце знаеше с положителност, че Дафид и Ванора никога не са били любовници, защото той беше взел девствеността ѝ в сватбената им нощ. Очите му се присвиха. Може би Ванора е искала да станат любовници.

Той не беше престанала да подозира, че Ванора знае идентичността на Белия рицар. Дафид ли беше? Не, не му се струваше да е така. Рицарят нямаше нито набитата фигура на Дафид, нито беше на неговите години. Кой беше той? Лъвското сърце беше сигурен, че не е виждал рицаря в Крагдън. Щеше да го разпознае веднага, ако се покажеше. Не лицето му, а стойката и обноските. Колкото и странно да изглеждаше, този рицар му се струваше познат колкото собственото му тяло.

– Ще накажеш ли Ванора, Лъвско сърце? – запита Алтея. – Трябва да я набиеш, задето те предава. Аз никога не бих те предала.

– Стой настрана, Алтея. Аз ще се погрижа за съпругата си. Ако кажеш нещо за това, ще те изгоня от Крагдън.

Алтея се хвърли в ръцете му.

– Нищо няма да кажа. Не искам да се разделям с тебе, Лъвско сърце. Никога.

Хващайки го неподготвен, тя го бутна назад. Не беше очаквал да е толкова силна. Падна на леглото и тя се стовари отгоре му, вплитайки ръце и крака в неговите.

– Какво правиш, жено?

– Отпусни се, Лъвско сърце. Искам да се насладим на това, което някога имахме.

Ванора влезе в залата, търсейки с поглед Лъвското сърце. Знаеше, че Едуард се е върнал, и се питаше къде е изчезнал съпругът ѝ. Не беше в дневната, очевидно не беше и в залата. Тя забеляза сър Джайлс и го повика с поглед.

– С какво мога да ви помогна, лейди Ванора?

– Виждали ли сте Лъвското сърце? Казаха ми, че се е върнал от лова.

Пристъпвайки от крак на крак, Джайлс отбягваше да погледне Ванора в очите.

– Не мога да кажа, милейди.

– Какво не можете да кажете? Лъвското сърце върна ли се или не?

– Върна се.

– Нещо не е наред ли, сър Джайлс? Има ли някаква причина да не искате да ми кажете къде е Лъвското сърце?

– Аз... аз...

Погледът му избягваше нейния.

Ванора почувства как започва да я боли глава. Поради някаква причина Джайлс не искаше да разкрие местонахождението на Лъвското сърце. Но това не и харесваше.

– Говорете, сър Джайлс. Кажете ми какво не искате да узная. Нещо случило ли се е със съпруга ми?

– Той е добре, милейди.

– Тогава ми кажете къде мога да го намеря.

– П-при Едуард – излъга Джайлс.

Като че ли за да опровергае думите му, Едуард влезе в залата.

– Виждали ли сте Лъвското сърце?

Джайлс и Ванора поклатиха отрицателно глава.

– Кажете му, че може да ме намери при воините ми, ако ме търси – каза Едуард и излезе.

– Къде е той? – изсъска Ванора. – Не ме лъжете, сър Джайлс.

Джайлс преглътна мъчително.

– Последно го видях да придружава Алтея към стаята ѝ. Сигурен съм, че намеренията му са били почтени – бързо добави той.

– Имало ли е някога почтени мъжки намерения? – отвърна Ванора, бързайки към стаята на Алтея.

Ако Лъвското сърце спеше с любовницата си, тя имаше намерение да го накара ужасно много да съжалява.

Тя спря на най-горната площадка и долепи ухо до вратата. Дебелият дъб не ѝ позволяваше да чуе какво става вътре. Стори ѝ се, че дочува скърцането на въжетата на леглото, но не можеше да бъде сигурна. Поемайки си дъх, за да се успокои, тя вдигна резето и отвори вратата.

Погледът ѝ беше привлечен към леглото, където един мъж и една жена се забавляваха с очевидно удоволствие. Тя се опита да задуши вика на обида, който се надигна в гърлото ѝ, но не успя. Как можа да го направи? Само извратен или безчувствен мъж би могъл да се люби със съпругата си и после да търси любовницата си на следващия ден. Очевидно, Лъвското сърце беше и едното, и другото.

Викът на Ванора проехтя силно в тишината на стаята. Лъвското сърце успя да се освободи от прилепчивите ръце и крака на Алтея тъкмо навреме, за да види как Ванора бяга от отворената врата. Опита се да я последва, но Алтея се вкопчи във врата му и отказа да го пусне.

– Остави я, Лъвско сърце – замоли се тя. – Всички знаят, че си се оженил за нея заради земите ѝ и защото свещеникът ѝ те е накарал. Ако си можел да спиш с нея, без да се жениш, щеше да го направиш. Сега Крагдън е твой; вече няма нужда да се правиш, че си доволен от брака си.

– Грешиш, Алтея – изсъска Лъвското сърце, откъсвайки ръцете ѝ от врата си, за да я отхвърли настрана. – Можех да я взема, без да се женя за нея, ако бях поискал да я насиля. Или можех да си намеря друга, която да удовлетвори страстта ми, но исках само Ванора. Исках я, Алтея. Много е просто – изрече той в прилив на прозрение.

– Да не би да казваш, че я обичаш? – ахна Алтея. – Не и ти, Лъвско сърце. Ти вземаш, но не обичаш. Беше готов да оставиш Ванора и да последваш Едуард, преди той да ти заповяда да останеш тук.

– Да – призна той. – Но това не означава, че нямаше да се върна по някое време.

Тази истина го сепна. Наистина щеше да се върне, защото между него и Ванора имаше връзка, която не се покоряваше на разстоянието и

времето. Тръгна към вратата.

– Къде отиваш?

– Да намеря съпругата си.

– Дафид и съпругата ти се целуваха. Какво ще направиш? Ами Белият рицар?

Лъвското сърце не отговори, но умът му не престана да се занимава с това, докато излизаше бързешком от стаята. Алтея беше видяла Дафид и Ванора да се целуват и той искаше да узнае подробностите, преди да реши какво ще предприеме. Това беше неприемливо поведение и той нямаше да го допусне. Колкото до Белия рицар, щеше да накара Ванора да разкрие идентичността му и щеше да му изтръгне червата.

Лъвското сърце нахлу в дневната. Ванора не беше там. Той тръгна по коридора, отваряйки вратите, докато не я откри. Тя постилаше нови чаршафи на леглото в една празна стая.

Той спря на вратата.

– Какво правиш?

Сърдитият ѝ поглед му каза, че това не е негова работа.

– Ванора...

– О, много добре. Отказвам да спя в едно легло с тебе. Ще се преместя от дневната, за да освободя стаята за любовницата ти.

– Това, което видя, не беше това, което си мислиш, че е.

– Очите ми не ме лъжат, милорд.

– Нещата не винаги са такива, каквито изглеждат.

– Беше интимен с Алтея, нали?

– Не, не съм бил. – Очите му се присвиха. – Била си забелязана да се целуваш с Дафид параклиса.

– Виждам, че Алтея не си е губила времето и ти е казала веднага. Какво друго ти каза?

– Ще говорим за това по-късно. Защо си целувала Дафид? Съжаляваш ли, че си развалила годежа си с него?

– Алтея не ти ли каза, че не бях доброволна участничка в целувката? Дафид ме намери в параклиса, за да се сбогува. Целувката беше неочаквана и нежелана.

– Така ли? Много добре, знам, че привидното може да е измамно, дори ако ти не лъжеш. Да продължим ли по друга тема? Алтея ви е чула да обсъждате Белия рицар. Каза, че си говорила така, като че ли знаеш кой е. Кой е той, Ванора?

Тя пребледня.

– Не знам. Остави го, Лъвско сърце. Нашите две страни са в мир и

вече няма причина да го търсиш.

– Как да забравя някого, който ме направи на глупак? Не, ще го търся, докато не го намеря. Аз съм ти съпруг; дължиш ми лоялност. Дай ми името на този негодник и ще ти простя, че си целувала Дафид.

– Ще ми простиш? Как смееш! Дафид ме целуна насила, но ти доброволно отиде в леглото на Алтея. Би трябвало да искаш аз да ти простя.

– Не съм направил нищо, заради което да искам прошка, докато ти, от друга страна, имаш много тайни. – Той я изгледа остро. – Ще спиш в леглото ми, докато не реша друго, ясно ли е?

– Нямам ли думата по въпроса? – изсъска тя в отговор.

– Абсолютно никак. Виж какво ще ти кажа. Приемам, че Дафид те е целунал насила, но няма да търпя потайността ти по отношение на Белия рицар. Когато го намеря, аз ще го намеря, той няма да се спаси от гнева ми.

Той се обърна рязко и излетя от стаята.

Ванора се разкъсваше. Дали не си беше извадила прибързани заключения за връзката на Лъвското сърце с Алтея? Не, очите ѝ не я бяха излъгали и Джайлс беше казал, че Лъвското сърце е тръгнал доброволно с Алтея. Дали тази жена не беше направила така, че да изглежда, че двамата с Лъвското сърце пак са станали любовници?

Тази мисъл породила друга, още по-объркваща. Какво щеше да прави тя с Белия рицар? Разобличаването му заплашваше спокойствието на ума ѝ, както и връзката ѝ с Лъвското сърце. Колкото повече време останеше той в Крагдън, толкова по-голяма ставаше опасността. Бъдещето ѝ се очертаваше като извънредно несигурно. Ако Лъвското сърце откриеше, че тя е един и същи човек с рицаря, на когото се беше заклеймил да отмъсти, животът ѝ беше изложен на върховна опасност.

Глава 13

Същата вечер пристигна съобщение за Едуард. Изтощен от няколкодневната бърза езда, пратеникът подаде на принца навития пергамент с кралския печат и веднага отиде да потърси храна и легло. Едуард разви пергаментата, прегледа съдържанието му и изруга под нос.

– Лоши новини ли? – запита Лъвското сърце.

– Да. Кралят има нужда от мене. Гражданската война започна. Симон дьо Монфор е обявил намерението си да тръгне срещу Уестминстър, ако татко не подпише Оксфордските споразумения. Трябва веднага да се върна в Англия. – Той стана. – Извини ме, трябва да осведомя войската си за промяната в плановете. Надявах се да поостана в Крагдън някой и друг ден, но вече не е възможно.

Лъвското сърце се загледа замислено в бирата си, след като Едуард се оттегли. Идеята принцът да тръгне на бой без него не му харесваше. Още по-смушавашо беше натрапчивото подозрение, че в действителност не му се искаше да остави Ванора въпреки желанието си да последва Едуард. Погледна към нея и се запита за какво ли мисли тя.

Като че ли четейки неговите мисли, Ванора каза:

– Не съм недоволна, че Едуард си отива. Ще бъде добре да се освободя от английските воители, които лагеруват във външния двор на замъка. Колко жалко, че не можеш да тръгнеш с него.

– И да те оставя на Дафид? – възрази Лъвското сърце. – Ако ще има дете, искам да бъде сигурен, че ще бъде мое.

Ако погледите можеха да убиват, той щеше да бъде мъртъв. Тя стана изведнъж.

– Извини ме, трябва да предупредя готвачката, че гостите ни скоро ще си заминат. Сигурна съм, че отпътуването им ще ѝ се понарава, защото те доста опустошиха запасите ни.

Пръстите на Лъвското сърце се свиха около китката ѝ.

– Да не се опитваш да избегнеш по-нататъшния разговор с мене?

Тя му се усмихна подигравателно.

– Колко си схватлив. Тъй като виждам колко много ти харесва компанията на Алтея, позволявам ти да я забавляваш тази вечер.

– Играеш си с търпението ми, Ванора. Трябва да поговоря с Едуард и ще се занимая с тебе по-късно. Имаме да довършваме една работа.

Тя замря.

– Да довършваме една работа ли?

– Да. За Белия рицар. Ако не ми кажеш какво знаеш за него, ще предложа възнаграждение за информацията, която търся. Ще разпитам всеки мъж, жена и дете, докато не намеря някой, който е склонен да приеме парите ми в замяна на рицаря.

– Успех, милорд.

Изгръгвайки ръката си, тя побърза да се отдалечи.

– Съпругата ти е остроезична свадливка – изсумтя Алтея, придвижвайки се по-близо до Лъвското сърце. – Какво намираш у нея? Тя не е толкова красива, колкото мене, не е и толкова добродушна. Обзалагам се, че е и студена в леглото.

Лъвското сърце се ухили.

– Грешеш, Алтея. Как можеш да не смяташ Ванора за красива?

– Не съм влюбена в нея, за разлика от тебе – забеляза Алтея.

Той не можа да каже нищо. Влюбен ли? Беше ли влюбен във Ванора? Това не беше приемливо. Имаше много неща у нея, на които се възхищаваше: красотата ѝ, духът ѝ и силата ѝ. Дори се наслаждаваше на словесните им престрелки, но не му харесваше да го мамят. Отказът на Ванора да разгласява информация за Белия рицар го ядосваше.

– Имам работа с Едуард, Алтея. Ще пратя Джайлс да те забавлява.

Джайлс се съгласи с удоволствие. След като поговори с Лъвското сърце, той побърза към Алтея и я заведе в една усамотена ниша, където можеха да разговарят необезпокоявани. Сподавайки една усмивка, Лъвското сърце пожела на приятеля си да има късмет да намери пътя към леглото на Алтея, макар че се съмняваше, че красивият рицар ще има нужда от късмет. Алтея само това чакаше.

Отстранявайки мисълта за нея от ума си, Лъвското сърце тръгна да търси Едуард. Намери принца да говори с оръженосеца си на двора.

– Тъкмо обсъждахме подготовката за заминаването – каза Едуард, когато Лъвското сърце се присъедини към него. – Тръгваме призори.

– В Уестминстър ли отиваш? – запита Лъвското сърце.

– Не. Ще се присъединя към останалите си бойци близо до Люис, за да чакаме следващия ход на Дьо Монфор.

– Ще внимаваш, нали?

Едуард го тупна по гърба.

– Да. Добре съм се учил от тебе, приятелю. Да се връщаме ли в кулата да пием за Англия?

Чашите се заредиха една след друга и когато Лъвското сърце тръгна към дневната, беше доста пиян. Възползвайки се от смътната

светлина на единствената свещ, той влезе, залитайки, в дневната.

Затвори тихо вратата зад себе си и се примъкна към леглото. Ванора се беше свила, легнала настрана, и очевидно спеше дълбоко, когато той свали дрехите си и се плъзна в леглото до нея. Тя не даде никакъв признак да е усетила присъствието му и той се примъкна още по-близо до нея, привличайки я плътно към себе си.

Втвърди се незабавно и притисна слабините си към сметановите кълба на седалището ѝ. Тя се раздвижи, но не се събуди. Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ, обхванаха ги и започнаха да си играят със зърната. Когато ръката му се плъзна по корема ѝ, за да изследва влажните гънки на нейния секс, Ванора се събуди с трепване.

– Какво правиш?

– Галя съпругата си.

– Не се интересувам, Лъвско сърце.

Той пхна един пръст в нея и се засмя, когато усети как мускулите ѝ се стягат и влага облива ръката му.

– Сигурна ли си?

Изскърцвайки ядосано със зъби, тя прокле реакцията на тялото си. Желаше го и двамата го знаеха. Но тя не можеше да си позволи да го обича. Всички нейни хора знаеха, че тя е Белият рицар. Макар да не мислеше, че може да я предадат, не можеше да бъде сигурна. Ако Лъвското сърце предложи пари срещу информация, изкушението би могло да бъде твърде голямо, за да му устоят.

Най-лошото беше, че не можеше да бъде сигурна каква ще е реакцията на Лъвското сърце, когато научи истината за нея. Щеше ли да иска смъртта ѝ? Или беше се привързал достатъчно силно към нея, за да я остави жива?

Той я обърна по гръб и се надвеси над нея.

– Целуни ме, Ванора.

Завалените му думи я накараха да осъзнае нещо с поразителна яснота.

– Ти си пиян!

– Не чак толкова, че да не мога да любя съпругата си.

Стоманените ръце, които я държаха, твърдото тяло над нея – всичко това беше настоятелно. Тя знаеше, че съвкуплението им ще бъде огнено. Грапавото нетърпение в гласа му, напрежението на мускулите му породиха възбуда, която я разтърси цялата.

Тогава той започна да ѝ доказва, че е способен да прави любов при всякакви условия. Не искаше, а вземаше. Започна да я целува и да я

гали, докато тя не се превърна в маса от изострени усещания; не остави никоя част от тялото ѝ недокосната. Когато накрая влезе в нея, тя едва не припадна от екстаз. Коя смъртна жена би могла да се противопостави на такъв мъжествен мъж като Лъвското сърце, пиян или не?

Той се движеше в нея, навлизайки и отдръпвайки се, гласъците му ставаха все по-безумни, докато приближаваше кулминацията си. Тя издаде тих стон дълбоко в гърлото си и той реагира мигновено и интензивно, изгубен във всеобхватното желание, което подклаждаше у нея. Тя го чу да изкрещява името ѝ. Започна да се стяга все повече и повече, докато най-накрая не усети, че всеки момент може да експлодира от напрежението. Застанала на ръба на бездиханна вечност, тя се разпадна на хиляда мънички парчета, сричайки се в дълбините на раздиращото усещане.

Притиснала се до него, хлипайки, го задържа, докато собственият му разтърсващ оргазъм не изля семето му в нея. Той изстена и положи чело на бузата ѝ, дишайки едва-едва. После вдигна глава и си вгледа объркано в нея.

– Как стана това? Кога се случи това?

– Как е станало кое?

Очите му веднага се забулиха.

– Не ми обръщай внимание. Много съм пиян, за да мисля ясно.

Отдръпна се от нея, но ръката му остана на ханша ѝ, сякаш не искаше да я пусне.

– Спи. Ще говорим утре за тайните, които криеш.

Сърцето ѝ едва не спря да бие.

– Тайни ли? Нямам тайни.

Никакъв отговор. Когато Ванора вдигна глава, за да го погледне, лицето му беше успокоено, той спеше дълбоко.

Едуард потегли на следващата сутрин след литургия. Ванора, Лъвското сърце и Алтея излязоха да се сбогуват с него.

– Ела да ме изпратиш, Лъвско сърце – подкани го Едуард. – Можем да разискваме бойната стратегия, докато яздим. – Обърна се към Ванора. – Не се тревожете, милейди, съпругът ви ще се върне при вас още преди денят да е свършил.

Лъвското сърце остави сър Джайлс да го замества и прие поканата на Едуард да се присъедини към него. Облекчението на Ванора да види армията на принца да се отдалечава беше огромно, независимо от факта,

че двадесет англичани оставаха все пак в Крагдън. Тя би могла да се справи с двадесет мъже, но цяла армия беше нещо застрашително. Добре би било домът ѝ да се върне към нормалния си живот, доколкото нормално можеше да бъде това, че имаше англичанин за съпруг.

– На лорд Лъвско сърце не му харесва да го оставят тук – каза Алтея. – Боецът обича да воюва.

– Той може да е разочарован, но няма да се възпротиви на волята на Едуард.

– Само с двадесет души на свое разположение ще му бъде трудно да ме върне в Англия. След време може да реши, че леглото ми е по-привлекателно от твоето.

Ванора помисли същото, но отказа да изрази мнението си. Очите ѝ се присвиха, когато започна да обмисля последиците от присъствието на Алтея в Крагдън. Ако тя останеше, може би щеше да отвлече мислите на Лъвското сърце от Белия рицар. Ванора сериозно смяташе да излезе от Крагдън през тайния изход и да открие сър Рен. Искаше да го помоли да говори със селяните да пазят тайната ѝ, ако Лъвското сърце започне да ги разпитва. Тъй като Англия и Уелс бяха в мир, сър Рен беше свободен да ходи където си иска, без да се крие. Щеше ли Лъвското сърце да позволи нейните рицари да се върнат в Крагдън, запита се тя.

Тази мисъл я ободри. Добре би било да има наоколо си хора, на които вярва. Да, реши тя, щеше да подхване тази тема, след като Лъвското сърце се върне. Но най-напред трябваше да разбере дали сър Рен ще пожелае да се върне.

Ванора беше така погълната от собствените си мисли, че не видя как сър Джайлс дръпва Алтея настрана за разговор насаме. Възползвайки се от отсъствието им, Ванора побърза да се оттегли. Но вместо да се върне в кулата, тя отиде право в параклиса. Намери свещеника да се върти насам-натам из сакристията.

– Отче, може ли да поговорим?

– Разбира се, дете. С какво мога да ти помогна?

– Лъвското сърце възнамерява да разпитва селяните за Белия рицар и ще предложи възнаграждение за всяка информация.

Отец Кадък пребледня и се прекръсти.

– Това може да стане истинска катастрофа. Макар да има крехък мир между Англия и Уелс, няма никакъв мир между Лъвското сърце и рицаря, на когото се е закълел да отмъсти. Страхувам се за тебе, дете. Някой алчен селянин, склонен да сподели някакви сведения срещу пари, може да те провали. Човек не се заяжда безнаказано с мъж като

Лъвското сърце.

– И на мене ми стана ясно. Мисля да намеря сър Рен и да го помоля да говори със селяните в моя защита. Конят ми стои още зад ковачницата. Ами ако Лъвското сърце разпознае Барон? Ще се посъветвам със сър Рен къде да скрия коня.

– Не можеш да излезеш сама – предупреди я отец Кадък. – Много е опасно.

– Трябва.

– Не, неприемливо е. Опасността става все по-голяма всеки път, когато се облечеш като рицар. Ти си жена, Ванора, не си за броня и битки.

– Мога да се бия толкова добре, колкото и всеки мъж – каза Ванора.

– Не съм ли го доказала?

– Можеш да надвиеш повечето мъже, но не и Лъвското сърце. Няма мъж или жена, който да е по-умел или по-смъртоносен от него. Той ще те посече без никаква милост.

– Въпреки това ще отида. Вярвам, че Лъвското сърце започва да се интересува от мене, и не мога да рискувам той да научи истината.

– Обичаш ли го, дете?

– Опитвах се да не се влюбвам в него, отче, но не можах. И двамата знаем защо Лъвското сърце се ожени за мене, не защото беше привързан към мене. Мислех, че щом напусне Крагдън, никога повече няма да го видя. Можех да приема това, дори го очаквах, защото тогава чувствата ми към него нямаше да излязат от контрол и щях да го забравя. Но неговото оставане променя всичко. Копнея той да отвърне на любовта ми.

– Това, което искаш, не е невъзможно, Ванора. Вярвам, че Лъвското сърце изпитва повече чувства към тебе, отколкото е склонен да си признае.

– Бях започнала да се надявам, че е така, но всичко ще пропадне, ако някой от селяните на Крагдън му каже истината за мене.

– Аз ще говоря с тях.

– Простете, отче, но сър Рен ще свърши по-добра работа. Вие сте добра душа и нямате сърце да говорите твърдо. А сър Рен може.

– Има ли нещо, което да мога да кажа, за да те разубедя от глупавата ти авантюра?

– Не, отче, решила съм го.

– Виждам, че си твърдо решена, затова ще се моля за твоята безопасност. Има ли още нещо, което да мога да направя за тебе?

– Да. Дръжте под око Алтея. Ще помоля Меър да направи същото. Не знам кога Лъвското сърце ще я върне в Англия и не й вярвам. Тя ще

направи всичко, само и само да го вкара в леглото си.

– Така е. Но между Меър и мене Алтея трудно ще съблазни съпруга ти.

– Благодаря, отче. Искам шанс да накарам Лъвското сърце да ме обикне без намесата на Алтея.

Ванора остави параклиса в замислено настроение. Беше признала пред отец Кадък, че обича съпруга си, но това не беше лесно. Любовта, останала без отговор, болеше.

Залата беше необикновено тиха, когато Ванора мина през празното пространство на път към килера. Животът в Крагдън беше трескав вече от много време насам и тя вкусваше тишината. Когато видя Алтея да влиза в залата и да тръгва към нея, спокойното ѝ настроение изчезна.

– С какво се различавате тук? – запита Алтея. – Умирам от скука.

– Можеш да кърпиш чаршафи, ако искаш да правиш нещо. Винаги имам нужда от още един чифт ръце. Меър ще бъде щастлива да ти осигури игла и конец.

– Това е под моето достойнство – изрече Алтея, отмятайки глава. – Кога ще се върне Лъвското сърце?

– Не каза и те съветвам да престанеш да хвърляш мрежите си върху него. Той каза повече от веднъж, че не те иска.

– Това предупреждение ли е?

– Приеми го както искаш.

– Лъвското сърце не те обича. Той не знае смисъла на тази дума. Повярвай ми, защото го познавам много по-добре от тебе.

– Губиш ми времето, Алтея – отвърна Ванора. – Ако не искаш да помагаш, намери си сама развлечения.

– Може би ще намеря сър Джайлс. Той може да не е толкова зает, за да ме забавлява.

Ванора беше повече от щастлива да се освободи от Алтея и се запита още колко време ще трябва да търпи тази заядлива. В живота на Лъвското сърце имаше място само за една жена и това определено не беше Алтея.

Лъвското сърце и малката му свита придружиха Едуард до източната граница на земите на Крагдън. Преди да се разделят, Лъвското сърце го накара да обещае, че ще прати за него, ако срещне някакви трудности. Но Едуард беше непреклонен, че Лъвското сърце трябва да остане в Крагдън.

– Английското присъствие в голяма близост до границите може да предотврати нападенията над пограничните области. Земевладелците там се оплакват, но Хенри е прекалено зает със собствените си нужди и изсипва пари в безплодни войни, затова не чува виковете им за помощ. Това ще се промени, когато стана крал.

Лъвското сърце знаеше, че искреният млад мъж ще управлява справедливо, и се молеше Едуард да успее да осъществи мисията си. Той много се тревожеше за изхода от битката със силите на Симон дьо Монфор и си пожела да беше убедил Едуард да го освободи от задълженията му в Крагдън.

– Позволи ми да продължа към Англия с тебе – каза Лъвското сърце с надежда. – Мога да съобщя в Крагдън, че няма да се връщам. Сър Джайлс ще бъде чудесен управител на Крагдън в мое отсъствие.

– Не, Лъвско сърце. Искам именно тебе в Крагдън. Сър Джайлс няма твоите способности. Не ти ли обещах, че ще пратя за тебе, ако имам нужда?

Лъвското сърце предположи, че това трябва да го удовлетвори, макар че не му харесваше.

– Съжалявам за Алтея – извини се Едуард. – Предвиждам трудности, но не се съмнявам в способността ти да се справиш с нея. Харесвам Ванора. Умът ѝ е остър и е много проникателна; ще те държи на нокти. Не е така добродушна или послушна като моята Елинър, но такава жена няма да ти подхожда.

Лъвското сърце се сбогува с Едуард и се насочи към Крагдън, обмисляйки проблемите си. Преди всичко трябваше да върне Алтея в Англия колкото може по-скоро, дори ако се наложи лично да я съпроводи дотам.

Второ, трябваше да извлече смисъла от връзката си с Ванора. Никога не беше подозирал, че сърцето му ще се окаже обвързано.

Последно по ред, но не и по значение, имаше недовършена работа с Белия рицар. Сега, след като Едуард беше заминал, той можеше да се съсредоточи върху задачата да намери досадния негодник.

Помисли да спре в селото да разпита селяните, но реши да не го прави. Вече беше прекарал доста време извън кулата и можеше да си представи фойерверките между Ванора и Алтея. Усмихна се накриво. Алтея нямаше шанс. Неговата Ванора беше силна и интелигентна, способна да се справи с машинациите на Алтея.

Всичко беше тихо, когато Лъвското сърце влезе през подвижната решетка. Изглеждаше странно да намери външния двор без палатките и

мъжете, а във вътрешния – само шепа бойци. Залата беше необикновено тиха, с изключение на прислужниците, които слагаха масите за вечеря. Стомахът му изкъркори при мисълта за храна. Не беше хапнал почти нищо през целия ден.

Оглеждайки се из залата, видя една жена, застанала в сенките край огнището. Беше с гръб към него и като че ли се взираше в танцуващите пламъци. Предполагайки, че е Ванора, той тихо се промъкна зад нея и я обгърна, заравяйки лице във врата ѝ. Веднага разбра, че нещо не е наред, когато жената в прегръдките му се изкикоти. Ванора не се кикотеше. Нито пък тялото ѝ беше толкова пълно и пишно.

Ръцете му паднаха веднага и той побърза да се отдръпне. Алтея се извърна с лице към него.

– Лъвско сърце! – извика тя в радостна изненада. – Знаех си, че ще се освестиш. Искаше ме, но не искаше да си го признаеш. Не се страхувай, прощавам ти.

– Помислих те за Ванора – отвърна той. – Къде е съпругата ми?

Алтея направи мрачна физиономия.

– Взел си за съпруга истинска робиня. Работеше заедно с прислужниците почти през целия ден. Ако бях съпруга на граф, щяха непрекъснато да ми прислужват.

– Може би е добре, че не си графска съпруга.

Той се обърна и се отдалечи.

Да, помисли Лъвското сърце, трябваше да направи нещо по въпроса с Алтея, и то скоро, много скоро.

Намери Ванора в дневната да кърпи една от туниките му. Тя му хвърли кратък поглед, когато го видя да влиза в стаята.

– Дойдох си – каза Лъвското сърце.

Думите му го накараха да се замисли. Кога беше започнал да мисли за Крагдън като за свой дом?

– Виждам. Добре ли мина всичко?

– Едуард скоро ще се срещне с Дьо Монфор.

– Ще се отегчаваш в Крагдън, като нямаш армия да командваш.

– Може би. За първи път, откакто се помня, имам къде да се установя. С изключение на времето, когато ме отглеждаха чужди хора, прекарвах живота си в следване на Едуард. Кратките ми пребивавания в Дънсфорд бяха само почивки между две битки, там лекувах раните си.

Ванора ахна.

– Колко пъти са те ранявали?

Веждите му се вдигнаха.

– Прекалено много, за да ги пресмятам. Воините получават рани в битката, това е неизбежно. Белезите вече са избледнели.

Той свали наметалото и туниката си, изля вода в легена и започна да се мие. Ванора го изгледа за един дълъг момент, после изрече:

– Виждам белег на лявата ти ръка.

– От удар с меч. Оставих щита си да падне ниско.

Тя се приближи към него и проследи раната с върха на пръста си. Лъвското сърце замря и след миг изстена:

– Дръж се прилично, съпруго, да не се намериш по гръб.

Ръката на Ванора застина на място. Кожата му беше гореща. Тя искаше да погали обраслата с косъмчета повърхност, да почувства мускулите му да се стягат и да играят под нейния допир, да намери белезите му и да положи устни върху тях.

Искаше той да се люби с нея. Лъвското сърце покри ръката ѝ със своята.

– Макар да съм прегладнял, ще бъда щастлив да те задоволя, защото и аз искам да се любим.

Изчервявайки се, тя се дръпна от него.

– Не, нахрани се; другото може да почака.

Лъвското сърце влезе в хола и седна до Ванора. Алън веднага наля бира в чашата му. Усещайки погледа на Лъвското сърце върху себе си, Ванора погледна към него, изчервявайки се, когато видя как очите му потъмняват от желание и че жаждата му за нея още бушува. Погледите им се срещнаха и останаха вплетени, поканата в очите му беше крещящо чувствена. Сърцето ѝ се разгуптя, горещина плъпна във вените ѝ. Никога не беше се чувствала така поглъщана от нечий поглед. Тогавя Алтея влезе в залата и се настани до Лъвското сърце, прогонвайки напрежението между тях.

Храната беше донесена и разпределена на масата. Ванора се правеше, че яде от подноса, който споделяха с Лъвското сърце, но присъствието на Алтея убиваше апетита ѝ. Да споделя храна и покрив с любовницата на съпруга си беше недопустимо. Тя беше съпруга на Лъвското сърце и не би трябвало да се състезава за неговото внимание.

– Кога ще пратиш Алтея в Англия? – избъбри тя. – Не ѝ е мястото тук.

Алтея чу и изфуча сърдито.

– Не е твоя работа да решаваш, Ванора. Лорд Лъвско сърце ще

реши, а той, както изглежда, не бърза да се раздели с мене.

– Най добре за всички е да си тръгнеш колкото може по-скоро – каза Лъвското сърце. – Ще се върнеш в селото си с добра зестра, за да имаш голям избор от съпрузи.

– Ще имам ли граф? – запита Алтея предизвикателно.

– Ти си знаеш. Сигурен съм, че ще избираш благоразумно, но не очаквай да получиш титла.

– Сър Джайлс ще се ожени за мене – каза тя, изпращайки триумфална усмивка към Ванора. – Той е влюбен в мене.

– Съжалявам го – измърмори Ванора под нос.

– Не мога да кажа на сър Джайлс за коя да се жени – отвърна Лъвското сърце.

– Ако се омъжа за сър Джайлс, мога да остана в Крагдън – предположи Алтея.

– Защо ще искаш да оставаш? Нали каза, че в Крагдън ти е скучно.

– Може би ще бъда щастлива с Джайлс.

– Няма да го допусна – каза Ванора.

– Ще поговоря с Джайлс – намеси се Лъвското сърце. – Не мога да му кажа „не“, ако иска да се ожени за Алтея.

Ванора го изгледа унищожително.

– Не мога да повярвам, че мислиш да оставиш Алтея в Крагдън. И двамата знаем какво е намислила. Защо да я натрапваш на горкия сър Джайлс? – Очите ѝ се присвиха. – Освен ако, разбира се, не възнамеряваш да я пазиш за себе си, уж омъжена за твоя приятел.

Лъвското сърце въздъхна.

– Вадиш си прибързани заключения, жено. Не знам дали Джайлс ще иска да се жени за Алтея. Ще говоря с него веднага щом се върне от обиколката с патрула.

Ванора кипеше в безсилен гняв. Маневрите на Алтея щяха да бъдат само в нейна собствена полза. Ставайки рязко, тя се извини и излезе от залата. Алтея я последва скоро след това.

Лъвското сърце остана на мястото си, очаквайки Джайлс. Когато рицарят се появи, той му махна. Джайлс седна до него и си сипа храна.

Лъвското сърце отпиваше от бирата си, докато Джайлс се хранеше. Като че ли осъзнавайки замисленото настроение на приятеля си, рицарят остави ножа, с който режеше храната, и запита:

– За какво мислиш, Лъвско сърце? Мога винаги да кажа кога нещо те тревожи.

– Наистина си мисля за нещо, Джайлс, и то те засяга.

Джайлс отпи голяма глътка бира и остави чашата на масата.

– Цял съм слух.

– Алтея мисли, че си влюбен в нея.

Джайлс се засмя.

– Да, до известна степен е така. Искам да спя с нея. Имаш ли някакви възражения?

– Не, ни най-малко, но тя има предвид нещо по-трайно.

Джайлс се задави със сиренето, което дъвчеше.

– Брак ли? Познаваш ме добре, приятелю. Родителите ми ще се отрекат от мене, ако се ожена за жена като Алтея. Освен това – добави той плахо, – сгоден съм. Щях да ти искам позволение да се върна у дома, за да мога да се ожена и да спя с невестата си. Сега е на седемнадесет години, готова е да стане съпруга. Алтея е просто развлечение. Смятам да доведе Диърдри в Крагдън, след като се оженим.

– Бях забравил, че си сгоден. Щом се ожениш, съпругата ти е добре дошла в Крагдън – каза Лъвското сърце – и съм сигурен, че Ванора ще се съгласи. Колкото до Алтея, предлагам да внимаваш с нея. Тя си проси предложение за брак. Склонен съм да вярвам, че ще направи каквото и да било, за да остане в Крагдън.

– Прати я в Англия колкото може по-скоро – посъветва го Джайлс.

– Смятах да го направя, но исках да се убедя, че не храниш топли чувства към нея. Чувствам се до известна степен виновен заради небрежното си отношение към нея. Искане ми се Едуард да не я беше довеждал в Крагдън.

– Той не е имал представа, че си женен. – Джайлс направи пауза, усмивка се появи на устните му. – Подозирам, че Ванора няма търпение да се отърве от Алтея.

– Нямах представа – отговори Лъвското сърце, вдигайки очи нагоре, и стана. – Ще намеря съпругата си, за да ѝ кажа добрата новина.

Лъвското сърце се качи по стълбата към дневната, представяйки си облекчението на Ванора, когато научи, че Джайлс няма намерение да се жени за Алтея. Усмивайки се, той отвори вратата и се сниши точно навреме, за да избегне каната, която полетя към него. Нямахше такъв късмет със следващия хвърлен предмет, който го улучи. Пред очите му избухнаха звезди, когато един кожен ботуш ожули главата му отстрани.

– Божичко, какво правиш! – изрева той.

Снишавайки се, за да избегне втория ботуш, Лъвското сърце посегна към Ванора точно когато тя размаха срещу него меча му, който дотогава беше висял на стената. Изтръгна го от ръката ѝ и го метна настрана.

– Мечът е опасно оръжие – изръмжа той. – Ще се нараниш.

– Другото искам да нараня – изръмжа в отговор Ванора.

Устните му се изпънаха в права линия.

– Въпреки това, никога повече не вдигай меч срещу мене. Не искаш ли да ми кажеш за какво е всичкото това?

– С удоволствие! Отказвам да държа любовницата ти в дома си. Ако сър Джайлс я иска, трябва да напусне Крагдън и да вземе Алтея със себе си. Не мога да повярвам, че ще я омъжиш за сър Джайлс и ще й позволиш да остане под моя покрив.

– Трябва ли да вдигаш меч срещу мене, за да ме накараш да те изслушам? Това не е оръжие за жени.

Ванора никога не му беше изглеждала по-привлекателна. Гневът ѝ отиваше. Пламъци изригнаха от виолетовите ѝ очи, цялото ѝ тяло като че ли грееше отвътре. С косите, разпилени по раменете в диво безредие, тя беше невероятно, чувствено възбуждаща. Слабините му се втвърдиха и той усети див импулс да я грабне на ръце и да се люби с нея, докато и двамата не паднат от изтощение.

На Ванора ѝ се щеше да му се изсмее в лицето. Не за първи път вдигаше меч срещу него и се замоли това да си остане нейна тайна.

– Ако се укротиш за момент и ме оставиш да ти обясня, сигурен съм, че ще бъдеш доволна от това, което имам да ти кажа.

– За Алтея ли се отнася?

– Да. Ревнуваш ли, скъпа?

– Ами ако ревнувам?

– Няма за какво.

Тя не му вярваше.

– Каж ми за Алтея и ще реша сама.

– Много добре. Джайлс не я иска. Вече е сгоден. Възнамерявам да върна Алтея в Англия веднага щом успея да уредя заминаването ѝ.

Ванора се взря в лицето му, търсейки истината, осъзна, че той говори сериозно, и се хвърли в прегръдките му. Смеейки се, Лъвското сърце я грабна и я отнесе към леглото.

Глава 14

Лъвското сърце си даде дълги, много блажени мигове, в които да съблече Ванора и себе си, а после се люби с нея нежно и полека. Вмъквайки дясната си ръка между коленете ѝ, той започна да очертава възбуждащи следи по вътрешната повърхност на бедрото ѝ и ласките му се заизкачваха нагоре много бавно, но неотклонно. Краката ѝ се разтвориха в недвусмислена подкана, докато пръстите му си играеха с тъмните къдрици и копринените гънки на влажната плът отдолу.

Тя проследи очертанието на ухото му с език, после започна да облизва шията му, слизайки надолу към ямката в основата ѝ. Той изстена.

Устата му намери чувствителното място на рамото ѝ и започна да го дразни със зъби и език. Той усещаше как пулсът ѝ бие лудо и накъсано в основата на шията ѝ и как зърната ѝ стават твърди и щръкват, докато пръстите му си играеха с тях и палците му галеха набъбналите връхчета.

Той сведе глава, духна върху мокрото зърно и го пое в устата си. Засмука го, захапа го леко, а горещият му език започна да облизва чувствителната пъпка, докато тя не се втвърди. Тогава устата му премина на другото зърно. Усещаше как тялото ѝ трепти от отчаяна жажда, когато тя обхвана главата му с ръце и погали косата му. Езикът му се местеше от едната гърда на другата, пръстите му се хлъзнаха в нея, за да погаят влажната и цепнатина.

Изведнъж устата му се отдели от гърдите ѝ и се спусна надолу към набъбналите гънки на нейната женственост; и докато тя се гърчеше под него, устните му я целуваха и езикът му я вкусваше. Тя усети как нещо се развива в нея, после разцъфтява бурно, карайки я да се извива трескаво срещу властната му уста. Извика, после още и още, докато се разтърсваше цяла от диви тръпки и най-накрая се успокои, отпусайки се задоволена под него.

– Влез в мене – замоли се тя, дърпайки го към себе си.

Повдигайки глава, тя го целуна и усети собствения си мускусен аромат на устните му. Улови стона му в устата си, вдигна ханша си и посрещна тласъците му, докато той навлизаше в нея. Ханшът му започна да се движи бързо и тя се изгуби в ритъма, в неговите влизания и излизания, които като че ли я отнасяха някъде в неведоми висоти.

– Господ да ми е на помощ, не мога да ти се наситя – каза Лъвското

сърце, поемайки си дъх едва-едва.

Той ускори движението на ханша си и хвана краката ѝ, вдигайки ги на раменете си за по-добра опора. Тласъците му станаха все по-бързи и по-бързи, докато тя не се почувства отнесена на място, където нямаше нищо друго освен наслада. Като че ли от голямо разстояние го чу да изкрещява името ѝ и да замира в нея, докато горещото му семе я обливаше отвътре.

Тя още лежеше под тежестта на влажното му тяло, преситена и задоволена, и цялата вибрираше от екстаз.

Той се отдръпна и се вгледа в нея. Изражението на лицето му беше изненадано и възхитено. Гледаше я така, сякаш не я познаваше, сякаш току-що беше научил нещо извънредно важно.

– Нещо не е наред ли?

Той прокара палец по ръба на долната ѝ устна.

– Всичко е наред.

– Защо ме гледаш така?

– Как?

– Като... Не знам... като че ли ме виждаш за първи път.

– Въобразяваш си – измърмори той рязко.

Отдели се от нея и легна настрана.

– Не си въобразявам.

– Само мислех колко си красива. Кожата ти блести като бисерна.

– Никога не съм виждала бисери – изрече тя замечтано.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

– Жалко.

Пръстът му мина над ключицата ѝ, спусна се по ръката и тръгна по ребрата ѝ.

– Остави бисерите – каза Ванора, отстранявайки бродещата му ръка от тялото си. – Кажи ми кога мога да очаквам Алтея да напусне Крагдън.

Лъвското сърце въздъхна, събирайки разпилените си мисли.

– Ужасно си настоятелна, когато стане дума за Алтея. Ще си тръгне след една седмица. Мисля да пратя сър Джайлс и двама войници да я придружат до селото ѝ. Сър Джайлс иска да се върне у дома си, за да се ожени за годеницата си, затова реших да използвам възможността. Джайлс може да отведе Алтея и после да продължи към дома си. Той помоли за разрешение да доведе невестата си в Крагдън след сватбата и аз дадох позволение – обяви Лъвското сърце. – Надявам се да одобриш това. Диърдри е само на седемнадесет години и безспорно ще се нуждае

от подкрепата на друга жена.

– Ще бъда доволна тя да дойде в Крагдън. Надявам се да може да се приспособи към живота далече от Англия.

– Сигурен съм, че твоята помощ ще бъде оценена и от Джайлс, и от невестата му. Смятам да изпратя ескорта на Алтея до границата, за да съм сигурен, че ще стигнат безопасно на английска земя.

– Трябва ли? – запита Ванора.

– Да. Едуард е заблудил Алтея, че ще бъде посрещната с радост в Крагдън, и най-малкото, което мога да направя, е да се уверя, че ще стигне в Англия без никакви произшествия.

Ванора възприе думите му и се запита дали моментът е удобен, за да подхване темата за връщането на сър Рен и собствените ѝ воители в Крагдън.

– Мислех – започна тя малко колебливо, – че в Крагдън липсват войници, които да го защитават. Тъй като нашите страни са в мир, какво ще кажеш да позволиш на сър Рен и войните от Крагдън да се върнат?

Намръщеното изражение на Лъвското сърце не предвещаващо нищо добро за нейната идея.

– Искаш да върна тук човек, който ме простреля? Няма да съм в безопасност в леглото си, ако сър Рен се върне в кулата.

– Ние сме в мир с Англия – напомни му тя.

– Остави това, Ванора – изрече уморено Лъвското сърце. – Няма да държа в кулата хора, на които не вярвам. Сър Рен е верен на Белия рицар. Щом изпратя Алтея до границата, мога да се съсредоточа върху намеренията на този негодник и на онези, които му дават подслон.

Изгледа я остро.

– Ще ми спестиш много трудности, ако ми кажеш какво знаеш за него.

Ванора поклати отрицателно глава и се извърна. Най-големият ѝ страх се беше върнал. Щом Лъвското сърце се върнеше, щеше да издири и да унищожи приятелите ѝ. Налагаше се да намери сър Рен и да му каже да остане извън обсега на съпруга и.

– Какво ще направиш, ако намериш сър Рен и Белия рицар?

– Ще предизвикам Белия рицар и лично ще се бия с него. Ако не го убия, ще бъде затворен в тъмницата в Крагдън. Колкото до другите, може би ще бъда снизходителен и ще ги освободя, ако ми се закълнат във вярност. Но благосклонността ми не се простира върху Белия рицар – добави той сурово.

Ванора не можа да каже нищо. Затваряйки очи, тя започна да се

моли за собствената си безопасност, както и за верните си защитници. Най-малкото, помисли тя, Лъвското сърце нямаше намерение да убива воините на Крагдън. Смяташе да убие само Белия рицар. Дано господ даде, замоли се Ванора, той да не намери онзи, когото търси.

Времето стана студено и мрачно още на следващия ден. Лъвското сърце се страхуваше, че ако скоро не отпрати Алтея, ще трябва тя да остане в Крагдън за през зимата. С тази мисъл в ума той се обърна към сър Джайлс на следващата сутрин.

– Спомена желанието си да се върнеш в Англия, за да се ожениш за годеницата си, Джайлс. За тази цел реших да те натоваря да придружиш Алтея.

– Мислиш ли, че е разумно да оставяш Крагдън с толкова малко защитници? – запита Джайлс.

– Ако не пратя Алтея у дома ѝ сега, може да остане тук цяла зима. Щом тя се върне в селото си, ти можеш да продължиш към твоя дом. Мога да отделя само двама войници да ви съпровождат, но лично ще ви изпратя до границата. Щом стъпите на английска земя, би трябвало да не срещнете затруднения.

– Родителите ми ще се зарадват да ме видят най-накрая оженен – каза Джайлс. – Страхувам се само, че те оставям с малко хора. Ще мине поне месец, преди да мога да се върна в Крагдън.

– Сега никаква опасност не заплашва Крагдън, Джайлс. Моментът е удобен да доведеш невестата си. А и домът ти не е далече от селото на Алтея.

– Кога тръгваме? – запита Джайлс.

– След два дни. Избери двама мъже да ви придружават и вземи достатъчно храна, за да ви стигне за целия път. Ще имате нужда и от палатка за удобството на Алтея.

– Ще се погрижа за всичко, лорд Лъвско сърце.

За всичко освен за Алтея, помисли Лъвското сърце, когато забеляза обекта на своите мисли да пресича залата. Събирайки сили за конфронтацията, той я изчака да се приближи до него.

– Вече всичко е готово, Алтея – каза той.

– Кое е готово? – запита тя предпазливо.

– Ще напуснеш Крагдън след два дни. Сър Джайлс и двама войници ще те придружават.

Изражението на Алтея стана буреносно.

– Не! Не можеш да ме отпратиш сега. Времето е твърде несигурно. Може да ме прашаш на смърт.

– Съмнявам се. Ще ви изпратя до границата, за да съм сигурен, че няма да ви се случи нищо лошо.

– Защо не мога да остана в Крагдън? Говори ли със сър Джайлс да се ожени за мене?

– Да, но той отклони предложението ми.

– Отклонил го? Може би аз би трябвало лично да говоря с него.

– Той е вече сгоден, Алтея. Всичките хитрости, които имаш на разположение, не влияят нито върху Джайлс, нито върху мене. Съжалявам, че нещата се стекоха така, но ти беше доведена тук с очаквания, които аз не мога да удовлетвори.

Докато Лъвското сърце говореше с Алтея, Меър и Ванора правеха планове в дневната.

– Лъвското сърце възнамерява да съпроводи сър Джайлс и Алтея до границата с Англия – разкри Ванора. – Докато го няма, ще намеря сър Рен и ще му кажа да гледа да не се мярка пред очите на Лъвското сърце.

– Мислех, че отец Кадък те е разубедил от тази глупава идея.

– Опита се, но няма да се откажа. Кълна се, Меър, това е последният път, когато обличам броня и излизам от кулата без придружител.

Веждите на Меър се вдигнаха.

– Значи си доволна като съпруга на Лъвското сърце?

– Бих могъл да бъда – изрече замечтано Ванора.

Скръствайки ръце на огромната си гръд, Меър я изгледа самодоволно.

– Знаех, че отец Кадък беше прав да настоява Лъвското сърце да се ожени за тебе. Съпругът ти не е лош човек, въпреки английското си наследство. Макар че много го дразниш, той не е вдигнал ръка срещу тебе. Повечето съпрузи не са толкова снизходителни. Обичаш ли го, агънце?

– Нямах намерение да се влюбвам в него, но сърцето невинаги се подчинява на разума. Не знам кога се влюбих в него или как; само знам, че искам да ме обича толкова, колкото и аз го обичам, а това никога няма да се случи.

– Какво те прави толкова уверена? – предизвика я Меър. – Лъвското сърце сам си е господар. Нямах да се ожени за тебе, ако нямах чувства към тебе. Можеше да заповяда на хората си да изведат отец Кадък от дневната и да постъпи с тебе както си иска, без благословията на брака.

– Предполагам – изрече Ванора със съмнение.

– Не съм забелязала Лъвското сърце да се възползва от любовница-та си – добави Меър. – Връща я в Англия, нали? Предсказвам дълъг и щастлив живот за вас двамата, агънце. Нямам търпение да друсам децата ви на коленете си.

– Може би имаш право, но има още нещо, което стои между нас.

Меър кимна мъдро.

– Да, рицарят, в когото се превръщаш, щом наденеш броня. Време е той да изчезне завинаги. Далече от очите, далече от ума – напомни старата бавачка. – Щом рицарят изчезне, Лъвското сърце ще обърне мисълта си към други неща.

– Съгласна съм, Меър, но не мога да оттегля рицаря, докато не поговоря със сър Рен. Още веднъж и вече край. Лъвското сърце заминава. Няма да намеря по-удобен момент, за да изпълня задачата си. Когато се върна, ще зароя бронята и меча си без съжаления. Уелс е в мир и аз ще заживея в мир.

След два дни Лъвското сърце се сбогуваше с Ванора, докато останалата част от ескорта вече беше тръгнала.

– Няма да отсъствам дълго... най-много четири дни. Два, за да стигна до границата, и още два на връщане. Сър Брандън може да се справи, ако възникне някакво затруднение, но не очаквам да стане така.

Хващайки я през кръста, той я притисна към себе си и я целуна силно.

– Грижи се за себе си, момиче. Опитай се да тъгуваш много за мене.

– Защо да тъгувам за един англичанин, който няма с какво да се похвали освен с дължината на ръката, с която размахва меча? – подразни го Ванора.

Лъвското сърце се засмя.

– Само тази дължина ли оценяваш? – запита той игриво. – Ами дължината на моя...

Тя го плесна през устата.

– Стига.

Сребристите му очи заблестяха дяволито, той я целуна отново и скочи на седлото. Когато стигна до портата, се обърна и махна с ръка. Тя му отвърна, а после побърза към параклиса, където Меър и отец Кадък я очакваха.

– Не се опитвайте да ме разубеждавате – изрече тя вместо поздрав.

– Можем все пак да се опитаме – отвърна отец Кадък.

– Не можеш да тръгнеш сега – предупреди я Меър.

– Знам. Много скоро е. Няма да тръгна, докато Лъвското сърце и останалите не се скрият от поглед.

Меър закърши ръце.

– Обещай, че това ще бъде последният път, агънце. Сърцето ми не може да издържи.

– Да, последният път е.

– Знаеш ли къде да намериш сър Рен? – запита отец Кадък.

– Да. Татко му дари земя и имение недалече оттук. Там ще го намеря.

– Какво чувам? – запита Меър, обръщайки се към олтаря. Ванора също чу познатия звук от отваряне на врата. Хвърли се нататък, но спря, когато Дафид излезе от сенките на олтаря.

– Видях англичанина и любовницата му да излизат от крепостта с малка дружина – каза той. – Дойдох колкото можах по-бързо, Ванора.

Тя не можеше да мисли, камо ли да говори. Възцари се напрегната тишина, плътна като праха под краката им, докато Меър не я разчупи.

– Какво правиш тук, Дафид?

Той се усмихна самодоволно.

– Идвам да си взема това, което е мое. Лъвското сърце се връща в Англия, нали? – Той се обърна към отец Кадък с неумолимо изражение. – Обявете брака на Ванора и Лъвското сърце за невалиден поради предшестващ годеж и веднага ни оженете, отче.

– Нямаше никакво съгласие за годеж, нито планирано, нито подписано – напомни му свещеникът.

– Няма значение. Това искаше бащата на Ванора. Всички ние знаем, че тя е била принудена да се омъжи за Лъвското сърце против волята си. Английското копеле сега го няма, само шепа англичани са останали тук, за да защитават Крагдън от нападение. Много скоро ще имам достатъчно хора и оръжия на свое разположение и ще вляза в замъка през тайния проход, ще убия всичките стражи и ще предявя претенциите си към Крагдън като към моя собственост.

– Грещиш, Дафид – каза Ванора. – Лъвското сърце е новият господар на Крагдън. Той няма да напусне Уелс.

– Видях го да заминава, със собствените си очи – настоя Дафид.

– Отива само до границата. Очаквам го да се върне много преди ти да успееш да събереш хора и оръжия. Ако се опиташ да влезеш през тайния проход, ще го намериш запечатан.

– Лъвското сърце остава в Уелс? – изрече недоверчиво Дафид. – Не мога да повярвам, че ще остави Едуард да замине без него. Чух слухове,

че се задава гражданска война в Англия и че Едуард ще води армията на баща си. Лъвското сърце е дясната му ръка. Малко вероятно е да остане тук, докато неговият принц отива на война.

– Едуард пожела Лъвското сърце да остане в Уелс. Принцът го наговори да пази тукашните му владения.

– А Лъвското сърце знае ли за тайния вход за замъка? – запита Дафид.

– Не. – Очите ѝ се присвиха. – Защо?

– Няма да се откажа от онова, което трябва да бъде мое.

– Ванора е омъжена за лорд Лъвско сърце – напомни му отец Кадък. – Бракът е законен и обвързващ и не може да бъде разтрогнат.

Дафид изгледа презрително свещеника.

– Предател ли станяхте? Никога няма да ви простя, задето накарахте годеницата ми да се омъжи за англичанин. Най-малкото, което можете да направите, за да компенсирате това, е да подкрепите усилията ми да си възвърна Крагдън.

– Англия е в мир с Уелс, Дафид – каза отец Кадък. – Лъвското сърце стана законен господар на Крагдън поради правото на брака. Забравете отмъщението и се върнете у дома си. Намерете друга жена, за която да се ожените.

– Послушай отец Кадък – посъветва го Ванора. – Аз съм доволна от Лъвското сърце. Моля те, тръгни си, преди да те открият.

– Вие и двамата предадохте своите хора – нападна ги Дафид. – Ще си тръгна сега, но когато се върна, ще бъда с армия. Още има мъже, които ще пожелаят да ме последват. Замъкът няма достатъчно стража и победата ще бъде моя.

– Недей да се опитваш – предупреди го Ванора.

– Няма да позволя на жена да ми заповядва – изрече заплашително Дафид.

Потъвайки в сенките, той изчезна зад олгара.

– Входът трябва да бъде запечатан – каза Ванора след дълго мълчание.

– Да – съгласи се свещеникът. – Ще се погрижа за това, ѝ то незабавно.

– Не, не веднага – отвърна Ванора. – След като се върна.

Меър се поколеба.

– Но Дафид...

– Обещавам да се върна преди вечерня. Налага се да говоря със сър Рен, преди Дафид да е стигнал до него. Трябва да го предупредя да не се

присъединява към неговата армия. Ще му кажа, че съм доволна от Лъвското сърце, и ще го помоля да не обръща внимание да Дафид и призивите му за въоръжаване.

– Нека да отида вместо тебе – предложи отец Кадък.

Ванора помисли върху предложението на свещеника и бързо го отхвърли, вземайки предвид крехкото му здраве и напредналата му възраст.

– Не, аз трябва да свърша това лично.

Стиснала устни в тънка права черта, Мейър помогна на Ванора да облече плетената ризница и да си сложи шлема.

– Господ да ти е на помощ – изрече тя, когато Ванора изчезна в отвора зад олтара.

Малката дружина, съпровождаща Алтея към Англия, пътуваше бързо. Спряха за кратко в средата на сутринта, за да позволят на конете да пият вода от един поток, и после продължиха по пътя си. Дотук пътуването беше скучно и Лъвското сърце нямаше търпение да стигне границата и да се върне при Ванора.

Но почти веднага, след като тръгнаха отново на път, конят на Алтея стъпи в една лисича дупка и падна, а болезненото му изцвилване отекна високо в студения въздух. Алтея изхвъркна от седлото и нададе почти толкова силен вик, колкото и раненото ѝ животно. Сърцето на Лъвското сърце едва не спря, когато я видя да лежи неподвижна на земята. Скачайки от коня си, той изтича към нея.

Облекчение се разля из него, когато видя, че Алтея е в съзнание и може да се движи.

– Къде те боли? – запита той, помагайки ѝ да се надигне.

– Глезеят. Страхувам се, че е счупен – изпъшка Алтея, стиснала крака си, като се люлееше напред-назад. – Боли ужасно.

Лъвското сърце вдигна полите ѝ и внимателно инспектира глезена ѝ. Изражението му стана мрачно, когато видя подутината. Изследва внимателно плътта.

– Не напивам нищо счупено – изрече той с видимо облекчение – Само е зле изкълчено.

Джайлс слезе и се приближи към тях.

– Конят на Алтея трябва да бъде убит, Лъвско сърце.

– Да, погрижи се за това.

Лъвското сърце се вгледа в Алтея с нарастваща загриженост. Не

можеше да очаква тя да е в състояние да продължи пътуването при това положение, даже ако трябваше да язди зад него. Да я принуди да продължи пътуването в такова състояние щеше да бъде жестоко. Нямахме какво да се направи; трябваше да се върнат в Крагдън.

– Боли ме, Лъвско сърце – хленчеше тя. – Помогни ми.

– Ще се върнем незабавно в Крагдън – отвърна той. – Меър ще се погрижи за раната ти по-добре от мене.

Той не видя усмивката на Алтея, скрита зад сълзите ѝ, защото връщането на Джайлс го разсея.

– Пуснах една стрела на коня – съобщи той. – Мислиш ли, че можем да купим друг кон в близкото село?

– Вероятно, но Алтея е ранена и не може да язди. Трябва да я върна в Крагдън незабавно. Но ти и оръженосецът ти ще продължите пътя си, за да можеш да се върнеш у дома и да се ожениш за годеницата си. – Той се качи на коня си. – Алтея ще язди зад мене. Настани я внимателно, Джайлс.

Ръцете на Алтея обгърнаха кръста на Лъвското сърце, когато Джайлс я настани зад него и подреди прилично полите около краката ѝ. След като беше настанена, Лъвското сърце подкара коня си по пътя към Крагдън.

– Господ да ти помага – викна той към Джайлс, когато се разделиха.

Беше късен следобед, когато Лъвското сърце и дружината му стигнаха Крагдън. Спирайки пред кулата, той свали Алтея от коня си и я внесе вътре, викайки Ванора и Меър. Меър се появи почти незабавно. Когато видя Лъвското сърце с Алтея на ръце, ръката ѝ се вдигна към сърцето и цветът се оттече от лицето ѝ.

– Милорд, ние... не ви очаквахме да се върнете толкова скоро. Нещо случило ли се е? Какво е станало с Алтея?

– Конят ѝ си счупи крака и трябваше да бъде убит. Алтея беше ранена и се наложи да се върнем в Крагдън. – Той изкачи стълбите към стаята на Алтея. Меър побърза след него. – Къде е Ванора? – подвикна той през рамо.

– Тя е... тук някъде е, милорд. Може да е отишла в селото.

Лъвското сърце стигна до стаята на Алтея и я постави на леглото.

– Твоя е, Меър. Вярвам, че ще излекуваш раната ѝ.

– Остани при мене, Лъвско сърце – помоли Алтея. – Ами ако съм

наранена по-зле, отколкото смяташ?

– Меър ще ме държи в течение – отвърна той. – Трябва да намеря Ванора.

– Господ да ни е на помощ – измърмори Меър, докато Лъвското сърце излизаше от стаята.

Ванора не беше в дневната, никой от прислужниците или стражите не я беше виждал от сутринта. Стражите при подвижната решетка не бяха отваряли портата за нея, не я бяха забелязали и от парапета на стената. Конят, който обикновено яздеше при отиване до селото, си беше в яслата, не липсваше никой друг кон. Лъвското сърце прати хора във всички посоки да търсят изгубената му съпруга, но никой не можа да я открие.

Единственото място, където още не беше погледнал, беше паракли-сът. Тъй като знаеше, че тя често търси съвета на свещеника, той очакваше да я намери там. Не откри никого освен отец Кадък, коленичил пред олтара, да се моли горещо неизвестно за какво.

Лъвското сърце изрече тихо името на свещеника и зачака отговор. Отец Кадък вдигна глава и го изгледа втрещено, сякаш той беше последният човек на земята, когото очакваше или искаше да види. Прекръсти се и се надигна мъчително.

– Върнахте се по-рано от очакваното – каза свещеникът.

Предупредителни камбани звъннаха в мозъка на Лъвското сърце. Какво ставаше тук? И свещеникът, и Меър се държаха странно. В какво се е забъркала сега Ванора?

– Конят на Алтея стъпи в една дупка и трябваше да бъде убит – обясни той. – Алтея беше ранена, затова се върнахме в Крагдън. Меър сега е при нея. Виждали ли сте Ванора? Като че ли е изчезнала.

Погледът на отец Кадък се стрелна към олтара, преди да се върне към Лъвското сърце.

– Не съм я виждал от сутринта, лорд Лъвско сърце.

– Знаете ли къде е сега?

Отец Кадък преглътна мъчително и помоли бога да му прости за лъжата.

– Не, не съм я виждал. Да ви помогна ли да я потърсите?

– Не, сам ще я намеря.

След като Лъвското сърце излезе, отец Кадък отново коленичи и зарови лице в дланите си, молейки се горещо за напътствие. Ако Лъвското сърце откриеше тайната на Ванора, свещеникът не хранеше надежди, че бракът им ще оцелее.

Лъвското сърце не можа да намери Ванора никъде. Сякаш беше изчезнала от лицето на земята. Смрачаваше се и той се страхуваше за безопасността ѝ. Отдавна знаеше, че има таен изход от кулата, макар още да не го беше намерил. Но сега беше убеден, че Ванора го е използвала, за да излезе от Крагдън.

Лъвското сърце изпрати Алън да доведе нов кон от конюшната и излезе от кулата. Алън го последва със своя кон.

– Чул ли си прислужниците да обсъждат нещо, което трябва да знам? – запита той момъка.

– Не, милорд. Тези уелсци са потайни. Не обсъждат нищо, когато съм наблизо. Мислите ли, че нещо се е случило с милейди?

– Не, момче, навярно се тревожа ненужно. Сигурен съм, че ще я намерим в селото. Трябва да е излязла незабелязано от кулата.

Макар че Лъвското сърце искаше да повярва на собствените си думи, не можеше. Неговите мъже не изпълняваха небрежно задълженията си. Щяха да забележат Ванора, ако беше излязла от кулата. Тя беше излязла тайно, и то с благословията на отец Кадък. Къде беше отишла? Страхове на Лъвското сърце нараснаха, когато не можа да я намери в селото. Какво беше намислила?

– Може да е отишла да се разхожда край скалите зад кулата и да е паднала – предположи Алън.

Лъвското сърце помисли над думите му. Беше стоял на скалите зад замъка един-два пъти и знаеше, че склонът е стръмен и опасен. Под скалата течеше дълбока и бърза река. Ако Ванора е паднала, можеше да е ранена или мъртва, или отнесена от течението. Но каква причина би имала тя да се разхожда покрай скалите?

– Струва си да погледнем и там – каза Лъвското сърце, насочвайки коня си към скалите.

Макар да му беше трудно да повярва, че Ванора е паднала по склона, беше достатъчно отчаян, за да я търси и на малко вероятни места.

Слезе, подхвърли юздите си на Алън и се приближи към ръба на пропастта. Тревожният му поглед претърси подножието и не откри нищо. Тъкмо щеше да се обърне, когато някакво движение привлече окото му. Отначало помисли, че това са просто сенки, породени от лунната светлина или от въображението му, но някакво предчувствие го накара да не се обръща. Тогава сенките се разделиха и той със сигурност видя, че фигурата, която беше забелязал, не е плод на въображението му.

Когато фигурата излезе от сенките, блещукането на златисто върху бяло и искренето на плетена ризница привлякоха вниманието му и той

разбра, че това е Белият рицар.

– Заведи коня ми в конюшната – нареди той на Алън.

– Какво ще правите? – запита Алън. – Видяхте ли лейди Ванора? Да доведе ли помощ?

– Не, момче, не беше милейди. И нямам нужда от помощ. Това е нещо, което трябва да направя сам.

Алън нерешително поведе конете, докато Лъвското сърце затърси как по-лесно да слезе в подножието на скалата. Зърна една почти непроходима пътека, обрасла с плевели, и заслиза, без да изпуска рицаря от поглед. Докато стигна до брега на реката, рицарят беше изчезнал.

– Не е възможно – измърмори той мрачно.

Къде беше изчезнало това копеле? Поглеждайки нагоре към скалата, разбра, че не е възможно рицарят да се е изкачил, без да го забележи. Не, този негодник се беше скрил сред бурените и храстите, които растяха покрай брега на реката под скалата.

Лъвското сърце започна търсенето там, където беше видял рицаря за последно. Измъкна меч си и започна да сече храсталациите, размятайки клоните насам-натам. Когато усилията му се оказаха безплодни, той насочи вниманието си към едрите камъни в основата на скалите. Проправи си път през трънливите храсталаци и огледа камъните, проклинайки тайнствената способност на рицаря да се появява и да изчезва, когато си поиска.

Да не беше някакъв свръхестествен дух? Не, укори се той, не вярваше в призраци. Беше кръстосвал меч с този рицар; нямаше нищо неестествено в начина, по който се биеше той.

Гняв водеше меч му, докато сечеше оплетените храсти и коренища, но интуицията, съчетана с отчаяние, най-накрая взе връх. Дивото сечене беше разкрило дупка, която дотогава беше скрита зад гъсталака.

Светлина проблесна в мозъка му. Нямаше нужда от ясновидец, за да разбере, че се е натъкнал на дълго търсения таен вход в кулата. Тунелът обясняваше много, но оставяше още повече неща необяснени.

Няма по-удобен момент да научи къде води проходът, реши Лъвското сърце, гмурвайки се вътре. Нямаше факел да го води, затова трябваше да си напипва пътя в непрогледна чернота, като се държи за стената и внимателно мести краката си. Пътят беше сравнително сух и водеше все нагоре. По едно време той се блъсна в някаква стена и спря. Тук ли беше краят?

Тънки ивички светлина се процеждаха около краищата и Лъвското сърце разбра, че е застанал пред някаква врата. Опипом намери резето и

го вдигна. Поемайки си дълбоко дъх, излезе от тунела, питайки се къде ли ще се озове.

Глава 15

Лъвското сърце излезе иззад олтара в празния параклис, не можейки да събере мислите си. Не знаеше какво да прави с това удивително разкритие. Тайният вход не беше изненада, но да знае, че Белият рицар е можел да влиза и излиза свободно, го объркваше.

Ровейки в мислите си, Лъвското сърце започна да преценява всеки прислужник в кулата. Повечето бяха жени, единствените мъже бяха кухненският помощник, дърводелецът и двама старци. Нито един от четиримата не подходеше на описанието на Белия рицар. Отец Кадък изобщо не влизаше в сметката.

Дали рицарят живееше в кулата без негово знание? Невъзможно! Но безспорните доказателства го караха да вярва, че ще намери негодника сред стените на Крагдън. Бесен гняв го обзе. Всичко ставаше съвършено ясно. Ванора не само знаеше идентичността на рицаря, но го и укриваше под покрива си. А свещеникът и камериерката й съзаклятничеха с нея.

Лъвското сърце излезе на двора, когато истината го удари в лицето... невероятно силно. Усети как сърцето му започва да бие лудо. Пое си дълбоко дъх, но в гърлото му още стоеше ледена буца. Не искаше да повярва, но фактите бяха неопровержими. Винаги се беше възхищавал на стройното, стегнато тяло на съпругата си. Тя не приличаше на никоя друга жена, която беше познавал дотогава. Силата ѝ, осъзна той, идваше от въртенето на меча. Какъв глупак е бил! Неговият демон е бил под носа му през цялото време, а той е бил прекалено обзет от страст, за да забележи.

Страст...

Да, това беше единственото обяснение, защото имаше безброй указания, които да го отведат до истината. Указания, които беше пренебрегнал, за да задоволи бушувашата страст към съпругата си. Никога повече, закле се той. Беше дал на Ванора достатъчно време да признае, но тя го беше предизвиквала, отказвайки да назове името на рицаря. Той не понасяше лъжци.

Лъвското сърце забеляза сър Брандън да пресича двора и му махна да се приближи.

– Нещо не е наред ли, Лъвско сърце? – запита Брандън.

– Ела с мене – отвърна Лъвското сърце без никакво предисловие.

Обърна се рязко и се насочи отново към параклиса.

– Погледни зад олтара – насочи го той.

Беше оставил вратата нарочно открената и на Брандън не му трябваше много време, за да открие отвора.

– Господи! Какво е това?

– Проходът към замъка, който търсехме. Искам веднага да се запечата. Ясно ли е?

– Да, напълно.

С лице, стегнато в резки линии, Лъвското сърце излезе от параклиса, пресече двора и нахлу в залата. Не погледна нито наляво, нито надясно, докато гневните му стъпки го водеха нагоре по витата стълба към дневната. Прислужниците се дърпаха от пътя му, кръстейки се, когато зърнеха сковано изправените му рамене и застрашителното му изражение.

Нахълта в стаята и затръшна вратата зад себе си. Застанал заплашително разкрячен, с ръце на кръста, той отправи свиреп поглед към Ванора.

Тя го очакваше, защото Меър ѝ беше съобщила за внезапното му завръщане. Ванора се беше оттеглила незабавно в дневната, за да измисли някаква история, която да оправдае отсъствието ѝ, с която се надяваше да успокои съпруга си. Но един поглед към лицето му ѝ каза, че всичко е изгубено.

Той знаеше!

Някак си, по някакъв начин Лъвското сърце беше научил, че тя е Белият рицар. Никога не го беше виждала толкова вбесен. Вените на врата му изпъкваха, юмруците му се свиваха и разпускаха отстрани на тялото. Устните му бяха изпънати в тънка черта, а очите му... Господ да ѝ е на помощ, погледът му я смразяваше до кости. Тя затрепери и зачака тежката ръка на гнева му да се стовари върху нея.

– Ти! – изригна той, насочвайки пръст към нея. – Направи ме на глупак! Да не мислеше, че няма да се досетя?

– Нямам представа за какво говориш – каза Ванора, преструвайки се на невинна.

Той пристъпи напред и почти долепи лицето си до нейното. Гневът му беше толкова зашеметяващ, че тя не можеше да помръдне, камо ли да каже и една дума.

– Така ли? – Той извади меча си и ѝ го подхвърли. – Дръж. Покажи ми уменията си.

Тя поклати отрицателно глава и отстъпи назад. Той пристъпи още

една крачка напред.

– Знам, че можеш да го използваш. Хайде, давай.

Надявайки се да уталожил гнева му, тя взе меч, но го остави да виси безжизнено в ръката ѝ.

– Не мога да вдигна меч срещу тебе.

Той се засмя; острият звук раздра слуха ѝ.

– Нямахме такъв проблем в миналото.

Тя отказа да признае каквото и да било, докато не бъдеше сигурна какво точно знае той.

– Какво намекваш?

– Не намеквам, съпруго. Знам коя си.

Цветът се оттече от лицето на Ванора.

– Откъде можеш да знаеш подобно нещо? Мога да обясня защо не ме намери, когато пристигна. Бях в мазето при виното.

Лъвското сърце не беше впечатлен.

– Добър опит, но недостатъчно. Видях те от върха на скалата. Видях те да вървиш по брега на реката и да изчезваш в тайния проход.

– Какво те кара да мислиш, че съм била аз?

– Прост процес на изключване. Ти, съпруго моя, си Белият рицар. – Гласът му беше убийствено спокоен, прекалено спокоен. – Няма кой друг да е, освен ако не искаш да ми кажеш, че е отец Кадък или може би някое от момчетата в кухнята.

Тя си пое остро дъх. Не можеше да посочи друг освен себе си. Лъвското сърце го знаеше, тя също.

Изправяйки крехките си рамене, тя застана с лице към него, с примирено изражение.

– Прави с мене каквото искаш, милорд, защото само аз нося цялата вина. Не съжалявам, че помагах на Луелин, защото в резултат има мир с Англия, не съжалявам и че помагах на бойците си. Единственото, което мога да кажа в своя защита е, че когато кръстосахме мечове, не те познавах така, както те познавам сега.

Не можеше да го погледне в очите; презрението му към нея блестеше като светлината на фар.

– Защо не ми каза? Можеш да те убия! – ревна той. – *Исках* да те убия. – Поклати глава. – Аз не съм убиец на жени, но ти щеше да ме направиш такъв. Непростимо е.

– Исках да ти кажа, но се страхувах от реакцията ти и съм имала право.

– Ти не се страхуваш от нищо – изрече той с насмешка. – Кой те

научи да въртиш меча?

– Баща ми. Нямахме друго освен мене и ме насърчаваше да се упражнявам заедно с хората му.

– Не ти е направил услуга.

– Какво ще правиш?

– Вратата зад олтара е вече запечатана. Кой знае за входа освен тебе, свещеника и камериерката ти? – Очите му се присвиха. – Не, няма значение – изрече той, преди тя да успее да отговори. – Очевидно, Дафид, Луелин и воините на Крагдън го знаят, защото са го използвали. Изненадан съм, че не бях убит в съня си от някой твой сънародник.

– Предупредих Дафид да не си го и помисля – каза Ванора, без да разсъди. – Той искаше, но...

Очите ѝ се разшириха и устата се затвори плътно, когато разбра какво е разкрила току-що. Лъвското сърце я изгледа свирепо.

– Кога си видяла Дафид? Днес, когато излезе от кулата ли? – Стисна раменете ѝ и пръстите му се забиха в плътта ѝ. – Не ме лъжи, Ванора. Беше ли днес при Дафид? Той направи ли те своя курва?

– Не! Обвиняваш ме несправедливо. Признавам, че излязох от кулата през тайния изход, но не съм ходила при Дафид. Той дойде тук. Когато излязох, имах намерение да намеря сър Рен. Исках да му кажа да откаже на Дафид да участва във въстанието, което той планира.

Съдейки по строгото изражение на Лъвското сърце, Ванора разбра, че е казала прекалено много.

– Значи си се видяла с Дафид. Да не ме мислиш за глупак?

– Казах ти, не съм ходила при него. Той дойде тук – повтори тя. – Посъветвах го да се прибере у дома си и да забрави за мене и за Крагдън, казах му че, съм доволна с тебе. Смятах да наредя да запечатат входа след връщането ми днес, за да не може Дафид да го използва. Той иска Крагдън и отказва да се прости с мечтата си да го притежава.

– Значи планира да ме убие, да се ожени за тебе и да предяви претенции към Крагдън – предположи Лъвското сърце.

– Да, но аз нямаше да позволя. Казах ти, доволна съм с тебе.

Лъвското сърце изсумтя отвратено.

– Кажи го на някой, който може и да ти повярва. Ти ме направи на глупак и заговорничеше зад гърба ми със сънародниците си. Трябва да те набия и да те изгоня, но не си струва да се занимавам.

Обръщайки ѝ гръб, той се запъти към вратата.

– Лъвско сърце! Чакай! Не си отивай. Набий ме, затвори ме, но не ме отблъсквай. Мога да понеса наказание, но не и безразличие.

Той се завъртя и застана с лице към нея.

– От днес нататък ти си никоя за мене. Можеш да ходиш където си искаш, да правиш каквото си искаш, не ме интересува.

Извърщайки се рязко, Лъвското сърце излезе от стаята. Ванора не можеше да го остави да си тръгне така. Трябваше да има нещо, което би могла да направи, за да успокои гнева му. Нямахше ли нищо, което да може да му каже и да го убеди, че не е направила нищо друго освен да се бори за страната си, също както всеки мъж би направил? Това, че беше жена, нямаше никакво значение. Ако Белият рицар беше мъж, Лъвското сърце щеше да го убие и да не изпита никакви угризения, но да бъде направен на глупак от жена беше наранило гордостта му.

Ако не протегнеше ръка към него сега, пукнатината между тях никога нямаше да бъде излекувана.

– Лъвско сърце! Обичам те!

Той не се обърна, но по вцепенените му рамене тя разбра, че я е чул. Ръката му посегна към резето на вратата.

– Лъвско сърце! Моля те, повярвай ми.

Той свали ръка от резето, но не каза нищо. Единствената му реакция беше взрив на горчив смях, когато отвори вратата и се отдалечи от нея.

Ванора се взря във вратата. Нямахше да плаче, нямаше и да се моли. Никой мъж, колкото и много да го обичаше, не си струваше мъката, която преживяваше тя сега. Погрешно беше да крие идентичността на Белия рицар от Лъвското сърце, но бездушното му отношение към нея сега беше непоносимо.

Вратата се отвори и Меър се вмъкна вътре.

– Бедното ми агънце – захлипа тя, втурвайки се към Ванора. Обхваща лицето ѝ в дланите си и затърси синини. – Къде те удари?

– Където не се вижда – изхълца Ванора.

– Не ми казвай, че те е млатил с юмруци! Ребро ли ти счупи? Може би трябва да те погледна.

– Не, Меър, и с пръст не ме е докоснал. – Тя положи ръка на гърдите си. – Сърцето ми е разбито. Никога няма да ми прости.

– Той е мъж, агънце. Когато ти, една жена, кръстоса меч с него, заsegна гордостта му и нанесе удар на честта му. Каквото и да казваш за Лъвското сърце, той взема рицарството на сериозно. Никога няма съзнателно да нарани жена. Ако те беше убил, никога нямаше да си го прости. Дай му време да се справи с това, че една жена може да върти меч и да защитава родината си така добре, както и всеки мъж.

– Твърде късно е, Меър. Лъвското сърце никога няма да ми прости, а дори да го направи, не знам аз дали ще мога да му простя заради суровото му отношение към мене. Той разби сърцето ми, Меър. Когато му казах, че го обичам, ми се изсмя.

Меър протегна ръце и Ванора се втурна към нея. Макар че сълзите ѝ заплашваха да рукнат, нямаше да плаче. Знаеше какви ще бъдат последиците, когато беше облякла броня и вдигнала меч срещу Лъвското сърце, и сега трябваше да ги приеме. Но колко болеше, как ужасно болеше да бъде отхвърлена от мъжа, когото обичаше.

– Покажи на Лъвското сърце колко си издръжлива, агънце – посьветва я Меър. – Сложи си най-хубавата рокля и ела в залата да вечеряме. Ние с отец Кадък ще бъдем там да те подкрепим.

Ванора преглътна отказа си и само кимна. Нямаше да позволи на Лъвското сърце да разбере колко силно я беше наранил. Неговия отказ да признае любовта ѝ беше твърде много, за да може тя да го понесе. Но Меър имаше право. Нямаше да се крие в стаята си и да дава на Лъвското сърце удовлетворението да разбере колко дълбоко я беше наранил.

– Това нямаше да се случи, ако Лъвското сърце не се беше върнал в Крагдън преждевременно – каза Ванора. – Алтея наистина ли е ранена, или е просто извинение да се върне тук?

– Паднала е много зле – отвърна Меър. – Но освен няколко синини и изкълчен глезен нищо друго ѝ няма. Направих каквото можах за нея, но трябва да остане на легло поне няколко дни.

– Жалко – измърмори Ванора. – Ще бъда готова след малко, Меър. Можем да слезем долу заедно.

Вдигнала високо глава, с предизвикателно издадена брадичка, Ванора влезе в залата и тръгна към обичайното си място на почетната маса. Стъпките ѝ се заплетоха и замряха, когато видя Лъвското сърце да влиза в залата, носейки на ръце една усмихната Алтея. Той отиде право към подиума и настани Алтея на стола вдясно от себе си. Сър Брандън седна от лявата му страна. Останалите столове бяха махнати, вероятно по заповед на Лъвското сърце.

Меър я дръпна за ръката.

– Ела, агънце, има две свободни места до отец Кадък.

С пламнали бузи Ванора се плъзна на скамейката до свещеника. Той потупа ръката ѝ.

– Добре ли си, дете?

– Много добре съм, отче. Виждам, че на Лъвското сърце не му трябваше много време, за да ме замени.

- Ще говоря с него да не забравя брачните си обети.
- Не си хабете думите. Всички ли знаят за мене? Тоест, коя съм?
- Не, и съм сигурен, че всички се чудят какво се случило между тебе и Лъвското сърце.
- Входят зад олтара запечатан ли е?
- Да. Лъвското сърце се погрижи за това.
- Много добре.

Ванора нямаше апетит. И като виждаше Алтея и Лъвското сърце заедно, увлечени в интимен разговор, това накара стомаха ѝ да се преобърне. Искаше да избяга, но нямаше да даде на Лъвското сърце това удовлетворение.

Лъвското сърце се стареше да не позволява на погледа си да се отклонява към Ванора. Беше му се сторило, че ще изпита удоволствие, когато Ванора види как Алтея заема нейния стол, но нараненото ѝ изражение засега едно място вътре в него, което той смяташе, че се е затворило окончателно за нея.

– Радвам се, че най-накрая се осъзна – мъркаше Алтея. – Знаех, че няма дълго да бъдеш увлечен по Ванора. Не ти е в характера да оставаш верен на съпруга. – Тя се наведе към него. – Какво стана? Да не си я намерил с друг мъж?

– Остави Ванора – каза Лъвското сърце. – Как е глезенът ти? Боли ли те?

– Меър каза, че не трябва да го натоварвам. – Тя му се усмихна игриво. – Надявам се да нямаш нищо против да ме носиш насам-натам.

– За мене ще бъде удоволствие – отвърна Лъвското сърце, полагайки ръка върху нейната.

Макар да се усмихваше и да оставяше впечатлението, че е влюбен в любовницата си, мислите му се въртяха около Ванора и начина, по който го беше заблуждавала и го беше направила на глупак. Ако имаше склонност да проявява насилие срещу жени, Ванора цялата щеше да бъде насинена. Никога досега не се беше ядосвал толкова много на някое човешко същество.

Не можеше да прости на Ванора. Щеше да ѝ докаже, че тя не представлява нищо за него. Това, което го правеше трудно, обаче беше фактът, че най-накрая беше признал пред себе си, че изпитва чувства към нея. Би било преувеличение да си представя, че е влюбен, но беше започнал да се интересува от нея.

– За какво мислиш, Лъвско сърце? – запита Алтея. – Изглеждаш толкова разсеян.

– Беше дълъг ден и сигурно си изтощена. Ако си се нахранила, ще те отнеса в стаята ти.

Тя протегна ръце и му се усмихна.

– Готова съм. Очаквах тази нощ още откакто пристигнах в Крагдън.

Усмивката на Лъвското сърце стана мрачна, когато вдигна Алтея на ръце и я изнесе от залата.

Долната устна на Ванора се разтрепери, когато Лъвското сърце излезе от залата с Алтея на ръце, но тя остана изумително тиха въпреки тържествуващата усмивка, която Алтея хвърли към нея над рамото на Лъвското сърце. Изправяйки се на треперещите си крака, Ванора се извини и тръгна по стълбата към дневната. След откритото внимание, което Лъвското сърце проявяваше към любовницата си, всички в кулата вероятно знаеха, че той е охладнял към съпругата си. Публичната проява на внимание към Алтея беше унижителна. Как можеше тя да го понесе?

Когато стигна в дневната, завари Алън да събира вещите на Лъвското сърце. Той се изчерви силно, когато я видя, и започна да се извинява.

– Аз... съжалявам, милейди, но лорд Лъвско сърце ми заповяда да му донеса нещата.

– Няма нищо, Алън, прави каквото трябва. Аз няма да се бъркам.

Тя отиде до прозореца и се загледа навън, докато Алън свърши работата си и излезе тихо.

Лъвското сърце наистина е охладнял към нея, помисли тя унило. С тежко сърце започна да се приготвя за лягане. Преди да се пхне под кожата, забеляза меча му на пода, където го беше изпуснал. С почти любовна нежност го вдигна и го подпря до огнището, отказвайки да заплаче за мъжа, който беше пренебрегнал любовта ѝ. Стуши се на леглото и затвори очи, но сънят не идваше и не идваше.

Лъвското сърце настани Алтея на леглото и ѝ щеше да я остави сама, когато тя го хвана за ръката и го дръпна да седне до нея.

– Къде отиваш?

– Да си легна. Уморен съм, също като тебе. Денят беше пълен със събития.

– Но аз помислих... Ти ме накара да повярвам...

– Ранена си. Би било жестоко от моя страна да ти се натрапвам тази вечер. Ще пратя прислужница да ти помогне да се приготвиш за лягане. Лека нощ, Алтея.

Какво, по дяволите, му ставаше, запита се Лъвското сърце. Алтея проявяваше желание; защо трябваше да си отива от стаята ѝ? Ругаейки се, наричайки се пълен глупак, той се отправи към стаята, която беше приготвена за него. Не беше удобна като дневната, но поне Ванора нямаше да бъде там, за да го измъчва с предизвикателната си усмивка и съблазнително тяло. Как можеше така сладко да се люби с него, а в същото време да го лъже?

Това, което го безпокоеше, не бе толкова фактът, че Ванора е Белият рицар, а това, че тя беше крила истината от него. Като осъзна, че можеше да я убие, едва не се беше разпаднал. Да убие собствената си съпруга – това щеше да го унищожи, но не можеше да ѝ прости, защото го беше лъгала.

Без да съзнава, стъпките му го насочиха към дневната. Не искаше да бъде там, но нещо по-силно от собственото му желание го беше отвело в тази стая. Ръцете му работеха независимо от ума, когато отвори вратата и влезе вътре. Огънят в огнището догаряше, потапяйки стаята в сенки. Погледът му веднага се насочи към леглото.

Ванора трябва да беше усетила присъствието му, защото се надигна на лакът и се взря в него през танцуващите сенки.

– Да не би Алън да е забравил нещо?

Лъвското сърце замря. Какво правеше тук? Докато търсеше някакъв отговор на този въпрос, блуждаещият му поглед съзря меча му, подпрян до огнището.

– Да. Дойдох за меча.

– Да не очакваш нападение през нощта?

Той се приближи към леглото и се вгледа яростно в нея.

– Не знам. Ти ми кажи.

– Не се страхувай. В безопасност си, Лъвско сърце. Ако ти трябва помощ, на драго сърце ще ти предложа меча си.

– Отиваш твърде далече, Ванора – предупреди я той. – Един ден този остър, непокорен език ще ти докара неприятности.

Сега, след като се беше успокоил, си припомни как тя му беше казала, че го обича. Макар да ни вярваше никак на думите ѝ, не можа да не ѝ каже:

– Каза, че ме обичаш. Ако беше вярно, нямаше да ме заблуждаваш.

Светлината на огнището хвърляше отблясъци по бледото ѝ лице.

Беше застинала в поза на нахална грациозност и нажежено до бяло отричане. За един кратък момент той помисли, че вижда сянка на болка да прекосява чертите ѝ, но думите ѝ скоро го разубедиха.

– Любовта умря, когато се отвърна от мене и потърси утеха при Алтея. Не изпитвам към тебе нищо друго освен презрение, Лъвско сърце. Това, което направих, беше същото, което всеки мъж би направил за родината си.

– Ти определено не си мъж. Ако те бях убил, никога нямаше да си го простя.

– Заради това ли се сърдиш? Знаех какъв е рискът, когато надянах бронята и се бих, за да защитя дома си. Ако баща ми беше достатъчно щастлив да има синове, те щяха да направят същото като мене.

– Гневът ми лежи по-дълбоко от това, Ванора. Имаше възможност да ми кажеш, че ти си онзи рицар, когото търся, но ме лъжеше всеки път, когато те питах. Аз съм ти съпруг. Трябваше да ми вярваш достатъчно, за да ми кажеш истината.

– Не искаше да се жениш за мене, освен това си англичанин. Страхувах се... страхувах се...

– От какво си се страхувала?

– Че ще ме намразиш – избъбри тя. – Или че ще нараниш приятели те ми, задето пазеха тайната ми. – Следващите ѝ думи бяха тихи и натежали от страдание. – Не знаех, че ще те обикна.

Ето! Пак тази дума. Лъвското сърце усещаше напрежението от това, да поддържа гнева си, но отказа да свали гарда.

– Но вече не ме обичаш – предположи той.

Да не беше полудял? Защо това трябваше да го интересува? Не прощаваше и не забравяше лесно, но демонът в него не искаше да замлъкне.

– Прав си, милорд. Вече не те обичам; свободен си да се върнеш при Алтея. И не забравяй мечата си.

Лъвското сърце знаеше, че трябва да си тръгне, но демонът, който го измъчваше, не му даваше спокойствие.

– Ако нямаш никакви чувства към мене, целуни ме и ми го докажи.

Да не е обезумял окончателно?

С бунтовно изражение Ванора се отдръпна назад, придърпвайки завивките, за да закрие голите си гърди.

– Целувките на Алтея не те ли удовлетворяват?

– Остави Алтея. Предизвиквам те да ме целунеш, момиче.

Тя го изгледа свирепо.

– Това някаква нова форма на наказание ли е?

Да, наказание за мене, помисли той унило. Нямаше представа защо се измъчва по този начин. Въпреки това, трябваше да знае дали Ванора лъже, че го обича. Би могъл да се досети за много причини тя да го лъже и искаше да знае истината заради собственото си душевно спокойствие.

– От какво те е страх? – подразни я той. – Искам да знам докъде ще стигнеш с лъжите си.

– Какво ще докаже целувката?

– Че си измислила любовта си, за да усмириш гнева ми. Или – каза той с нисък и суров глас, – че още ме обичаш.

Ванора извърна поглед.

– Любовта, която не получава отговор, боли, Лъвско сърце. Ти ми каза, че вече не съществувам за тебе, затова те изгоних от сърцето си.

Да можеш и аз да направя същото. Леглото хлътна под тежестта му.

– С право съм огорчен и е естествено да не ти вярвам, след като открих измамата ти.

Той погали бузата ѝ с опакото на пръста си и продължи надолу по ключицата, спирайки при пулсиращата ямка в основата на шията ѝ.

Тя отблъсна ръката му.

– Престани! Не можеш да вземеш и нямаш какво да дадеш в замяна. Върви си, Лъвско сърце. Не мога да понеса това наказание. Жестоко е от твоя страна да искаш това, което не желаяш да върнеш в достатъчна степен.

– И какво е то?

– Любовта ти.

Той стана рязко с каменно изражение.

– Не си спечелила любовта ми. Всъщност, не знам какво правя тук.

– Мечът ти, Лъвското сърце, не помниш ли? Дойде за меча си.

– Тъй като толкова обичаш мечове, можеш да го задържиш – отвърна той хладно. – Прости ми, че ти се натрапих. Няма да се повтори.

Ванора се разкъсваше. Здравият ѝ разум се казваше на оттеглянето на Лъвското сърце, но сърцето ѝ искаше той да остане. Мисълта как се връща при Алтея накара стомаха ѝ да се преобърне. Освен това, тя отказваше да приеме, че той я ненавижда. Беше дошъл в стаята ѝ тази нощ с неубедително оправдание. Дали съзнаваше или не, но намерението му беше да се люби с нея. Как би могла да му позволи да отиде при Алтея, когато сърцето ѝ казваше, че може да спечели любовта му, ако наистина се постарее?

Тази мисъл доведе до друга. Искаше ли мъж, който си измиваше ръцете от нея и я презираше? Струваше ли си любовта да понесе унижението от страна на един мъж, който използваше тялото ѝ просто защото я желаше?

Отговорът я зашемети. Любовта нямаше цена. Може би нейната любов беше достатъчно силна за двама им. Колко време щеше да издържи гневът му срещу невероятната сила на любовта? Беше ли склонна да го остави да намери утеха в прегръдките на Алтея?

– Не!

Лъвското сърце беше на половината път до вратата, когато избликът на Ванора го спря. Той се обърна.

– Какво каза?

Тя преглътна мъчително и се замоли дано не допуска грешка.

– Склонна съм да те целуна, ако още го искаш.

Той ѝ изпрати подигравателна усмивка.

– Промених намерението си. Алтея ще ме посрещне по-добре.

Тя нарочно остави завивките да се смъкнат до кръста ѝ, оголвайки гърдите ѝ.

– Тогава върви при нея. Само исках да ти докажа колко малко ми въздействат целувките ти.

Тя определено събуди интереса му, защото веждите му леко се вдигнаха и той се върна към леглото. Погледът му се спря на гърдите ѝ.

– Какво става, момиче?

– Ти ми кажи. Дойде в стаята ми, след като се закле, че не означавам нищо за тебе.

– Мечът ми...

– Можеше да почака до утре сутрин. Кажи ми, че ме мразиш. Кажи ми, че не искаш да имаш нищо общо с мене. Кажи ми, че искаш Алтея, и ще ти повярвам.

– Да, така е – изрече грубо Лъвското сърце. Приседна на ръба на леглото. – Когато научих, че ти си Белият рицар, това ме преобърна. – Хвана рамото ѝ. – Проклетата да си! Защо ми го причиняваш?

Тя отметна глава.

– Защото отказвам да повярвам, че ме ненавиждаш.

Устните му се надвесиха на сантиметри от нейните.

– Презирам това, което направи – прошепна той.

– Но не ме ненавиждаш.

– Не понасям лъжци.

– Искаш ме.

Дъхът му беше горещ срещу бузата ѝ.

– Тялото ми чувства, но не мисли.

Тя се доближи към него, опирайки гърдите си о неговите. Той не помръдна.

– Какво трябва да означава това?

Той взе ръката ѝ и я положи на твърдата издутина на секса му.

– Означава, че не мога да заповядам на тялото си да не те иска, макар че умът ми отхвърля всичко, което защитавах. Ти си жена, не мъж. Когато надяна бронята и поведе мъжете в бой, рискува живота си съвсем ненужно.

Веждите ѝ се вдигнаха.

– Защо това трябва да те безпокои?

Той срещна очите ѝ с озадачен поглед.

– Ако знаех отговора, нямаше да бъда тук. Щях да бъда при Алтея и да ѝ давам това, което иска.

Отговорът му я остави задъхана и замаяна. Може би имаше надежда за двама им. Ако имаше някое малко, неоградено място в сърцето му, където да можеше да се скрие и да хване корен, тя се закле да го намери. Изпитвайки силата на решението си, тя скъси разстоянието помежду им и притисна устни в неговите.

Той експлодира. Нямаше друга дума. Тя погледна лицето му; острите линии блестяха в тъмnozлатисто под светлината на огъня. Очите му, буреносно сиви и напрегнати, се вглеждаха в нейните. Дъхът ѝ спря. Тя вдигна ръце към гърдите му; огънят в тях я опари. Тогава устата му покри нейната. Устните им се срещнаха и се сляха. Жадно. Целувката му я похищаваше, беше почти брутална, докато той отмяташе завивките и обвиваше ръце около нея.

Тя почувства как ръцете му се заключават около талията ѝ, после той я напъха под себе си, тялото му беше горещо и готово. Тя беше зашеметена, но не и изплашена, когато той прекъсна целувката и изрече:

– Не вземай това за любов; просто съвкупление.

Думите му не ѝ харесаха, но тя беше заела позицията си и не искаше да бъде разколебана. Вместо това му поднесе отново устата си. Той не се поколеба и я похити жадно, ръцете му се спуснаха по гърба ѝ, притискайки я към тялото му, обгръщайки твърдите извивки на седалището ѝ, подтиквайки ханша ѝ да се притисне към него.

Предупредителни камбани зазвънтяха в главата му; демоните му шепнеха нескончаеми причини защо не бива да се люби с Ванора. Но той ги прогони, вслушвайки се в диктатите на тялото си. Не можеше

повече да чака. Свалянето на панталоните отне само миг; туниката му можеше да почака, но той не можеше. Разтвори краката ѝ, настани се между тях и влезе в нея.

Дишайки тежко, изпотен, раздиран от сурова жажда, той навлезе в горещия ѝ център. Отново и отново. Тя извика, трепна, но той не чуваше нищо, бумтенето на сърцето му заглушаваше всеки звук. Изскърца със зъби и навлезе силно и дълбоко. Изригна. Облекчението, което изпълни тялото му, беше заслепяващо, горещината изтръгваше вътрешностите му. Беше познал много жени в живота си. Но не и такава като нея. Това ли беше съдбата му – да прекара остатъка от живота си с жена, която го задоволяваше като никоя друга?

Жена, на която не можеше да вярва?

Жена, която въртеше меч като мъж?

Глава 16

Ванора се сгуши до Лъвското сърце, очаквайки го да заговори. Когато той не каза нищо, тя докосна гърдите му.

– Ще ти бъде по-удобно, ако свалиш туниката.

Думите я като че ли събудиха демоните у него, защото той изскочи от леглото и я изгледа свирепо.

– Проклетата да си! Сигурно си много доволна от себе си. Не знам какво ми направи, но няма да се случи отново.

Напипа панталоните си и ги навлече. Ванора се почувства така, сякаш светът ѝ току-що беше експлодирал.

– Защо се люби с мене?

– Това беше съвкупление, Ванора. Нямаше никаква любов. Само се подчиних на плътта. Ти ме искаше и аз изпълних желанието ти.

– Махай се! Махай се и не се връщай. Не мога да те гледам.

Лъвското сърце се взря в нея за един дълъг, безшумен момент, после излезе от стаята.

Не можеше да повярва на това, което току-що се беше случило, на това, което беше позволил да се случи. Сякаш нямаше никаква воля, когато опреше до Ванора. Не можеше да продължава така, каза си той. Трябваше да се махне за известно време, да прочисти ума и сърцето си от влиянието на съпругата си. Да, точно това трябваше да направи. Щеше да съпроводи Алтея до Англия лично и...

Не, не можеше да го направи. Не можеше да рискува да загуби Крагдън. Дафид и войските му още представляваха заплаха за неговите имена; не можеш да вярва на никого освен на себе си, за да защитава кулата. Сър Брандън беше добър човек, но нямаше опита на Лъвското сърце. Само с двадесет души на разположение нямаше да му бъде лесно да защитава крепостта срещу Дафид и армия от уелски диваци.

Дилемата му се изправяше застрашително пред него. Ванора го управляваше с невидими нишки и това не му харесваше. Но не можеше да направи нищо, за да контролира непокорното си тяло, когато станеше дума за нея. Когато тя премигнеша с черните си ресници, сърцето му прескачаше и слабините му набъбваха. Какво трябваше да направи? Отговорът, реши той, беше да я отбягва и да прекарва повече време с Алтея. Може би с времето щеше да успее да набере достатъчно желание към бившата си любовница, за да легне с нея.

Ванора се занимаваше с обичайните си работи с натежало сърце през следващите няколко дни. Верен на думата си, Лъвското сърце се стареше да я избягва. Сякаш не съществуваше за него. Дори ощеazole, двамата с Алтея все повече се сближаваха. Ванора не знаеше дали той не спи с любовницата си, но всички признаци показваха, че е така. Беше прекалено горда, за да пита Меър или прислужниците къде спи Лъвското сърце. През тези дни на изпитание Ванора се стареше да отбягва Алтея, но когато пътищата им се пресичаха, Алтея веднага започваше да се хвали с вниманието на Лъвското сърце към нея. Макар че глезенът ѝ беше оздравял, Лъвското сърце не правеше никакви опити да я върне в Англия.

Един ден отец Кадък беше повикан в селото за последно причастие и Ванора реши да отиде с него. Навличайки най-топлата си вълнена туника и подплатено с кожи наметало, тя мина на кон през външния двор на замъкa точно когато Лъвското сърце се упражняваше с хората си.

Въпреки студа той се беше съблякъл до кръста и голата му кожа блестеше от пот. Погледът ѝ се спря на бронзовия му торс, възхищавайки се на изпъкналите бицепси и мускулите, които играеха под кожата на гърба му. Великолепен беше прекалено питомна дума, за да го опише. Колко ѝ липсваха словесните им двубои, потъмняването на сребристите му очи, когато се любеше с нея, твърдото му тяло, покриващо нейното.

Искаше да го мрази заради крещящото му пренебрежение към нея, но не можеше. Той не ѝ даваше никаква възможност да се приближи към него, да се опита да поправи нещата помежду им. Тя разбираше гордостта му; защо той не можеше да разбере нейната? Този мъж беше невъзможен.

Откъсвайки поглед от внушителната му фигура, Ванора се опита да се съсредоточи върху мисията си в селото. Съпругата на един от селяните умираше и тя беше понесла топли одеяла и храна за семейството. Меър вече беше употребила цялото си изкуство, за да лекува Брета, но състоянието ѝ не се беше подобрило и смъртта не беше далече.

Умът на Ванора още се занимаваше с болната жена, когато чу Лъвското сърце да ѝ заповядва да спре. Тя дръпна юздите и го зачака да се приближи. Това щеше да бъде първият път, когато той щеше да говори с нея от две седмици насам, и тя се запита защо ли е решил да говори с нея точно сега.

– Вървете, отче – каза тя. – Ще дойда, след като поговоря с

Лъвското сърце.

– Сигурна ли си? – запита свещеникът обезпокоен.

– Да. Съпругата на Горди се нуждае от вас повече, отколкото аз.

Лъвското сърце стигна до нея и хвана юздите.

– Къде отиваш?

– Да отнеса храна и топли дрехи на едно семейство в селото. Жената е на смъртно легло и искам да дам поне малко утеха на семейството. Вече мога ли да тръгвам?

Очите му се присвиха.

– Да, стига да не отиваш при Дафид.

– Аз съм нищо за тебе, Лъвско сърце. Каза, че мога да ходя където си поискам.

– А искаш ли да отидеш при Дафид?

– Не, освен ако не ме накараш да отида при него – подразни го тя. – Щях да бъда доволна като твоя съпруга, ако не ме беше изхвърлил от живота си.

– Ти още си моя съпруга.

– Така ли? – Щеше ли той да приеме предизвикателството й? – Но не ме исках.

– Грещиш, съпруго. Искам те с всяко дихание. Не мога да те погледна, без да те пожела. Но съм твърде силен, за да стана жертва на лъжите ти. Собствената ми майка не намери нищо у мене, заради което да ме обича, така че защо да вярвам, че ти ще бъдеш различна?

– Майка ти ли? Какво общо има тя с нас?

– Изпуснах се. Не искам да говоря за тази жена. Просто искам да те предупредя, че ще те пратя в манастир, ако ме предадеш с друг мъж.

– Мислех, че не те интересува какво правя – предизвика го тя.

– Не ме предизвиквай, Ванора, защото не можеш да спечелиш. Няма да се оставя да бъда унижен от забежките ти.

Негодувание вцепени раменете й.

– Ами *твоите* забежки?

– Какво за тях?

Тя дръпна юздите на коня си от ръката му.

– Върви по дяволите, Лъвско сърце, и вземи любовницата си със себе си!

Той вдигна глава, пое си остро дъх в студения, ободряващ въздух и се изсмя. Не се беше чувствал толкова жив, откакто за последен път се беше любил... не, откакто беше имал съвкупление с Ванора. Как му липсваше тя! Острият й ум, хапливият език, стройното й мускуесто

тяло. Господи, защо животът му трябваше да бъде толкова усложнен?

Ободрен, той се върна към упражненията, готов да посрещне атаките на всичките си двадесет рицари и оръженосците им.

Ванора влезе в селото и спря коня си пред плетената от пръти и измазана с кал колиба на Горди. Разбра, че е пристигнала твърде късно, когато видя група плачещи жени, скупчени пред колибата. Сърцето ѝ прескочи. Слезе и си проби път към вратата.

– Умря ли? – обърна се тя към една прегърбена старица, свита пред вратата.

– Да, Брета сега е в мир. – Жената избърса една сълза. – Какво ще стане с дечицата ѝ?

Ванора не можа да отговори, когато влезе в колибата и коленичи до отец Кадък, за да се помоли за покойната. Три малки деца се гушеха до баща си и сълзи се стичаха по бледите им личици.

– Какво ще правя без моята Брета? – хлипаше Горди. – Не мога да се грижа сам за децата си, милейди.

– Имаш ли роднини?

– Да, една сестра.

– Тя ще склони ли да ти помага?

– Да, вдовица е, без деца, но нямам как да я доведа тук. Живее на половин ден път от Крагдън.

– След като Брета бъде погребана, ще ти дам назаем кон, за да можеш да доведеш сестра си – предложи Ванора.

– Аз ще се грижа за децата, докато Горди се върне – каза една жена, застанала на прага. – Изведи децата вън, за да приготвим тялото на жена ти за погребение.

– Ще помогна – предложи Ванора.

– Не, милейди, не е редно.

– Прибери се у дома, Ванора – посъветва я отец Кадък. – Остави храната и одеялата при мене. Ще се помоля за Брета и ще се погрижа децата да бъдат стоплени и нахранени.

Ванора се съгласи неохотно.

– Когато бъдеш готов, Горди, ела в кулата и ще се погрижа да ти дадат кон за пътуването ти.

Прекалено съсипан от скръб, за да каже каквото и да било, Горди само кимна. Тогава жените, които бяха дошли да приготвят тялото, помолиха Ванора да излезе от тясната колиба. След като предаде на отец

Кадък храната и одеялата, които беше донесла, тя си тръгна. Наближи покрайнините на селото, когато чу някой да я вика. Поглеждайки през рамо, видя сър Рен зад себе си.

– Лейди Ванора, чаках всеки ден вие или отец Кадък да дойдете в селото.

– Какво е станало, сър Рен?

– Дафид дойде при мене и при рицарите от Крагдън, искаше да се присъединим към армията му. Планира да нападне Крагдън, когато събере достатъчно хора.

– Надявам се, че сте се вслушали в предупреждението ми и сте му отказали.

– Да. И аз не харесвам англичаните, но докато сме в мир с Англия, няма да участвам във въстание. Нищо друго няма да навлече гнева на Едуард върху главите ни така неминуемо, както едно въстание.

– Вие сте мъдър, сър Рен. Ще известя лорд Лъвско сърце за плановете на Дафид.

– Дафид вярва, че замъкът е слаб, че няма войници да го защитават.

– Страхувам се, че е точно така.

– Ние искаме да се върнем в Крагдън. Верни сме ви и искаме да защитаваме земите си срещу агресия, независимо дали е английска или уелска. Казах на другите, че ще говоря с вас за това. Съпругът ви ще ни позволи ли да се върнем, ако му се закълнем във вярност? Искате ли да ме убие, задето го прострелях?

– Лъвското сърце ме разкри и знае, че сте го ранили, за да спасите живота ми. Щеше да ме убие, ако не го бяхте предотвратили. Не знам какво се таи в сърцето му и не мога да предскажа каква ще бъде реакцията му, ако се появите в Крагдън. Ще искате ли да положите клетва за вярност, ако това означава да ви затворят?

Той кимна.

– Бих рискувал това заради вас и заради Крагдън, да.

– А заради Лъвското сърце?

– Той е ваш съпруг и нашият нов феодал. Ако бъдем лоялни към вас, това означава да сме лоялни и към него.

– Къде са другите? С вас ли са?

– Да. Десет рицари и оръженосците им очакват вашия отговор.

Поглеждайки зад сър Рен, Ванора видя крагдънските войни, застанали във ветрилообразен строй. За момент почувства, че ще се разплаче, и не можа да каже нито дума.

– Какво ще кажете, милейди? – запита сър Рен.

– Да, елате с мене и ще говоря с Лъвското сърце във ваша полза – каза тя, молейки се да не допуска грешка.

Ако навлечеше на тези добри воители затвор или нещо по-лошо, никога нямаше да си го прости. Но Лъвското сърце *беше* казал, че ще бъде снизходителен, ако му се закълнат във вяроност. А те *наистина* носеха известия за плановете на Дафид. Това би трябвало да докаже ценността им пред Лъвското сърце.

Лъвското сърце чу предупреждението на часовите, преди ездачите да стигнат до външната подвижна решетка, и побърза да ги пресрещне; страхът му нарасна, когато видя Ванора обкръжена от бившите защитници на Крагдън. Какво искаха? За заложница ли я бяха взели? Трябваше да помисли по-добре и да не я оставя да отиде в селото без охрана. Ако са я наранили...

Сър Брандън го застигна.

– Стрелците са разположени на крепостните стени и чакат заповедите ви.

– Не искам Ванора да бъде наранена. Стрелците да не правят нищо, докато не чуя исканията на сър Рен.

Ванора се приближи към подвижната решетка сама. Лъвското сърце я пресрещна.

– Вдигни решетката – каза тя.

– Ранена ли си? – запита Лъвското сърце, взирайки се към нея през железните пръти.

Тя го изгледа стреснато.

– Защо моите хора ще ме наранят? Не, Лъвско сърце. Сър Рен ме намери в селото, за да ме предупреди за Дафид. Дафид събира остатъците от армията на Луелин и възнамерява да атакува замъка.

– Пак ме излъга – нападна я Лъвското сърце. – Отишла си в селото, за да се срещнеш със сър Рен. Какво правят те тук? Моите стрелци са по местата си и чакат да им дам знак.

– Не, не съм те излъгала! Не знаех, че е в селото. Той и бившите защитници на Крагдън идват с мир. Искат да ти се закълнат във вяроност. Искат да защитят Крагдън от нападението на Дафид.

На Лъвското сърце му беше трудно да повярва.

– Още нося белега от стрелата на сър Рен.

– Ако не те беше ранил, ти щеше да ме убиеш. Това ли искаш?

– Иска ми се пътищата ни да не се бяха пресичали – процеди през

зъби Лъвското сърце.

Честно казано, щеше да бъде съкрушен, ако беше убил Ванора; трябваше да благодари на сър Рен, защото беше предотвратил подобна катастрофа.

– Откъде да знам, че няма да ме убият, докато спя?

– Те са рицари. Думата им е тяхната чест. Щом ти се закълнат във вярност, никога няма да те предадат.

Той погледна към застаналите в очакване мъже.

– Много добре, ще говоря с тях. Вдигнете решетката – извика той към стражите.

С меч в ръка Лъвското сърце се отмести от пътеката, за да пропусне войниците, които влязоха през подвижната решетка. Когато всички се озоваха в предния двор, той изрева:

– Стойте! Слизайте.

Рицарите и оръженосците им слязоха от конете и застанаха с лице към него. Той спря пред всеки от тях, преценявайки надеждността им, като се взираше в очите им. След дълга инспекция запита:

– Приемате ли ме за ваш феодал? Заклевате ли се във вярност към мене?

– И към вашата съпруга – добави сър Рен.

Като един всички рицари и оръженосците им коленичиха пред Лъвското сърце и се заклекна във вярност.

– Ще бъдете под надзор, докато не се докажете – изрече Лъвското сърце. – Всяка подозрителна дейност ще ми бъде докладвана незабавно. Сър Брандън е новият капитан на стражата, сър Рен. Склонен ли сте да служите под негова команда?

– Да. Кълна се да служа на вас и на съпругата ви така лоялно, както служих на предишния господар на Крагдън.

– Така да бъде – каза Лъвското сърце. – Сър Брандън! – Рицарят пристъпи напред. – Погрижете се за разквартируването на хората и им дайте задачи.

– Няма да съжалявате за това, милорд – закле се сър Рен.

Ванора обърна коня си към кулата.

– Чакай – заповяда Лъвското сърце.

Тя рязко дръпна юздите.

– Какво има пък сега? Уморена съм. Смъртта на Брета ме натъжи. Семейството ѝ е съкрушено. Остави три малки деца и скърбящ съпруг.

Изражението на Лъвското сърце се смекчи.

– Ще видя какво мога да направя, за да облекча съдбата им.

– Вече предложих на Горди да вземе кон, за да доведе овдовялата си сестра да се грижи за останалите без майка дечица. Приятелки предложиха да се грижат за децата в негово отсъствие.

Макар и нежелаещ да я пусне, Лъвското сърце се отмести.

– Върви, но чуй какво ти казвам, съпруго. Позволих на твоите рицари да се върнат, макар че не исках. Недей да заговорничиш с тях срещу Едуард или срещу мене. Крагдън е мой, а аз държа на това, което е мое.

– Така ли? Държиш на това, което е твое? Не мисля така.

Предизвикателството ѝ отекваше в главата му дълго след като тя се отдалечи в галоп. Какво искаше да каже? Беше му необходима цялата сила на волята, за да стои далече от нея през изминалите две седмици. Макар че Алтея се беше опитвала да съживи страстта, която той някога беше изпитвал към нея, не успя да го привлече. Желаше Ванора, но не можеше да си позволи да ѝ вярва... да я обича.

Тя беше казала, че го обича. Искаше да ѝ вярва, наистина искаше, но някакъв извратен демон вътре в него му казваше, че не е достоен за обич.

Алтея не го обичаше. Той изпълняваше само някакво предназначение в живота ѝ. Ванора също не го обичаше. Как можеше да го обича, когато я беше принудил да склучи нежелан брак?

Тогава как да обясни страстта ѝ, питаше се той. Не знаеше. Не можеше и да обясни потребността ѝ да облича броня и да върти меч. Умът на жените беше сложен и не поддаващ се на разгадаване. Ако не се държеше здраво срещу магиите на Ванора, щеше да загуби душата си.

Въпреки задръжките си обаче той се гордеше с начина, по който тя беше защитила бившите си рицари и беше превърнала гнева му в разбиране. Ако не беше тя, нейните рицари щяха да бъдат сега в тъмницата на Крагдън. Той беше простил на сър Рен, задето го беше ранил, защото знаеше, че щеше да направи същото, ако някой неприятел заплашваше Ванора.

Лъвското сърце твърдо вярваше, че проблемът между него и Ванора ще се разреши. Дори пребиваването в една и съща стая с очарователната му съпруга го подлудяваше от желание. Игнорирането ѝ не беше дало резултат. Нито пък ухажването на друга жена. Може би, помисли той с усмивка, трябваше да направи това, което тялото му желаше, и да прави любов, а не да се съвокуплява с Ванора и да утоли жаждата, която бушуваше в него. Тя беше негова съпруга. Защо да не се възползва от даденото му от бога право?

Лъвското сърце се върна към упражненията, но умът му не беше в

меча. След известно време той се отказа и се върна в кулата. Видя Ванора да говори със сър Пенрин и се присъедини към тях.

– Има ли някакъв проблем?

– Не, милорд – отвърна сър Пенрин. – Обсъждахме с лейди Ванора дали имаме достатъчно запаси за през зимата. Казах ѝ, че ще проверя килерите и хамбара.

– Осведомете ме какво сте открили, сър Пенрин. Ако се наложи, ще купим каквото ни трябва от съседните имения или от близкия град.

Сър Пенрин се оттегли. Ванора се обърна, но Лъвското сърце я спря.

– Искам да поговорим, Ванора.

– И аз искам да говоря с тебе.

Разговорът им беше предотвратен от приближаването на Алтея.

– Кои са онези странни мъже в кулата, Лъвско сърце? Приличат на уелси.

– Уелси са – отвърна Лъвското сърце. – Това са бившите защитници на Крагдън.

– Какво правят тук?

– Заклеха се във вярност и се присъединиха към моя гарнизон.

– Да не си полудял? Ще ни избият, докато спим. – Злобният ѝ поглед падна върху Ванора. – Предполагам, че трябва да благодарим на нея за това.

– Моите рицари са честни мъже – възрази Ванора. – Никога няма да нарушат клетвата си.

– Мислех си, Алтея – поде Лъвското сърце, – че сега, когато имаме още хора да защитават Крагдън, мога да отделия двама войници да те придружат до селото ти.

Ванора го изгледа изумено.

– Ще го направиш ли?

– Да. Алтея се заседя тук. Времето още е меко, още не е ваял сняг. Ако не се върне сега, ще бъде принудена да прекара тук цялата зима.

– Беше толкова внимателен напоследък, че помислих, че искаш да остана – изхленчи Алтея.

Ванора изсумтя.

– Внимателен ли? Така ли му казват на чифтосването? – Извърна се рязко. – Ако искате да продължите нашия разговор, милорд, ще ме намерите в дневната.

Лъвското сърце тръгна след нея, но Алтея сграбчи ръката му, за да го задържи.

– Не искаше да кажеш това, което каза, нали? Отново станахме близки. Не искам да се отделям от тебе, Лъвско сърце.

Той вдигна рамене.

– Ще говорим по-късно, Алтея.

– Защо трябва да тичаш подир нея като послушно кученце? Ванора само трябва да дръпне конеца и ти я следваш. Не си мъжът, когото познавах.

– Съгласен съм, не съм същият мъж – каза Лъвското сърце, докато се отдалечаваше.

Ванора искаше да повярва, че Лъвското сърце говори сериозно, че ще отпрати Алтея, но нейните думи бяха я засегнали силно. Нямаше нужда да ѝ се напомня колко внимателен е бил съпругът ѝ към Алтея. Откритото му внимание към нея се обсъждаше из цялата кула.

Когато Лъвското сърце беше позволил на рицарите ѝ да се върнат, тя беше започнала да храни надежди, че е омекнал към нея и че е готов да ѝ прости, задето го е лъгала. Какво искаше да обсъжда той с нея? Искаше да запълни пукнатината помежду им?

Обърна се към вратата, когато я чу да се отваря и затваря. Сърцето ѝ заби ускорено, когато видя Лъвското сърце да стои преди нея с неразгадаемо изражение.

– Какво искаш?

– Не сме свършили разговора.

Свали меч а си и го сложи на една скамейка.

– Какво искаш да обсъждаш? Преди да започнеш, благодаря ти, че позволи на рицарите ми да се върнат в Крагдън.

– Помислих, че можем да поговорим за Алтея.

Брадичката ѝ се вдигна предизвикателно.

– Тази тема не ме интересува. Избери друга.

– Не, ще говорим за Алтея. Говорех сериозно, като казах, че ще я върна в Англия. Не ѝ е мястото тук.

Устата на Ванора се отвори невярващо.

– Не мислех, че говориш сериозно, когато ѝ каза, че ще я върнеш у дома ѝ.

– Рядко казвам неща, които нямам намерение да изпълня.

– Предполагах, че се радваш на вниманието на любовницата си.

– Грешно си предполагала. Ако си спомняш, опитах се да я пратя у дома ѝ, но съдбата се намеси.

– Какво *наистина* се опитваш да ми кажеш, Лъвско сърце? Простил ли си ми?

– Доверието трябва да се спечели, Ванора, но аз съм склонен да ти дам шанс да се реабилитираш. Не знам дали някога мога да ти простя, че така безразсъдно излагаше на опасност живота си, но повече не мога да пренебрегвам присъствието ти. Опитах се да се правя, че не съществувам, но не можах.

– Изглеждаше достатъчно доволен да се чифтосваш с Алтея. А аз не мога да ти простя за това.

И тя нарочно му обърна гръб.

Хващайки я за раменете, той я накара да се обърне с лице към него.

– Не ми обръщай гръб. Слушай много внимателно какво ще ти кажа. Не съм спал с Алтея. Нито веднъж, откакто е дошла тук.

– Трябва ли да ти вярвам?

– Не съм лъжец, Ванора.

Тя се изчерви и отвърна поглед; намекът му я опари. Но можеше ли да му вярва?

– Наистина ли ще я отпратиш?

– Точно това казах, нали? Не искам нея.

Радост изпълни сърцето на Ванора. Тя искаше да го чуе да ѝ казва, че има нужда от нея и че иска само нея. Преглъщайки гордостта си, запита:

– Възнамеряваш ли отново да делиш легло с мене?

– Мисля, че го изразих съвършено ясно. Да, искам те в леглото си.

Ти си моя съпруга; твой дълг е да спиш с мене.

Едва ли беше искала да чуе точно това. Дългът нямаше нищо общо с отношенията, изпълнени с любов.

– Обичаш ли ме?

Последва продължително мълчание.

– Ако говориш за сантиментална любов, тя не съществува. Аз се наслаждавам на тялото ти. Възхищавам се на твоята интелигентност, на смелостта ти, на гордостта ти. Това, не е ли достатъчно, за да изградим живота си?

Не.

– Надявах се на повече. Когато казах, че те обичам, какво според тебе исках да кажа?

Още веднъж помежду им се възцари дълго мълчание. Накрая той изрече:

– Жените са сантиментални създания. Сигурно си искала да кажеш,

че се наслаждаваш на тялото ми толкова, колкото и аз на твоето. Някъде във връзката си сме намерили обща почва и ти си го интерпретирала като любов.

– Кой е накарал сърцето ти да замръзне така? – запита тя. – Очевидно не си имал представа какво чувстват жените или как мислят. Не си ли обичал майка си? Любовта към майката е първото преживяване на нежност, което детето получава. Това е най-добрата и най-истинската любов, която човек може да познае.

Каменното му изражение и вцепенените рамене бяха първият признак, че е нагазила в опасни води.

– Не споменавай майка ми. Тя беше прогонена от паметта ми и не съществува.

Ванора го изгледа втренчено.

– Винаги е трудно да загубиш скъп човек. Аз загубих моята любима майка преди пет години и тя ми липсва всяка минута от всеки мой ден.

– Грешиш, ако мислиш, че майка ми ми липсва – каза Лъвското сърце с хладно презрение. – Доколкото знам, е жива, но не съм имал контакт с нея още откакто бях много млад, за да си спомням, че изобщо имам майка. Тя ме изостави.

– Не разбирам.

– И аз. Самото споменаване за нея ме оскърбява. Не желая да говоря за нея.

Стряскащото изявление на Лъвското сърце позволи на Ванора да прозре какви са отношенията му с жените. Не можеше да обича, защото никой не го беше учил как да обича. Беше барикадирал сърцето си и отказваше да пусне в него нежни чувства, защото майка му го беше разочаровала. Собствената му майка го беше напуснала. Тази жена нямаше ли чувства? Нищо чудно, че Лъвското сърце не вярваше в брака.

– Аз няма да те изоставя, както майка ти – каза тихо Ванора. – Маркар ще щеше да си идеш от мене и от брака ни, ако Едуард не ти беше заповядал да останеш в Крагдън, аз щях да спазя обетите. Защо те е изоставила майка ти?

Той вдигна рамене.

– Татко каза, че си е взела любовник и ме оставила, когато избягала. Може да ме е излъгал, но това вече няма значение. И той не беше кой знае какъв баща. Аз сам си пробих път в живота.

– Това е било живот без любов – прошепна Ванора.

– Не ми липсваха жени.

Тя премига.

– Някоя от тях обичала ли те е?

– Всички ме обичаха заради това, което можех да им дам.

– Жените не си приличат. Онези, които си познавал, са обичали с телата си, не със сърцата си.

– Така е по-просто. Няма място за разочарование, когато сърцето не е ангажирано.

– Аз те обичам със сърцето си, Лъвско сърце. Но дори ако не искаш любовта ми или не й отвърщаш, ще взема това, което предлагаш.

Той се намръщи.

– И какво е то, съпруго?

Тя отметна глава, накарвайки тъмните си къдрици да се завъртят около раменете й.

– Топло тяло. Много добър си в доставянето на удоволствие, съпруге. Макар че нямам с кого да те сравнявам, сигурна съм, че си най-добрият.

Думите на Ванора породиха у Лъвското сърце странно чувство ниско в корема. Наистина ли искаше да бъде запомнен като топло тяло и нищо друго? Наистина ли искаше Ванора да престане да го обича? Внезапно идеята да бъде обичан събуди любопитството му. Никога досега не се беше чувствал обичан.

Не, помисли той, разтърсвайки глава, за да я прочисти от глупавите мисли. Отказваше да падне в капана, който му беше приготвила Ванора. Ако свалеше гарда, ако си позволише да я обича, тя неизбежно щеше да го разочарова, също като майка му. Вече беше доказала, че не заслужава доверие.

– Може би е най-добре да се наслаждаваме на това, което имаме заедно, и да забравим сантименталностите. На мене ми харесва физическата връзка, която съществува помежду ни.

Тя го изгледа раздразнено.

– Ами децата, Лъвското сърце? Ще ги обичаш ли, ако бог в своята милост ни даде потомство?

Изражението на Лъвското сърце стана замислено.

– На децата ми няма да им липсва бащина...

Изречението му секна изведнъж.

– Бащина любов? Това ли искаше да кажеш?

– За бога! Объркваш ме с твоите думи. Няма да изоставя децата си, както родителите ми ме изоставиха.

– Ще ги обичаш ли? – настоя Ванора.

Изражението му позволяваше да се проникне в объркания му ум, но отговорът му не я разочарова.

– Да, проклета да си, ще ги обичам!

Ванора му хвърли ослепителна усмивка.

– *Наистина* знаеш как се обича. Може би има надежда за нас в края на краищата, съпруже.

Глава 17

Думите на Ванора оставиха Лъвското сърце безмълвен. Тя се надяваше на любовта му, след като той ѝ беше казал, че не съществува за него. Тъй като тя сякаш очакваше отговор, той потърси нещо духовито.

– Ще те обичам, съпруго, с тялото си всеки път, когато пожелаеш, ден и нощ. Моето копие е винаги готово.

Ръцете му я обгърнаха и я привлякоха към него, твърдото доказателство за желанието му се опря в мекотата ѝ. Толкова отдавна не се беше любил с нея, че тялото му пулсираше от жажда. Желаше я отчаяно. Мъчително беше да я гледа отдалече. Мястото му беше в нейното легло, в прегръдките ѝ, вътре в нея. Дълбоко в нея.

Целуна шията ѝ. Желанието се сгъстяваше, докато тя се стапяше срещу него, притискайки тялото си о неговото. Галещите му ръце смъкнаха туниката ѝ. Той плъзна материята надолу по раменете ѝ и свали ризата ѝ. Смъкна се надолу, за да целуне зърната ѝ, ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и обхванаха седалището ѝ. Продължавайки да я притиска към себе си, той тръгна заедно с нея към леглото и я положи на кожата. Изгарящият му поглед не се отделяше от нея, докато ръцете му сваляха дрехите му.

– Толкова самотни бяха тези две седмици – измърмори той. – Студеното ми легло не ми предлагаше никаква утеха. Искам да се любя с тебе.

Големите ѝ пурпурни очи заблестяха, когато погледът ѝ падна върху слабините му. Протягайки ръка, тя обгърна пулсиращия член, усещайки го как трепти в дланта ѝ. Усмихна се палаво, съблазнително, докато пръстите ѝ го обгръщаха и притискаха. Тръпки на очакване го разтърсиха, когато тя го придърпа към себе си и допря върха на езика си до блестящата главичка на секса му. Трепкацията ѝ език унищожи самоконтрола му. Изръмжавайки, той я бутна долу и се изтегна върху ѝ.

Устата му покри нейната, предотвратявайки всякакви протести, които тя би могла да има. Отчаяната необходимост от цялостно поглъщане забушува в него. Тя сграбчи раменете му и отвърна на целувката му по-агресивно, отколкото когато и да било досега.

Жадната ѝ реакция накара желанието да се развихри в него. Той върна устата си към шията ѝ, а после към набъбналите, приканващи го гърди. Дразнеше я с езика си и звуците на наслада, които тя издаваше,

още повече разпалваха страстта му. Сваляйки ръцете ѝ от раменете си, той се плъзна надолу по тялото ѝ. Разтвори краката ѝ и я погледна с пламтящи очи. Коленичи между бедрата ѝ и започна да целува корема ѝ около пъпа. После по-надолу. Посегна, напипа глезените ѝ и вдигна първо единия ѝ крак, а после другия на раменете си.

Задържайки ханша ѝ с две ръце, той започна да целува бедрото ѝ, придвижвайки се нагоре към целта си, и накрая я плени с уста. Трескавите ѝ виковете и пулсиращата ѝ плът накараха вълни от желание да разтърсят цялото му тяло. *Това* му беше липсвало. От *това* имаше нужда. Тя се залюля бавно, ритмично, докато той навлизаше дълбоко и все по-дълбоко, с първична жажда, а езикът му се забиваше в нея. Задържа я на ръба, изпаднал в треска, подлудял от жажда, която го възбуждаше дори още повече от вкуса ѝ, преди да я прати викаща в една ослепителна кулминация.

Надигна се и се плъзна нагоре по нея; звукът на задъханите ѝ виковете развихри собствената му едва сдържана страст. Женската ѝ мекота му се отдаваше. Желанието го изгаряше, карайки го ясно да осъзна, че още е твърд и пулсиращ, още е незадоволен. Изви ханша си и се гмурна дълбоко в нея, толкова силно, че възетата на леглото изскърцаха под напора му.

Повдигна седалището ѝ и се плъзна още по-дълбоко. Налагайки ритъма, започна да я движи така, че и двамата да усетят най-голямо удоволствие, навлизайки възможно най-дълбоко, разпалвайки страстта ѝ, за да се изравни по сила с неговата. Тя вдигаше ханша си все повече и повече, стенойки и мятайки глава насам-натам, докато той влизаше и излизаше все по-силно и все по-бързо. Усети я да трепери, почувства силните тръпки да пулсират срещу плътта му. Още един удар и тя експлодира, викайки името му.

Изчакването на нейната кулминация беше най-трудното, което някога беше правил. Но я изчака, макар тялото му беше изпънато в едва сдържана жажда, изчака я, докато тя не се укроти. Едва тогава отприщи страстта си, хващайки ханша ѝ здраво с две ръце, и започна да влиза и да излиза, доближавайки се все повече до завършека. Силна тръпка го разтърси и той се разля, изпълвайки я със същината си.

Лежаха може би цяла вечност, докато дишането им не се успокои. Тогава той вдигна глава и я погледна. Когато я видя да му се усмихва, осъзна, че е изгубен, че никога не е имал шанс.

– За какво мислиш? – запита тя.

Че любовта е нещо страшно. Но не го каза. Не беше готов да се

обвърже. Да даде такава власт над себе си на една жена беше доста заплашително.

– Мислех си, че никога вече няма да излезеш от леглото ми.

– Ти излезе от моето, не помниш ли?

– Сигурно съм си загубил ума. Тук много си приличаме, скъпа; няма да направя грешката отново да напусна леглото ти.

Това беше някакво начало, помисли Ванора. Би могла да го накара да я обикне; знаеше, че може.

В следващите дни Лъвското сърце направи всичките необходими приготовления за очакваното нападение на Дафид. Укрепи стените, където бяха слаби, и постави стражи на пътеката най-отгоре на крепостните стени. Упражняваше се с хората си, подготвяйки ги и умствено, и физически за бой.

Рядка хармония съществуваше между Лъвското сърце и Ванора през онези дни. Страстта ги събираше и непрекъснато ги връщаше към приканващото легло в дневната. Макар че Лъвското сърце се упражняваше до пълно изтощение, докато се умореше така, че дори да не може да си поеме дъх, все още намираще енергия да се люби с Ванора.

– Кога ще се върне сър Джайлс? – запита Ванора една нощ, докато лежах в сито доволство след поредния удовлетворителен тур на любене.

– Скоро. Може би след няколко дни.

– Липсва ти – констатира Ванора.

– Да, той е дясната ми ръка, както аз на Едуард.

Както ти си моята, помисли Ванора, но не го изрече на глас.

Денят, когато Алтея замина, беше щастлив за Ванора. Тя стоеше до Лъвското сърце, когато той пхна тежка кесия в ръката на Алтея и ѝ пожела добър път.

– Използвай ги благоразумно, Алтея – посъветва я той – и няма да изпаднеш в нужда до края на дните си. Намери си съпруг, който да те обича и да ти даде деца.

Алтея премери тежестта на кесията и изсъска:

– Ще взема златото ти, Лъвско сърце, но правиш грешка. Чуй ме какво ти казвам, един ден съпругата ти ще те предаде.

Бели черти се изписаха около устата на Лъвското сърце, докато изпращаше Алтея и ескорта ѝ.

– Прав ѝ път – измърмори Ванора. – Ти беше повече от

великодушен към нея.

Хващайки го под ръка, тя се насочи заедно с него към кулата, чувствайки се в мир повече, отколкото когато и да било от доста време насам. След като Алтея си беше тръгнала, нямаше какво да разсейва Лъвското сърце, да му пречи да ѝ отдава цялото си внимание. Дните ѝ като Белия рицар бяха зад гърба ѝ и тя никога повече нямаше да има нужда да лъже Лъвското сърце.

Но щастието на Ванора не трая дълго. След три дни един конник се появи пред подвижната решетка. Беше пуснат вътре незабавно и отведен право при Лъвското сърце. Ванора побърза да се присъедини към тях, нямайки търпение да научи за какво е цялата тази връя. Тя веднага разпозна младия мъж Беше Питър, оръженосецът на сър Джайлс. Тръпка на страх пропълзя по гръбнака ѝ. Интуитивно разбра, че нещо непредвидено се е случило със сър Джайлс и че последиците щяха да унищожат шансовете ѝ да спечели любовта на Лъвското сърце.

Погледът на Питър беше див, той целият беше раздърпан, гърдите му се вдигаха и спускаха тежко поради положените усилия и още неназования страх. Туниката му беше съдрана, кръв се стичаше по ръката му.

– Говори, момче – каза Лъвското сърце. – Къде са сър Джайлс и невестата му?

Гласът му беше напрегнат като струна и Ванора се приближи, предлагайки му успокоението на своето присъствие.

– Бяхме по-малко – изрече Питър, поемайки си дъх едва-едва. – Зачитавахме се, но поражението беше неизбежно.

Хващайки туниката му, Лъвското сърце го дръпна към себе си така, че се озоваха нос до нос.

– Какво стана?

– Беше Дафид Девърел. Той държи сър Джайлс и съпругата му като заложници.

– Пусни го, Лъвско сърце – намеси се Ванора. – Момчето е ранено и има нужда от грижи.

Той пусна туниката на Питър; момъкът едва не падна на колене, но успя да се задържи.

– Доведете Меър – заповяда Лъвското сърце.

Един войник тръгна да търси камериерката.

– Помощта идва, момче. Междувременно, разкажи ми всичко. Как

избяга?

– Не съм избягал. Дафид ме пусна, за да ви донесе вестта.

Устните на Лъвското сърце се изпълнаха в права линия.

– Продължавай.

Погледът на Питър се спря за миг върху Ванора, после отново се насочи към Лъвското сърце.

– Дафид каза, че няма да направи нищо на сър Джайлс и неговата дама, ако пратите лейди Ванора при него.

Изречението на Лъвското сърце стана мрачно.

– Какво друго?

– Имате една седмица, за да изпълните искането му. Ако вашата дама не отиде там в уреченото време, той – и момчето преглътна конвулсивно – ще убие сър Джайлс и невестата му.

– Ще отида при него – изрече твърдо Ванора.

– Не! – изрева Лъвското сърце. – Няма да отидеш!

– Трябва да отида, ако искаме да спасим сър Джайлс и невестата му. Дафид ще ме послуша. Може би ще мога да му втъпня малко здрав разум.

– Ще измисля нещо, което да не включва тебе – каза Лъвското сърце. – Защитена ли е кулата на Дафид?

– Няма да е трудно да се мине над стените, но се страхувам, че армията му ще надвие твоята, дори да влезеш в кулата. Освен това, Дафид ще убие сър Джайлс и Диърдри още преди да успееш да стигнеш до тях.

– Знам какво си мислиш, Ванора, и няма да го позволя. Стой при младия Питър, докато не дойде Меър.

Обръщайки се, Лъвското сърце се отдалечи, като даде знак на сър Брандън и сър Рен да го последват.

Меър пристигна след няколко минути със сандъчето, пълно с билки, мехлеми и превръзки. Зацъка с език, като видя раната на Питър, и го отведе в кухнята, за да потърси гореща вода. Ванора побърза към дневната, където можеше да мисли, без да бъде смуцавана.

Знаеше, че каквото и да предприеме Лъвското сърце, за да спаси сър Джайлс и съпругата му, няма да успее. Дори да успееше да си пробие път през сили, които надвишаваха неговите два... не, три пъти, което не изглеждаше никак вероятно, нямаше да намери сър Джайлс и Диърдри живи. Дафид щеше да ги убие като възмездие.

Ванора отчаяно търсеше отговор. Знаеше, че не може да позволи на Дафид да убие двама невинни. А мисълта Лъвското сърце да умре беше прекалено болезнена. Не, от нея зависеше да намери начин да избави

сър Джайлс и невестата му... и Лъвското сърце. Но да направи това означаваше да наруши думата си. Беше обещала на Лъвското сърце, че никога повече няма да надене броня, но отчаяните времена изискваха отчаяни мерки.

Лъвското сърце беше разсеян, когато двамата се оттеглиха в дневната по-късно същата вечер. Докато той се разхождаше из стаята, тя усещаше тревогата му, както би усещала своята. Не каза нищо, чакайки го да проговори, а погледът ѝ бродеше по едрото му, силно тяло, по мускулестата бойна машина, която можеше да дава удоволствие, но и наказание.

Накрая той се спря пред нея, стиснал здраво юмруци, сребристите му очи блестяха решително.

– Познаваш Дафид по-добре от мене. Мислиш ли, че ще ги убие?

– Искаше ми се да можех да ти дам гаранции, но не мога. Това, което знам за Дафид, не ми харесва.

– Бил ти е годеник – нападна я Лъвското сърце.

– Беше изборът на баща ми. Аз нямах нищо против устната договорка за годеж, защото мислех, че от него ще излезе добър съпруг.

Той я изгледа остро.

– Още ли мислиш така?

– Не. Дафид не е мъжът, за когото го мислех. Има нещо грозно у него, което ме отвращава.

– Точно от това се страхувах. Мъж като него няма да се поколебае да убие, ако му се попречи по някакъв начин. Той е обезумял от ревност. Аз имам онова, което той иска.

– Иска Крагдън.

– Той иска *тебе*, но докато дишам, няма да те има.

– Дафид ще убива, ако бъде принуден – каза тихо Ванора. – Нека да отида при него, Лъвско сърце. Склонна съм да се сменя със сър Джайлс и съпругата му. Умът ми сече. Щом бъдат свободни, знам, че ще знам меря начин да се върна в Крагдън.

– Да не си полудяла? Ти си жена. Аз съм напълно способен да спася васалите си. Ако няма друг начин, ще шурмувам замъка.

– Точно това иска Дафид, Лъвско сърце. Не можеш да спечелиш. Силите му превъзхождат числено твоите. Неговите хора са лошо подготвени, но превъзходството в броя е в тяхна полза. Щом Дафид те подмами в Драймиър, малката ти армия ще бъде разбита и той ще може да предяви претенциите си към Крагдън.

– И към тебе – добави Лъвското сърце.

Игнорирайки последната му забележка, Ванора се опита за последен път да убеди Лъвското сърце в логичността на своя план.

– Това е самоубийство, Лъвско сърце, и няма да спаси сър Джайлс и Диърдри.

– Поне ще умрем с чест, Ванора. – Той протегна ръка. – Ела в леглото.

Осъзнавайки, че няма нищо, което да може да убеди Лъвското сърце да промени намеренията си, Ванора положи ръка в неговата и му позволи да я съблече. Той се люби с нея грубо, трескаво, съвкуплението им я изведе извън нея, отнесе я отвъд обикновената наслада. Тя знаеше, че неговият плам се дължи отчасти на бойното настроение, но нейният беше подклаждан от любовта, която тя му отдаваше.

Когато всичко свърши, те се отпуснаха да си починат, а после той отново я люби, този път със сладка отпуснатост и нежност. По-късно, след като Лъвското сърце заспа, Ванора проля сълзи на разкаяние заради онова, което трябваше да направи, за да спаси живота на онези, които ѝ бяха скъпи.

Леко докосна корема си, където имаше основание да вярва, че расте детето на Лъвското сърце. Беше радостна, че още не му го беше казала.

Тръпка на страх за този крехък живот вътре в нея се плъзна по гръбнака ѝ, но тя бързо я прогони. Дълбоко в себе си знаеше, че тя и детето ѝ ще се върнат живи и здрави при Лъвското сърце.

На следващата сутрин Лъвското сърце се срещна с началниците на своите рицари, за да формулира план за действие. Не можеше и дума да става да търсят помощ от съседните земевладелци. Англичаните бяха натрапници в Уелс и нямаше да получат никаква помощ. Даваха се всякакви предложения, но Лъвското сърце знаеше, че нищо не може да промени факта, че липсата на хора вероятно ще е съдбоносна за начинаеият им. Всички обаче бяха съгласни, че трябва да се направи опит да бъдат спасени сър Джайлс и съпругата му.

– Сър Рен, вие познавате Драймиър най-добре. Има ли начин да се влезе в замъка, без да се шурмува подвижната решетка или да се катерим през стените?

Присвил устни в размисъл, сър Рен поклати отрицателно глава.

– Не, милорд. Драймиър е стара крепост и е в лошо състояние. Не знам за никакви тайни входове или задни врати. Добре известен факт е, че всички замъци имат тайни тунели и изходи. Само така би могло да се

внасят продукти по време на обсада и куриери да излизат, без да бъдат видени, но аз не съм посветен в тайните на Драймиър.

– Можете ли да ми дадете приблизителна оценка на броя хора, които има Дафид под своя команда?

– Над сто, лорд Лъвско сърце. Не всеки може да има лък или меч, но тоягите и бухалките могат да бъдат смъртоносно оръжие, размахвани от мъже, които ненавиждат англичаните.

– Защо да не опитаме нощно нападение? – предложи сър Брандън. – Можем да се изкатерим по стените, да обезвредим стражите и да си пробием път към кулата.

– И аз смятах същото – изрече замислено Лъвското сърце. – Имаме по-малко от седмица, за да планираме обсадата. Една облачна, безлунна нощ би била най-добра. Сър Брандън, подгответе хората. Искам да бъдат готови да тръгнат веднага. Помолете се за поне една облачна нощ през седмицата, която Дафид ни е отпуснал.

Същата вечер, в уединението на дневната, Лъвското сърце сподели плановете си с Ванора.

– Ще ти трябват всичките ти воители, за да шурмуваш кулата на Дафид, а това ще остави Крагдън без защитници – предупреди го Ванора.

Лъвското сърце вдигна рамене.

– Неизбежно е. Разчитам изненадващата ни атака да обърка силите му. Ако всичко тръгне по план, уелсите, които пазят подвижната решетка, ще бъдат заменени с мои хора и по такъв начин няма да позволим на никого да напусне Драймиър, за да нападне Крагдън.

Ванора се страхуваше, че планът на Лъвското сърце ще се провали и той ще умре заедно със сър Джайлс, Диърдри и останалите защитници на Крагдън. Ако Лъвското сърце умреше, тя щеше да остане на произвола на Дафид. Не, не можеше да позволи това да се случи... това нямаше да се случи. Знаеше какво трябва да направи, за да предотврати ненужни убийства, и беше склонна да поеме риска.

– Кога ще нападнеш?

– Скоро. Луната намалява и дори в момента облаци се събират над планините. Утре вечер или най-късно на следващата вечер.

– Нека да дойда с вас.

– Не, невъзможно е. Остани тук и ме чакай да се върна.

– А ако не се върнеш? Тогава какво?

– Тогава си свободна да се омъжиш за Дафид, както е искал баща ти.

Животинска страст бушуваше във Ванора тази нощ. Не можеше да

се насити на Лъвското сърце. Устата и ръцете ѝ го вкусуваха, изследваха тялото му, докато и той не подлудя по нея. Но тя не се успокои, докато той не падна изтощен и не заспа дълбоко. Беше доста след първата утринна, когато Ванора го целуна леко по устните, стана, без да го буди, и се облече. След като се убеди, че той още спи, отвори сандъка с дрехите му, извади отличителната чу червена надризнаца с изправен лъв, извезан със злато отпред, и я скри под наметалото си.

Безшумна като призрак, Ванора излезе от дневната и слезе по стълбите към залата. Стъпките ѝ прошумоляха по плочите, докато се отправяше към предната врата. Един страж излезе от сенките.

– Къде отивате, милейди?

Тя трепна силно, но в следния миг се отпусна, защото позна един от собствените си рицари.

– Стреснахте ме, сър Елдин. Не мога да спя, затова реших да отида в параклиса да се помоля.

– Късно е, милейди.

– Да, но никога не е късно човек да се помоли.

Сър Елдин навярно беше съгласен, защото я пусна да мине.

Вмъквайки се в сенките, Ванора се плъзна в параклиса и отиде право към сандъка в преддверието, където стояха бронята, шлемът и мечът ѝ. Бързо свали роклята и доста трудно се напъха в плетената си ризница. После навлече червената надризнаца на Лъвското сърце и напъха собствената си надризнаца в бяло и златно вътре в ризницата си. Нахлупи шлема на главата си, пъхна меча в ножницата и спусна наличника.

С уверена мъжка походка Ванора тръгна към яслите, обозначени с цветовете на Лъвското сърце, оседла един кон и го яхна, като стъпи на камъка за качване.

Дотук добре, помисли тя, но най-трудното предстоеше. Представайки се за войник, трябваше да убеди часовия да вдигне подвижната решетка. Поемайки си дълбоко дъх, тя изправи рамене и дръзко насочи коня си към портата, благодарейки на бога, че е достатъчно висока, за да мине за мъж.

– Кой е? – извика часовият, когато тя се приближи. Понижавайки гласа си с една октава, Ванора изрече:

– Вдигни решетката.

– Кажете ми името и мисията.

Мислейки бързо, Ванора каза името на едни от собствените си рицари, който сигурно не беше добре познат на хората на Лъвското сърце.

– Сър Морс. Лорд Лъвско сърце ме прати да огледам крепостта на

Дафид.

Часовият не изглеждаше убеден.

– Ще питам Лъвското сърце, преди да вдигна решетката.

– Мислиш ли, че той ще се зарадва, ако сънят му бъде нарушен и заповедите му се поставят под въпрос посред нощ?

Думите на Ванора навярно бяха накарали часовия да се замисли, защото той се обърна и вдигна подвижната решетка.

– Върви с бога, сър Морс.

Ванора се надяваше, че бог ще я води, защото имаше нужда от цялата си хитрост, ако трябваше да спаси сър Джайлс и Диърдри, а после да се погрижи за собственото си спасение, преди Лъвското сърце да изложи живота си на риск.

Слънцето още беше ниско над хоризонта, когато Ванора забеляза купичките на Драймиър. Дръпна юздите на коня си, свали цветовете на Лъвското сърце и надяна собствената си бяла надризнаца, оставяйки червено-златната надризнаца на Лъвското сърце да отлети по вятъра.

Разбра кога са я забелязали, защото чу викове да отекват по укрепленията. Драймиър нямаше външен двор; след подвижната решетка идваше вътрешният двор, обкръжен от високи стени. Тя спря пред подвижната решетка, вдигна наличника си и погледна нагоре, чакайки Дафид да се появи.

– Ти ли си, Ванора? – викна й той.

Тя свали шлема си, позволявайки на дългата си коса да се развее свободно.

– Аз съм, Дафид. Вдигни решетката и ме пусни да вляза.

Дафид изчезна, но се появи отново след няколко минути в двора. Ванора чакаше с нарастващо напрежение, докато той вървеше към нея. Имаше много какво да губи, ако планът ѝ не успееше, но щеше много да спечели, ако успееше.

Мислите ѝ се пръснаха, когато Дафид се появи на подвижната решетка.

– Къде е страхливият ти съпруг? Крие се зад полите на жена си ли?

– Дойдох сама, по собствена воля, Дафид. Това искаше, нали? Вече нямаш нужда от заложници. Настоявам да освободиш сър Джайлс и неговата дама.

Дафид даде сигнал на часовия да вдигне подвижната решетка. Когато тя се вдигна достатъчно, Ванора мина под нея. Трепна, когато чу портата да се затваря зад гърба ѝ. Съдбата ѝ, както и съдбата на сър Джайлс и неговата дама сега беше в нейните ръце.

Дафид се намръщи.

– Това някаква хитрост ли е?

– Никаква хитрост, Дафид. Дойдох, както ти искаше. Това са твоите условия, нали?

– Да, но не мислех, че Лъвското сърце ще ти позволи да дойдеш.

– Предлагам себе си в замяна на заложниците.

– Влез вътре. Тук навън е студено, а ти си изминала дълъг път – подкани я Дафид. – Ще пийнем по чаша горещо вино, докато говорим.

Един млад момък дотича да поеме юздите ѝ. Ванора слезе и последва Дафид, забелязвайки многото мъже, които тичаха насам-натам из двора. Дафид не си беше губил времето през изминалите седмици.

Драймиър не може да се сравнява с Крагдън, помисли Ванора, когато влизаше в порутената кула. Не беше чудно, че Дафид нямаше търпение да се добере до земите и дома ѝ. Постелките по пода миришеха на кисело, прашни паяжини висяха над тях като дантелени завеси. Тя остави Дафид да я настани пред огнището и отпи от чашата с вино, която един прислужник ѝ пхна в ръката.

Вгледа се внимателно в Дафид, опитвайки се да разгадае мислите му. Той беше хитър, но не чак дотам интелигентен. Ванора беше сигурна, че може да го надхитри. Но най-напред трябваше да направи така, че сър Джайлс и Диърдри да бъдат освободени и пуснати да си идат.

– Мислиш ли, че Лъвското сърце ще дойде за тебе? – запита Дафид.

– Няма – изрече Ванора с убедителност, която се надяваше да прозвучи като истинска. Замоли се дано Лъвското сърце да има повече разум и да не вземе да шурмува замък, който няма как да превземе. – Него го е грижа повече за сър Джайлс, отколкото за мене. Най-вероятно ще се радва да се отърве от мене.

– Не можеш да го спасиш, нали знаеш. Той ще дойде и аз ще го чакам.

– Не знам какво искаш да кажеш.

– Много просто, скъпа моя. Имам значителни сили на мое разположение. Знаем колко хора има Лъвското сърце, а той няма как да се надява да ме победи с двадесетина войници. Всъщност, аз искам той да нападне Драймиър. Трябва ми атака. Нищо няма да ме зарадва повече, отколкото да пратя това копеле в ада. Тогава и ти, и Крагдън ще бъдете мои.

– Англия и Уелс са в мир, Дафид – предупреди го Ванора. – Убийството на Лъвското сърце ще поднови военните действия. Това ли искаш?

– Неизбежно е, рано или късно. Мислиш ли, че Едуард ще остави

Уелс на мира, когато стане крал?

– Едуард още не е крал, Дафид. Още е само младеж, а баща му е в добро здраве. Много неща може да се случат, преди Едуард да се качи на трона. Нападението срещу английска крепост само ще ускори една война, която може иначе да не избухне с години.

– Крагдън не е английска крепост. Трябваше да бъде моя и смятам това да стане.

– Крагдън принадлежи на Лъвското сърце според правото на брака.

– Ами! Бракът е незаконен. Аз съм предявил претенциите си преди това. – Усмивката, която й отправи, съвсем не беше окуражаваща. – Но сега ти си тук и Лъвското сърце скоро ще дойде за тебе. Когато дойде, ще го очаквам.

Ванора прехапа устни, за да не каже на Дафид точно какво мисли за него.

– Аз съм тук. Изпълних условията ти. Лъвското сърце няма да дойде. Ако се смяташ за мъж на честта, ще освободиш заложниците.

Дафид изду гърди.

– Никой не оспорва моята чест.

– Тогава го докажи. Освободи сър Джайлс и неговата дама.

– Много ме дразниш, Ванора. Когато се оженим, ще се държиш с уважение към мене. Усмиряването ти ще ми достави голямо удоволствие.

Той повика един страж, махвайки с ръка, и му заповяда да доведе заложниците. Ванора зачака идването им с растящо напрежение. Били ли са малтретираны? Надяваше се да не е така, защото в противен случай Лъвското сърце щеше да потърси отмъщение.

Стражът се върна, побутвайки сър Джайлс пред себе си с върха на меч. Руса, дребна и бледа като стена, лейди Диърдри се беше вкопчила в него, очевидно изплашена до смърт. Сърцето на Ванора трепна при вида на младата девойка. Наскоро омъжена и тръгнала на път из чужда страна, тя беше преживяла недотам дружелюбно посрещане.

Ванора се изправи рязко.

– Сър Джайлс! Направиха ли ви нещо, на вас и на вашата дама?

Джайлс спря на място.

– Лейди Ванора? Вие ли сте? Какво правите тук облечена така?

– Няма значение, сър Джайлс. Представете ме на съпругата си, преди да тръгнете.

Джайлс изглеждаше повече от объркан.

– Простете ми, милейди. Радвам се да ви представя моята съпруга

Диърдри. Диърдри, запознай се с лейди Ванора, съпругата на милорд Лъвско сърце.

Ридаейки, Диърдри хвана ръката на Ванора и се вкопчи в нея.

– Как да ви се отблагодаря, милейди? Толкова се боях, че никога няма да стигнем в Крагдън живи.

Очите на Джайлс се присвиха.

– Къде е Лъвското сърце?

– В Крагдън.

– Не разбирам. Какво правите тук без него? Сигурна ли сте, че сме свободни да си вървим?

Втрени се в плетената й ризница и меча и се намръщи, сякаш внезапно осъзнал къде е виждал точно тази бяла надризнаца.

– Не, не може да бъде! Кажете ми, че не сте Белият рицар.

– Истина е, сър Джайлс.

– Как е възможно? Лъвското сърце знае ли?

Дафид се засмя, очевидно наслаждавайки се на шока на сър Джайлс.

– Това е дълга история. Сигурна съм, че Лъвското сърце ще ви я разкаже, когато се върнете в Крагдън. – Тя се обърна към Дафид. – Пусни ги да си идат.

Той я дръпна настрана.

– Чакай малко. Трябва да поговорим насаме с тебе най-напред.

– Какво има сега? – изсъска тя.

– Искам да предадеш на сър Джайлс съобщение, което да отнесе на Лъвското сърце.

Хлад пропълзя по гръбнака на Ванора.

– Какво съобщение?

– Кажи му да обясни на Лъвското сърце, че си дошла при мене, защото аз съм мъжът, когото искаш. Направи обяснението си достоверно. Лъвското сърце трябва да повярва, че по-скоро би станала моя любовница, отколкото да останеше негова съпруга. Нищо няма да го доведе тук по-бързо от това, че друг мъж спи със съпругата му.

– Искаш да го отведе на смърт?

– Да. Смъртта на Лъвското сърце е това, което винаги съм желал.

– Не мога.

– Ще убия рицаря и неговата дама на място, ако откажеш.

Ванора затвори очи и помоли господ да ѝ се притече на помощ. Какво ужасно нещо беше направила? Не само беше излязла без знанието на Лъвското сърце, но сега трябваше и да отрече любовта си към

него. Не беше мислила, че ще се случи такова нещо.

– Ако това съобщение бъде предадено, Лъвското сърце никога няма да дойде за мене. Ще ме намрази ще ме остави на съдбата ми.

Дафид се засмя.

– Ако мислиш така, подценяваш гордостта му. Аз съм мъж. Виждал съм как те гледа той.

– Подценяваш гордостта му.

– Може би, но ще рискувам. След като предадеш съобщението на сър Джайлс, той и неговата дама могат да си тръгнат. Аз ще слушам, за да се уверя, че ще му кажеш точно това, което ти казах да ми кажеш.

Ванора се замоли дано Лъвското сърце така да се отврати от нея, когато получи съобщението ѝ, че да не си и помисли да напада Драймиър. Щом сър Джайлс и неговата съпруга бъдат освободени, Лъвското сърце нямаше да има причина да заповяда нападение. Тя щеше да изпълни това, което си беше поставила като задача, без да се стигне до кръвопролитие.

Дафид я побутна към сър Джайлс. Тя изправи рамене и потърси думи на предателство в ума си.

– Милейди, добре ли сте? – запита сър Джайлс. – Свободни ли сме да си вървим?

– Вие с лейди Диърдри можете да си вървите – изрече Ванора, – но аз оставам при Дафид.

Джайлс поклати глава.

– Не. Ако не можете да си тръгнете, и ние няма да излезем оттук.

– Не искам да се връщам в Крагдън – каза Ванора, препъвайки се в лъжата. – Ще предадете ли съобщение на Лъвското сърце?

– Разбира се, милейди – изрече Джайлс, – макар че нищо не разбирам. Дафид заставя ли ви да останете против волята ви?

– Мисля, че го казах съвсем ясно, сър Джайлс. Бях принудена да се омъжа за Лъвското сърце, но сърцето ми винаги е било с годеника ми. Дафид е мъжът, когото искам. Кажете на Лъвското сърце да ме чуе добре, защото нямам нужда да ме спасява.

– Щом това е вашето желание, милейди. – Гласът на Джайлс беше изпълнен с презрение. – Ще отнеса съобщението ви дума по дума.

– Стража! – извика Дафид. – Моите гости са свободни да си вървят. Върнете им конете и ги придружете до границите на земите ми.

Задавена от сълзи, Ванора ги наблюдаваше как се отдалечават, а с тях и бъдещето ѝ с Лъвското сърце. Беше му дала още една причина да не ѝ вярва.

Глава 18

– Къде е тя!

Ревът на Лъвското сърце се удари о гредите на тавана и се разнесе из цялата зала. Когато се беше събудил сутринта, не беше намерил Ванора. Отначало не беше помислил нищо, но докато денят отминаваше, без да я види, разбра със сигурност какво е направила.

Надявайки се да греша, изпрати един от хората си в селото и накара да претърсят кулата и пристройките. Гневът му нарасна, когато разбра, че има само едно възможно обяснение. Ванора нарочно не му се беше подчинила и беше отишла при Дафид. Чувстваше го в костите си, усещаше го с всеки дъх, който си поемаше. Проклетата да е навеки!

– Кой беше на страна снощи?

– Аз, лорд Лъвско сърце – изрече сър Елдин, излизайки напред.

– Съпругата ми излезе ли от залата, докато беше на стража?

– Да, милорд. Каза, че не можела да заспи, и отивала в параклиса да се помоли. Не видях причина да я спирам.

Погледът на Лъвското сърце потърси и намери отец Кадък.

– Какво знаете за това, отче?

– Нищо, милорд. Ванора не ми се доверява.

– Тайната врата зад олтара...

– ...е запечатана, милорд, точно както заповядахте.

– Къде е Меър?

– Тук съм, милорд – каза тя, пристъпвайки към него с наведена глава и превити рамене.

– Господарката ти довери ли ти се? Знаеш ли къде е отишла?

Явно разстроена, Меър избърса една сълза и поклати отрицателно глава.

Лъвското сърце я освободи с поглед и жената се дръпна с разтреперани рамене.

– Кой беше на стража при портата снощи?

– Аз, милорд – обади се сър Осгуд. Лъвското сърце го прониза с поглед и запита:

– Вдигна ли подвижната решетка за моята съпруга снощи?

– Не, лорд Лъвско сърце. Вдигнах я само веднъж през цялата нощ, и то за сър Морс.

Сър Морс си проби път през тълпата.

– Не! Не съм излизал от кулата снощи.

Гняв разтърси Лъвското сърце. Разбира се, сър Морс не беше излизал от кулата. Неговата съпруга беше излязла, преструвайки се, че е сър Морс.

– Искам да говоря насаме с отец Кадък – каза Лъвското сърце. – Осаналите сте свободни. Въръжете се и бъдете готови да излезете след един час.

Той изчака, докато залата се опразни, преди да се обърне към свещеника.

– Къде държи Ванора бронята си?

– В малко преддверие в задната част на параклиса. Мислите ли, че е излязла преоблечена като сър Морс?

– Точно това предполагам – изръмжа Лъвското сърце. – Елате, ще отидем в параклиса заедно и ще видим каква глупост е свършила съпругата ми.

В сандъка в преддверието нямаше нищо друго освен няколко прашни раса. Прекалено разгневен, за да говори, Лъвското сърце затръшна похлупака и изхвърча от параклиса. Ванора беше отишла при Дафид. Какво, за бога, очаква да постигне? Безразсъдната й постъпка само беше дала на Дафид още един заложник. Лъвското сърце нямаше друг изход, освен да нападне крепостта и да се моли заложниците да останат живи.

Поглеждайки към слънцето, той осъзна, че няма нито минута за губене. Ако хората му трябваше да нападнат през нощта, налагаше се да тръгнат незабавно. Ах, тази глупава Ванора. Жертвата ѝ заради него не беше направила нищо друго, освен да застраши живота ѝ.

Лъвското сърце крачеше през вътрешния двор, когато предупредителен вик откъм крепостните стени го накара да спре на място.

– Двама конници приближават! – викна стражът.

Лъвското сърце се качи по външната стълба до парапета и засенчвайки очи, срещу ослепителната светлина на слънцето, потърси ездачите. Приближаваха бавно, с наведени глави.

– Единият конник е жена – викна някой.

– Вдигнете решетката! – заповяда Лъвското сърце.

Изтичвайки надолу по стълбата, той се спусна във вътрешния двор точно когато конниците влязоха.

Позна сър Джайлс, но не и дамата с него.

Лъвското сърце хвана юздите на Диърдри и я свали от седлото. Ако не беше подкрепата му, краката ѝ щяха да се огънат под нея.

Джайлс слезе и я вдигна на ръце.

– Съпругата ми е изтощена – каза той. – Преживя голямо изпитание.

– Заведи я в стаята си – нареди Лъвското сърце. Имаше много неща, които искаше да научи от Джайлс, но здравето на съпругата му беше по-важно. – Ще пратя Меър да се погрижи за нея и ще те чакам в дневната.

– Да, Лъвско сърце. Няма да се бавя.

Лъвското сърце изпрати да повикат Меър и я прати в стаята на Джайлс. После се качи в дневната и се заразхожда неспокойно. Облекчението му беше осезаемо, когато Джайлс влезе след малко.

– Как е съпругата ти?

– Меър ѝ даде нещо за успокоение на нервите и я сложи да си легне. Диърдри има крехко телосложение и се страхувах, че няма да стигне жива до Крагдън.

– Разкажи ми какво стана.

– Питър сигурно ти е казал повечето. Бяхме нападнати по пътя и отведени в Драймиър. Пуснаха го, за да ти донесе съобщението на Дафид.

Въпросът, парещ устните на Лъвското сърце, избликна изведнъж:

– Къде е Ванора? При Дафид ли е?

Изречението на Джайлс стана предпазливо.

– Да. Ти ли я прати?

– Не, не съм я пращал. Излязла е тихомълком от леглото ни снощи и е напуснала Крагдън, облечена като рицар. Сър Огуд вдигнал подвижната решетка, но не го обвинявам, защото тя го е заблудила.

Джайлс се поколеба за момент, после изрече:

– Носеше плетена ризница и бяла надризна, поръбена със златно.

– Да. Знаех, че моята съпруга е Белият рицар, от известно време насам. Когато я разобличих, тя обеща, че никога повече няма да облича броня и да язди като рицар. Въобразила си е, че може да спаси вас двамата с Диърдри без моя помощ.

– Тя каза... – Думите на Джайлс секнаха и погледът му се отдели от лицето на Лъвското сърце.

– Какво има, Джайлс? Да не би Дафид да е наранил съпругата ми? Тя каза ли ти да ми донесеш някакво съобщение?

– Трябва да ти предам едно съобщение, но се колебая. Не искам да бъда носител на лоши вести.

– Не щади чувствата ми, Джайлс. Искам да знам истината.

Джайлс изгледа съжалително Лъвското сърце.

– Говорих с Ванора, преди да напусна Драймиър.

Раменете на Лъвското сърце се стегнаха.

– Продължавай.

– Каза да ти кажа, че няма нужда да я спасяваш, защото сърцето ѝ принадлежи на Дафид.

Един нерв затрепка на челюстта на Лъвското сърце.

– Това ли е всичко?

– Така мисля... освен...

– Какво?

– Каза, че била принудена да се омъжи за тебе, и искала да остане при Дафид.

Това беше лъжа. Трябваше да е лъжа. Но дълбоко в сърцето си той знаеше, че Ванора не може да го обича. Никой никога не го беше обичал, нито майка му, нито баща му, нито Ванора. Глупаво беше повярвал на лъжите ѝ.

– Остави ме. Погрижи се за съпругата си и си почини. Ще се запозная утре с Диърдри, когато се възстанови от тежкото си изпитание.

– Моля се дано не възнамеряваш да нападнеш Драймиър – каза Джайлс. – Точно това иска Дафид, нали знаеш. Събрал е малка армия сред стените на Драймиър. Ще разбият безмилостно твоите воини.

– Още не съм решил какво да правя.

– Тогава ще те оставя, защото виждам, че искаш да бъдеш сам.

Джайлс се сбогува и тръгна към вратата, колебайки се; сложи ръка на резето и се обърна.

– Лъвско сърце, за Ванора...

Лъвското сърце поклати глава.

– Не, Джайлс, не искам да говорим за съпругата ми.

– Разбирам – каза Джайлс.

След като Джайлс излезе, Лъвското сърце се отпусна на една скамейка и зарови глава в дланите си. *Какво направи, Ванора?* Беше сметнал, че е отишла при Дафид, за да преговаря за освобождаването на Джайлс и Диърдри. Но след като изслуша Джайлс, разбра колко е грешал, болката от предателството го накара да осъзнае колко е бил глупав да вярва, че Ванора се интересува от него. Слава богу, че не беше признал нарастващото си емоционално привързване към нея. Щеше да се чувства два пъти глупак, ако признаеше чувствата си на една жена, която не се интересуваше от него.

Стана, пресече стаята и се приближи към леглото. Топлият, женствен аромат на кожата и косата ѝ още витаеше сред завивките. Представи

си я легнала там, изтегната в чувствено отдаване, докато той се наслаждаваше на сметановите извивки на тялото ѝ. Тя беше жена, която можеше да докара всеки мъж до безумие, и той си беше позволил да бъде заслепен от женските ѝ хитрости. Призна вътре в себе си неспособността си да устои на силата, с която тя го владееше, но вече не, закле се той безмълвно.

Да желае жена, която не го иска, беше загуба на време и енергия. Съпруга или не, измиваше си ръцете от нея.

Ами ако грешиш, запита един вътрешен глас. Ами ако тя нарочно е излъгала за чувствата си, за да спаси сър Джайлс и Диърдри? Ами ако Дафид я е принудил да изрече тези ужасни думи?

Едва ли, отвръщаше вътрешният му демон.

И какво, по дяволите, трябваше да направи? Да поведе хората си в бой, който нямаше как да спечелят, заради една жена, която по собствените ѝ думи нито се нуждаеше, нито желаше да бъде спасявана?

Лъвското сърце още не беше взел решение, когато потърси сър Брандън след малко и му каза, че макар хората му да трябва да останат в готовност, тази нощ няма да излизат от кулата. Имаше нужда от време, за да размисли над думите на Ванора.

Ванора спа зле тази нощ в оскъдно мебелираната стая, която гледаше към двора. Беше се събудила рано и тъкмо беше навлякла панталоните си, когато на вратата се почука. Тя се отвори след броени секунди, пропускайки вътре един наперен Дафид, носещ в ръце някаква проста дреха.

– Дафид, не съм облечена! – каза Ванора, дръпвайки завивката, за да прикрие голото си тяло.

– Аз съм твой годеник. Няма защо да се срамуваме един пред друг.

– Имам си съпруг – напомни му Ванора.

Дафид ѝ се усмихна самонадеяно.

– Няма да е задълго. Готвим се за очакваното нападение на Лъвското сърце.

Брадичката на Ванора се вирна упорито.

– Няма да дойде.

– Аз казвам, че ще дойде.

Приблужи се към нея като дебнеш звяр с похотлив блясък в очите.

– Междувременно, няма причина да не удовлетвори взаимното си желание.

Ванора се дръпна.

– Има много причини. Първо, аз не те желая, и второ, още съм омъжена. Не можеш да ме докоснеш, ако не искаш да гориш в ада, след като умреш.

Той се изсмя.

– Не ме е страх от ада, а и ти не си толкова силна, че да ми попречиш да взема това, което искам.

И той я притисна към леглото със силата на едрото си тяло.

Ванора оголи зъби.

– Само да си ме докоснал, преди да съм те пожелала, и кълна се, ще съжеляваш до края на живота си. Знаеш, че не съм някоя слабосилна девица и съм напълно способна да се защитя. Познаваш силата ми, Дафид. Знаеш, че имам здрави ръце. Само да ме вземеш против волята ми, кълна се, че ще те лиша от мъжествеността ти.

Свирепостта на думите ѝ и решителността в тях накараха Дафид да замре на място.

– Не ме е страх от тебе, Ванора.

Тя сподави една усмивка. Нерешителността в гласа му опровергаваше думите му.

– Страхуваш се от мене. Уважавай положението ми на омъжена жена и ще се разбираме, докато реша да остана в Драймиър.

– Не си в положение да вземаш решения – отвърна Дафид. – Ще останеш тук, докато не убия Лъвското сърце. Щом той умре, ще се оженим и ще живеем до края на дните си в Крагдън. Мога да чакам. Възнаграждението ще бъде още по-сладко, когато дойдеш доброволно при мене.

– Лъвското сърце няма да дойде, а Крагдън е непревземаем.

– Има таен вход.

– Вече е трайно запечатан.

Дафид вдигна рамене.

– Няма значение. Ако Лъвското сърце се направи на страхливец и не дойде, ще обкръжим кулата и ще чакаме, докато гладът го изкара навън. Щом излезе оттам, е мъртъв.

Ванора му обърна гръб, не можейки да отрече думите му. Броят на хората на Дафид със сигурност беше много по-голям; ако Лъвското сърце излезеше от Крагдън и се опиташе да нападне Драймиър, щеше да бъде победен.

– Вземи – каза Дафид, подхвърляйки ѝ дрехата, която беше донесъл. – Облечи се. Бронята ти ме оскърбява. Няма да позволя да я носиш

в Драймиър.

Ванора обърна глава и се вгледа в грубата дреха.

– Предпочитам бронята си.

– Слугинската дреха беше всичко, което успях да намеря. Ще трябва да се задоволиш с нея, докато получиш достъп до дрехите си. Няма да чакаш много, Ванора, заклевам се. Слез в залата, когато се облечеш, и ще закусим заедно.

– Ще чуя първо литургията.

– Няма свещеник в Драймиър, откакто баща ми почина преди много години. Имението ми е бедно в сравнение с размера и богатството на твоите земи. Няма село, само няколко крепостни, които живеят в кулата. Най-близкият свещеник е отец Кадък, а той е в Крагдън, на половин ден път.

– Въпреки това, ще отида в параклиса да се помоля, преди да закуся – настоя Ванора.

Дафид се намръщи.

– Много добре, но не се бави прекалено много.

Ванора намери параклиса в окаяно състояние, както всичко в Драймиър. Дафид беше небрежен земевладелец. Тя си спомни как беше идвала тук с баща си, когато беше дете, и как си играеше в добре поддържаната градина зад кулата, докато баща ѝ и Дафид разговаряха. Дафид рядко си идваше у дома, защото тогава беше даден за възпитание у друго благородническо семейство. Но след като баща му почина, синът остави кулата да се руши.

Ванора коленичи преди олтара, спомняйки си за онези дни, когато бродеше из Драймиър с детска свобода и невинност. Беше прекарала много приятни часове, изследвайки малката кула. Усмихна се, като си спомни как си представяше, че е девица в беда и очаква да бъде спасена от смел рицар, който ще рискува всичко за нея. Странно, помисли тя, но рицарят никога нямаше лицето на Дафид.

Един ден беше открила малка задна врата, обрасла с бурени, и се беше опитала да я отвори, но детската ѝ сила не беше успяла да се справи.

Тя замря. *Имаше задна врата!* Беше я забравила. Този детски спомен беше дошъл неканен, когато беше започнала да си припомня. Тъй като Драймиър никога не беше обсаждан, Дафид не беше имал причина да използва вратата в последните години и още по-малко пък имаше основание да предположи, че тя ще си спомни за нея. Струваше си да се поразтърси, реши Ванора. След като отправи благодарствена молитва,

тя излезе от параклиса и се присъедини към Дафид в залата.

Лъвското сърце чувстваше тягостната нерешителност да го притиска непоносимо. В сърцето му имаше едно наранено място, което не искаше да повярва, че Ванора го е предала с Дафид. Бяха минали три дни, откакто сър Джайлс и Диърдри се бяха върнали в Крагдън. Неговият темперамент през тези дни беше такъв, че никой не се осмеляваше да го пита какви са плановете му. Беше като животно с трън в лапата.

След вечерята отец Кадък намери смелост да се обърне към него.

– Милорд Лъвско сърце, може ли да поговорим насаме?

– Нямам настроение за разговори – изръмжа Лъвското сърце. – Не може ли да почака?

– Не, синко, не може.

Лъвското сърце изпусна нетърпелива въздишка.

– Много добре, отче, какво ви тревожи?

– Загрижен съм за Ванора, милорд. Не вярвам да е останала доброволно при Дафид.

– Нямам доказателство – измърмори Лъвското сърце. – Съобщението на съпругата ми беше съвсем ясно. Не иска да бъде спасявана. Защо да рискувам живота на хората си заради една жена, която не се интересува от мене?

– Нещо тук не е наред – предупреди го отец Кадък. – Тя обича вас.

Лъвското сърце изсумтя недоверчиво.

– Има много странен начин да го показва.

– Не ви обвинявам, че не се решавате да противопоставите вашите двадесет души срещу сто или повече.

– Мислите, ли че щях да се поколебая, ако смятах, че Ванора иска да я спася? Нямам доказателство, че Дафид я е принудил да отрече брака ни.

– Позволете ми да отида в Драймиър – каза отец Кадък. – Искам да науча истината и да ви я кажа.

– Не, няма да позволя. Отговарям за живота ви и няма да позволя да го изложите на риск.

– Какъв риск, милорд? Аз съм слабосилен старец, който желае само да посети жената, която му е като дъщеря. Ще отида сам, невъоръжен и в мир. Дафид няма да откаже да ме пусне вътре, нито пък ще ме задържи насила.

– Какво се надявате да постигнете?

– Истината, милорд. Може би ще намеря начин да разреша тази непоносима ситуация.

– Необходимо е чудо, отче.

Свещеникът вдигна очи към небето.

– Нима не знаете? Бог върши чудеса, синко.

Лъвското сърце знаеше, че бог действа по тайнствени начини, но беше сигурен, че трябва нещо повече от чудо, за да го превърне в мъж, когото някой би могъл да обича.

– Какво ще кажете, милорд? – настоя свещеникът. – Ще наредите ли на часовите си да ме спрат, ако се опитам да изляза?

– Направете каквото желаете, отче. Не съм ваш господар. Свободен сте да ходите където искате.

Лъвското сърце застана на парапета до Джайлс малко след часа на първата утринна, когато отец Кадък излезе от Крагдън, яхнал едно муле.

– Къде отива свещеникът? – запита Джайлс.

– В Драймиър. Внушил си е, че Ванора стои там не по своя воля. – Извърна се. – Как е Диърдри? Почти нямах случай да говоря с нея. Липсва ли й Англия?

– Тя е доста млада, за да й липсва семейството й, но аз се надявам да й дам собствено семейство някой ден.

– Виждам, че много държиш на съпругата си – пошегува се Лъвското сърце.

– Диърдри е мила и послушна, Лъвско сърце, казва, че ме обича. Как да не я обичам и аз?

– Как, наистина – отвърна Лъвското сърце, обръщайки глава, за да скрие огорчението си, защото знаеше, че любовта не съществува.

– Знам, че не искаш да говориш за Ванора с когото и да било, но няма да си помогнеш, ако държиш чувствата си за себе си. Вярвам, че държиш на нея повече, отколкото си склонен да си признаеш, и нейното отхвърляне ти причинява болка.

– Отхвърлянето от страна на Ванора е поредното в дългата редица отхвърляния, които съм познал през годините – каза Лъвското сърце.

– Не, това е различно, по-болезнено е. Обичаш я. Не отричай, Лъвско сърце, защото аз самият съм влюбен и виждам колко цениш съпругата си.

– Нямах ли си някаква работа, Джайлс? – изфуча Лъвското сърце.

Джайлс го изгледа втренчено за един момент, после вдигна рамене и се отдалечи. Лъвското сърце върна вниманието си към свещеника, който сега беше само малка точка в далечината.

– Върви с бога – прошепна той.
Думите му отлетяха с вятъра.

Ношта приближаваше, когато отец Кадък, превит от умора и треперещ от студ, стигна Драймиър. Каза си името, когато часовият го попита, и зачака, молейки се безмълвно, дали ще го приемат или ще го отпратят.

Самият Дафид се появи при подвижната решетка след няколко минути.

– Какво правите тук, отче?

– Идвам с мир, синко. Сетих се, че в Драймиър няма свещеник и някои от вашите хора сигурно имат нужда да се изповядат и да получат опрощение.

– Ако сте дошли да отведете Ванора в Крагдън, не сте добре дошъл. Нещо повече, Ванора няма желание да се връща там.

– Аз съм само един старец, Дафид. Няма защо да се страхуваш от мене. Вдигни решетката. Измръзнал съм и имам нужда да си почина и да се подкрепя. След като си почина, ще изслушам изповедите. На сутринта ще отслужи литургия и ще си тръгна.

– Прав сте, отче – съгласи се Дафид. – Няма защо да се страхувам от вас. Много добре, можете да влезете и да се погрижите за онези, които имат нужда.

Ванора беше в градината зад кулата и нямаше представа, че свещеникът е пристигнал. Беше чакала, докато се стъмни, когато сенките и смътната светлина щяха да я прикрият, за да потърси задната врата, която си спомняше от детските си години. Беше успяла да се промъкне два пъти там, за да търси вратата, но не беше успяла да я открие. Стените бяха обрасли с плевели и бръшлян, което правеше търсенето извънредно трудно. Имаше възможност, разбира се, детските ѝ спомени да са ѝ изневерили, да е взела въображаемото за действителност.

– Ванора, къде си?

Тя трепна силно, когато гласът на Дафид се разнесе из кулата като зимна буря. Подбирайки полите си, тя побърза да влезе вътре. Той я пресрещна на вратата.

– Какво правиш навън сама?

– Харесва ми да се разхождам из градината. Успокоява душата ми.

– Няма нищо в тази градина, само плевели и къпини. Едва ли е

успокояваща комбинация. Ела с мене, имам изненада за тебе.

Тръпка на предчувствие пропълзя по гръбнака на Ванора. Добре можеше да си представи каква изненада е способен да ѝ поднесе Дафид. Подготвяйки се за най-лошото, тя го последва в залата. Веднага след като влезе, спря на място, сигурна, че очите ѝ я лъжат. Но когато видя отец Кадък да ѝ се усмихва, разбра, че не си въобразява. Той беше тук, действително беше тук.

– Отче Кадък – извика тя, втурвайки се да го приветства.

Макар и уморен, острият поглед на свещеника се впи в лицето ѝ.

– Добре ли си, дете?

– Разбира се, че е добре – отговори Дафид. – Защо да навреждам на бъдещата си невеста?

– Грещиш, Дафид. Ванора е омъжена. Лично аз извърших церемонията.

– Аз имам по-ранна претенция – възрази Дафид. – Бракът ѝ е невалиден. Тя е била принудена да се омъжи за Лъвското сърце.

– Нямаше никакви подписани договори между вас, а Ванора се съгласи да се омъжи за Лъвското сърце.

– Отче! – прекъсна го Ванора, страхувайки се, че Дафид ще направи нещо на свещеника, ако той не си държи езика. Надявайки се да разсее отеча, тя седна до него и го запита:

– Колко време можете да останете?

– Ще си тръгне сутринта след литургията – каза Дафид. – Каза, че е дошъл да изслуша изповядващите се, но мисля, че лъже. Да не ме мислите за глупак? Отец Кадък иска лично да види, че си жива и здрава. Очевидно Лъвското сърце го е пратил. Кажете на добрия свещеник, че си добре и че искаш да останеш при мене, за да отнесе думите ти на Лъвското сърце.

– Вярно ли е, дете? – запита отец Кадък. – Искам да чуя лично от тебе, че не си малтретирана или държана тук против волята си.

Дафид се наведе и изсъска на ухото на Ванора:

– Кажете му, че искаш да бъдеш с мене, иначе свещеникът ще умре.

Отец Кадък, който недочуваше, подръпна Ванора за ръкава и запита:

– Какво казва Дафид?

– Нищо съществено, отче. За да отговоря на въпроса ви, искам да остана при Дафид. Никога не съм искала да се омъжвам за Лъвското сърце.

– Мислех, че вие двамата с Лъвското сърце се разбирате, че си

доволна от брака си.

– Довършете си яденето, отче – изръмжа Дафид. – Късно е, а има много мъже, които искат да се изповядат.

Ванора трескаво търсеше начин да говори насаме със свещеника.

– Ще чуете и моята изповед, преди да си тръгнете, нали, отче?

– Да, нали затова съм тук.

– Не, Ванора, не е необходимо – възрази Дафид. – Няма какво да изповядваш. Можеш да се върнеш в стаята си, след като се нахраниш.

Отец Кадък понечи да протестира, но очите на Ванора му пратиха послание, което той разбра, и се подчини, макар и неохотно. Ванора довърши вечерята си в мълчание и се извини. Но вместо да се върне в стаята си, тя се промъкна през задната врата в градината. Пробивайки си път сред бръшляна и плевелите, прокара ръце по стената, търсейки отвора, който си спомняше от детските години. Треперейки от пронизителния студ, тя се отчая, когато ръцете ѝ не напипваха нищо друго освен грапав камък и тръни. Шумолене зад гърба ѝ привлече вниманието ѝ и тя се обърна.

– Търсиш ли нещо?

Дафид.

– Аз... наслаждавах се на свежия въздух – заекна тя.

– Знам какво си намислила, Ванора.

– Така ли?

– Да. Стражите ми те държат под око и ми съобщават къде ходиш. Тъй като в градината няма нищо друго освен тръни и плевели, разбрах, че си си спомнила за задната врата и я търсиш.

– Не направи нищо, за да ме спреш – нападна го Ванора. Предпазливостта ѝ изчезна, когато Дафид се развесели, вместо да избухне. – Сигурно знаеш, че нямам намерение да оставам при тебе.

– Много отдавна го разбрах, но няма значение. Искам Лъвското сърце да умре и ти ще ми помогнеш да го постигна. Колкото до вратата, която търсиш, тя вече не съществува. Наредих да я премахнат и да зазидат стената след смъртта на баща ми.

– Защо?

– Не беше необходима. Има и друг изход от кулата. Никой освен мене не го знае, защото Драимийър никога не е бил обсаждан.

– Ще го намеря – заяви Ванора.

– Няма. Лъвското сърце ще умре дълго преди да го намериш.

– Няма да дойде – възрази Ванора.

Дафид я изгледа свирепо в съгъстващия се здрач.

– Промених намерението си и няма да чакам, докато Лъвското сърце умре, за да спя с тебе.

Ванора отвори уста, за да протестира, но той спря думите ѝ с насилствена целувка, от която на нея и се повдигна. Тя ухапа силно езика му. Той изруга и я зашлеви с опакото на дланта си. Главата ѝ отхвъркна назад от силата на удара, пред очите ѝ избухнаха звезди. Отблъсквайки болката, тя плю, за да се освободи от вкуса му, и изтри уста с опакото на дланта си.

– Отвращаваш ме!

– Няма никакво значение. Ще те имам. Искях да бъда нежен с тебе, но ти като че ли искаш да бъде другояче.

Тя се обърна, за да избяга, но той я сграбчи през кръста и я завлече в кулата.

– Отец Кадък ще те спре! – викна Ванора.

– Той изслушва изповеди в параклиса. Престани да се бориш. Може да си силна, но аз съм по-силен. Щом моето дете започне да расте в тебе, ще промениш мнението си.

– Планът ти е обречен – заяви дръзко Ванора, – аз вече нося детето на Лъвското сърце.

Молеше се дано изчисленията ѝ да са верни, дано това, че беше пропуснала последния си женски период, да означаваше, че семето на Лъвското сърце расте в нея. Не беше казала на никого, защото искаше да бъде сигурна, преди да осведоми Лъвското сърце. Нямахше представа как ще реагира Дафид или дали новината ще има някакво значение за това, което възнамеряваше да прави с нея. Думите изскочиха нечакани от устата ѝ.

Реакцията на Дафид беше непосредствена и силна. Той я бутна на пода и застана над нея, изкривил лице в неописуем гняв.

– Кучка! Курва! Отвращаваш ме. Детето ти няма да доживее да види светлината на деня. Ще го убия, преди да излезе от тялото ти.

Ванора се опита да не трепне, но не можа. Жестоката, садистична усмивка, която изкривяваше устата му, я изплаши. Не беше мислила, че Дафид е способен да убие невинно дете.

Ванора беше там, когато отец Кадък си тръгна на следващата сутрин.

– Сбогом, отче – каза Дафид. – Предайте на Лъвското сърце моите поздравии и му кажете, че ако не излезе от Крагдън след два дни, ще

убия Ванора.

Свещеникът пребледня.

– Не говориш сериозно, Дафид!

– Говоря напълно сериозно – отвърна Дафид. – Кажете на Лъвското сърце, че ще доведе Ванора в Крагдън. Когато ни види, той и неговите хора трябва да излязат невъоръжени и без никакви брони. Чак тогава ще пусна Ванора при него и ще му позволя да напусне кулата заедно с хората си.

– Не! Не му вярвайте – извика Ванора. – Той иска да убие Лъвското сърце. Кажете му да не излиза от Крагдън независимо какво обещава Дафид.

Ударът на Дафид простря Ванора на земята. Отец Кадък понечи да слезе, за да и помогне, но Дафид тупна мулето му с плоското на меча си и то потегли.

– Отче – извика Дафид след него, – кажете на Лъвското сърце да направи каквото му казвам, ако иска детето, което Ванора носи, да види бял свят.

Глава 19

Застанал здраво сред навявания от вихъра сняг, Лъвското сърце се уви по-плътно в наметалото си и се загледа над крепостните стени с все по-нарастваща загриженост. Беше застанал на парапета рано тази сутрин, чакайки свещеника, и въображението му се развихряше. Напрежението от това, че не знаеше какво става в Драймиър, го изнервяше. Щеше ли отец Кадък да стане поредният заложник? Ванора щеше ли да се съгласи да се върне в Крагдън със свещеника? Дафид щеше ли да я пусне?

Лъвското сърце премига веднъж, после още веднъж, когато една дребна фигурка изникна от снежната вихрушка. Беше чул предупредителния вик на часовия и сърцето му падна в петите, когато видя, че отец Кадък се връщаше сам.

Слезе по външната стълба и стигна в двора точно когато свещеникът и мулето минаха през портата. Отец Кадък слезе с мъка от седлото, с изтощено лице и рамене, превити от тежестта на годините. Вдигна глава и в очите му Лъвското сърце за миг зърна ада.

– Влезте в кулата да се стоплите и да се подкрепите – каза Лъвското сърце.

Макар да нямаше търпение да получи отговор на въпросите си, не можеше да настоява, докато свещеникът не си отпочинеше от пътя.

– Не, лорд Лъвско сърце, трябва да отида в параклиса и да се помоля. Мога да се нахраня и да си почина едва след като помоля господ за помощ в трудния за вас момент. Елате да се помолите с мене, синко.

Дъхът на Лъвското сърце спря. Нещо ужасно се беше случило в Драймиър. Параклисът беше леден като сърцето му и някакво дълбоко предчувствие се размърда у него. Треперейки, той коленичи до свещеника.

Дълбоката тишина беше тайнствена; меките, шумолящи звуци на молитвата на свещеника едва раздвижваха въздуха. Макар да не знаеше за какво се моли отец Кадък, Лъвското сърце прибави собствените си безмълвни молитви към тези на свещеника.

Точно когато му се стори, че ще полудее от чакане, отец Кадък въздъхна и се изправи, а коленете му изпукаха.

– Сега съм готов да се стопля на огъня и да утоля апетита си.

Лъвското сърце придружи свещеника до кулата и го настани пред

огнището. Макар че масите тепърва се подреждаха за вечеря, той наре-ди веднага да бъде донесено греяно вино и храна. Отец Кадък отпи го-ляма глътка вино и изгледа Лъвското сърце с тъга, която накара сърцето му да падне в петите.

Разбра, без никой да му казва, че новините от Драймиър се възможно най-лошите. Коленете му внезапно омекнаха и той се отпусна на една скамейка.

– Говорете свободно, отче. Какво научихте в Драймиър? Ванора от-каза ли да се върне у дома с вас?

– Тя нямаше избор. Дафид я държи против волята ѝ.

– Не, отче, не сте разбрали правилно – възрази Лъвското сърце.

Знаеше, че Ванора е отишла доброволно в Драймиър; според Джайлс тя се е поставила под закрилата на Дафид.

– Нищо не разбирате – каза отец Кадък. – Макар че Ванора е отиш-ла доброволно в Драймиър, не е имала намерение да остава там.

Лъвското сърце изсумтя подигравателно.

– Тя ли ви го каза?

– Не ѝ беше позволено да говори с мене насаме, дори и да се изповяда.

– Тогава откъде ще знаете какво се върти в ума ѝ?

– Аз съм я кръщавал. Наблюдавах я как расте и я ръководих през детските ѝ години, за да стане тази жена, която е днес. Умът ѝ е отворе-на книга за мене. Тя изразява с безмълвна комуникация онова, което не може да каже с думи. За съжаление, подценила е алчността на Дафид. Помислила е, че ще успее да убеди Дафид да пусне сър Джайлс и него-вата дама, без да рискува собствената си свобода. Но е сгрешила.

– Последните ѝ думи към сър Джайлс сочат друго. Да не очаквате да повярвам, че мотивът на Ванора да се предаде на Дафид е бил чисто самоотвержен? Прекалено много искате, отче.

– Ванора ви обича, Лъвско сърце. Вярвам и че вие също я обичате. Тя не е очаквала да се влюби в англичанин, нито пък е очаквала, че Да-фид ще излезе от контрол.

Хладна тръпка на предчувствие се плъзна по гръбнака на Лъвското сърце.

– Какво не ми казвате, отче?

– Нося съобщение от Дафид. След два дни смята да доведе Ванора в Крагдън. Каза, че ще я убие пред очите ви, ако вие и вашите войници не излезете от Крагдън, когато той пристигне. Не трябва да носите нито оръжия, нито брони.

– Искате ли да напусна Крагдън?

– Да. След като вие и хората ви излезете през подвижната решетка, той ще пусне Ванора и ще ви остави да си тръгнете в мир.

– И вие му повярвахте?

Свещеникът вдигна рамене.

– Дафид се е отрекъл от бога. Не вярвам на нито една негова дума.

– И Ванора ли иска да напусна Крагдън?

– Не. Тя не беше доволна от исканията му. Последните й думи бяха предупреждение към вас. Каза, че не бива да излизате от Крагдън, че ако изпълните исканията на Дафид, ще бъдете убит заедно с хората си.

– Казала го е с риск за собствения си живот? – запита Лъвското сърце с глас, изпълнен с неверие.

– Да. Тя не се интересува от Дафид.

– Не мога да направя това, което иска тя, отче. Дафид може да я убие, ако не изпълня желанията му. Питам се – каза той замислено – дали той разбира, че нарушава мирния договор, който собственият му принц е постигнал. Може би блъфира.

Откровеният поглед на свещеника проникваше дълбоко в душата на Лъвското сърце.

– Има и още нещо.

– Говорете.

– Дафид знае, че Ванора носи вашето дете. Каза, че то никога няма да види светлината на деня, ако не се подчините на неговите желания.

Лъвското сърце скочи на крака.

– Какво! Не може да е вярно.

– Не е невъзможно, нали?

Лъвското сърце не можеше да го отрече. Двамата с Ванора бяха спали заедно достатъчно често, за да създадат дете. Страхът за Ванора и детето, което тя носеше, беше толкова голям, че той се разтрепери. Изруга. Щом тя се върнеше жива и здрава при него, щеше да я натупа здравата, задето е изложила на опасност два живота... или щеше безкрайно да се люби с нея.

– Да, отче, напълно възможно е. Къде е Меър? Може би Ванора ѝ се е доверила.

– Тук съм, лорд Лъвско сърце – каза Меър, появявайки се иззад гърба му.

Лицето ѝ беше бледо и измъчено, а от бързата ѝ поява беше ясно, че се е въртяла наблизко.

– Къде е Ванора, милорд? Ще полудея от тревога за нея. Защо не се

е върнала у дома с отец Кадък?

– Ще ти кажа всичко, което знам, но най-напред ще те питам нещо.

Меър го изгледа предпазливо.

– Какво искате да знаете?

– Ванора чака ли дете от мене? Говорила ли ти е за това?

Меър пребледня.

– Тя не ми се доверява, но имам основание да вярвам, че е така. Не е имала женския си период от деня, откогато се омъжи. Това е една от причините толкова да се безпокоя за нея.

Устните на Лъвското сърце се изпънаха в права линия. Ако Меър подозираше, че Ванора носи неговото дете, в такъв случай това трябва да е вярно. Без да подбира думите си, той разказа на старата бавачка всичко, което отец Кадък му беше казал.

Вестта, че Дафид възнамерява да убие Ванора, ако Лъвското сърце не напусне Крагдън, накара Меър да се олюлее и да се отпусне на близката скамейка.

– Кажете ми, че не е вярно – замоли се тя. – Не мога да повярвам, че Дафид е способен на това. Бащата на Ванора никога нямаше да уреди този брак, ако познаваше жестоката природа на Дафид.

– Мислиш ли, че той блъфира? – запита Лъвското с глас, изпълнен със страх.

– Алчността и гневът заради обратите на съдбата могат да обърнат хората против бога – намеси се отец Кадък. – Когато Дафид загуби правото си да претендира за Крагдън, изостави ценностите си и потъпка честта си. В сегашното си настроение според мене е способен... на всичко.

Меър избухна в сълзи.

– Агънцето ми е загубено – изхлипа тя.

– Трябва да помисля – каза Лъвското сърце. Извърна се рязко и се отдалечи.

Не можеше да мисли, какво остава пък да води разговор в това си състояние. Стисна здраво юмруци в гняв и отчаяние. Искаше да убива и би убил Дафид, ако беше наблизо. Имаше нужда да остане сам, затова се изкачи по витата стълба към парапета на крепостните стени и стигна до ръба.

Избягвайки контакта със стражите, той се загледа надолу към замръзналата почва, вятърът развяваше наметалото и косата му, но той не чувстваше нито пронизителния студ, нито снега, който хапеше лицето му. Ванора носеше неговото дете и двамата вероятно щяха да умрат, ако

той не изоставеше Крагдън в ръцете на Дафид. Беше се заклел да защитава Крагдън и да го пази за Англия, а думата му беше неговата чест. Честта обаче беше нищо, ако означаваше, че трябва да пожертва съпругата си и нероденото си дете заради една купчина камъни.

Дафид наистина ли възнамеряваше да позволи той и Ванора да си тръгнат в мир, чудеше се Лъвското сърце. Не можеше да си представи такова нещо. Дафид искаше смъртта му. Но Лъвското сърце не се подчиняваше на чужда воля щеше да намери начин да се справи с Дафид. Собственият му живот нямаше никакво значение; Ванора и детето, което тя носеше, трябваше да живеят.

Със сигурност трябваше да напусне Крагдън, както беше поискал Дафид. Лъвското сърце слезе от крепостните стени в мрачно настроение. Неговите хора заслужаваха да знаят пред какво ще се изправят, когато излязат от Крагдън.

– Избрал си единствено възможното за тебе – каза сър Джайлс, след като изслуша обясненията на Лъвското сърце. – Ако не беше лейди Ванора, ние двамата с Диърдри още щяхме да бъдем заложници на Дафид. Докато сме живи, имаме шанс да осуетим плановете му.

– Съгласен съм – присъедини се и сър Брандън. – И последният твой войник по-скоро ще посрещне смъртта, но няма да те изостави, Лъвско сърце.

Лъвското сърце обърна отново погледа си към сър Джайлс.

– Не и ти, Джайлс. Двамата с Диърдри трябва да заминете веднага и да се върнете в Англия.

Сър Джайлс го изгледа изумено.

– Недей да искаш това от мене, Лъвско сърце.

– Заради Диърдри ще ме послушаш. Иди да кажеш на съпругата си.

– Това не ми харесва – каза сър Джайлс, преди да се отдалечи.

Лъвското сърце се обърна към сър Рен.

– Вие и вашите хора можете да останете в кулата, ако решите. Дафид ще ви пощади живота, защото сте негови сънародници.

Сър Рен изглеждаше обиден.

– Ние се заклехме във вярност на вас и лейди Ванора, милорд, и ще спазим клетвата си. Ако тръгнете срещу опасността, това ще сторим и ние.

Тази лоялност смая Лъвското сърце. Той очакваше подобно нещо от англичани, но уелсите имаха избор. Това, че оставаха верни на него,

свидетелстваше колко много ценят Ванора.

– Така да бъде. Дафид иска да напуснем Крагдън, когато пристигне, иначе ще убие Ванора. Трябва да излезем без броня и без оръжие. Но аз имам план, с който няма да останем беззащитни. Слушайте ме внимателно, докато обяснявам.

Ванора спа много малко, след като отец Кадък напусна Драймиър. Опитва се да си представи реакцията на Лъвското сърце, когато научи, че тя носи неговото дете, но се отказа, след като си спомни какъв може да бъде гневът му. Замоли се дано яростта му да не му позволи да напусне Крагдън и да излезе на сигурна смърт, защото знаеше, че Дафид не възнамерява да го остави жив. А ако Лъвското сърце умреше, щеше да умре и тяхното дете. Дафид щеше да се погрижи за това.

След отпътуването на отец Кадък Дафид беше я заключил в стаята ѝ. Тя стоя там, докато не я пусна точно преди заминаването им за Крагдън. Беше пожелала да облеche бронята си, но Дафид беше забранил. Вместо това беше получила безцветно вълнено наметало, за да закрие грубата кафява туника, беше изведена на двора и качена на коня си.

Обкръжена от дрипавата армия на Дафид, Ванора нямаше друг избор, освен да се подчини, когато излязоха от Драймиър. Следяха я толкова отблизо, че не можеше да избяга, дори да беше поискала. Снегът беше отрупал наметалото ѝ с бели пращинки, чувстваше стъпалата си като две парчета лед, но студът беше най-дребното от нейните притеснения. Отчаяно се молеше да стане чудо.

Въпреки горещите молитви Ванора знаеше, че Лъвското сърце ще направи точно това, което беше заповядал Дафид... и щеше да изгуби живота си. Тормозеше мозъка си, за да търси разрешение, да намери нещо, което да спаси Лъвското сърце и неговите хора, но не можа да измисли нищо. И отново се замоли да се случи чудо.

Тайнствена тишина виснеше над затрупаните от сняг стени на Крагдън, когато армията на Дафид наближи крепостта. Нищо не помръдваше, само леденият вятър вдигаше снежни вихрушки от земята и ги събираше в бели облаци. Ванора едва различаваше очертанията на кулите, докато се взираше във въртящите се снежни стълбове.

Дафид даде знак да спрат точно извън обсега на стрелците, разположени по крепостните стени. Ванора знаеше, че той не поема рискове, но предпазливостта му излезе необоснована. С нарастващ ужас тя видя Лъвското сърце да извежда малката си дружина под вдигнатата

подвижна решетка. Не носеха нито броня, нито оръжие.

– Не! – извика тя, подкарвайки коня си през войниците на Дафид.

Щеше да стигне до Лъвското сърце, но Дафид изтръгна юздите от ръцете ѝ, когато тя мина покрай него, и я спря.

Ако Лъвското сърце беше чул предупредителния ѝ вик, не го послуша, повеждайки безстрашно хората си към очакващата го армия на Дафид. Обхваната от ужас, Ванора се разтрепери. Мъжът, когото обичаше, щеше да умре, а тя не можеше да направи нищо.

– Остави го, Дафид – замоли се Ванора. – Крагдън е твой. Това е достатъчно.

– Лъвското сърце не може да остане жив, ако трябва ние с тебе да се оженим – възрази Дафид. – Ако го пощадя, и двамата знаем, че ще се върне с армия.

– Мислиш ли, че Едуард няма да си отмъсти, щом научи за смъртта му?

– Това може да не стане много скоро. В Англия сега има гражданска война. Едуард не може да се върне в Уелс.

Вниманието на Ванора се насочи отново към Лъвското сърце. Неговите хора се подреждаха ветрилообразно зад него в широка дъга. Лъвското сърце спря на няколко конски дължини от Дафид, но достатъчно близо, за да бъде чул.

Погледна за миг към Ванора, после обърна очи към Дафид.

– Крагдън е твой, Дафид. Пусни Ванора.

– Глупак – изсмя се Дафид. – Но аз не съм глупав. Къде са останалите ти хора? Преброих само двадесет души.

– Уелските рицари от Крагдън те чакат вътре.

– Постъпили са умно да не се съюзяват с англичани. Но ти знаеш, че не мога да те оставя жив.

– Знам, че си човек без чест – отвърна Лъвското сърце.

– Не мога да позволя честта да застане на пътя на това, което искам – каза Дафид.

Вдигна ръка и стрелците незабавно излязоха напред, вдигнаха лъковете си и се приготвиха да изпратят стрелите си към невъоръжения англичанин.

– Преди да се срещнеш със Създателя, знай, че детето ти ще умре още когато поеме първия си дъх – каза Дафид. – Ще бъде взето от Ванора в момента на раждането и ще бъде удавено.

Вик на ужас се изтръгна от устните на Ванора.

– Ти си чудовище, Дафид! Бог ще те накаже.

Дафид само се засмя. Като че ли му доставяше огромно удоволствие да дразни Лъвското сърце. В този момент безумният поглед на Ванора падна върху камата на Дафид. Конят ѝ беше много близо до неговия и никой не я видя как се навежда и измъква камата от ножницата. Дори Дафид не заподозря нищо, докато тя не сграбчи врата му в примката на свития си лакът и не опря острието на оръжието до вената на шията му.

Когато той се размърда, тя натисна оръжието към плътта му.

– Кучка! Курва! Какво правиш?

– Заповядай на стрелците си да се оттеглят и да свалят лъковете – изсъска Ванора.

– Ти си жена – изсмя се Дафид. – Няма да ме убиеш.

– Греша, Дафид. Ще убия когото и да било, за да защита съпруга си и детето си. Знаеш, че съм силна. Ако не направиш каквото ти казвам, кълна се, че ще ти прережа гърлото.

– Аз съм ти годеник – възрази Дафид. – Дължиш ми лоялност.

– Лъвското сърце е моят съпруг, дължа лоялност на *него*.

Лъвското сърце не можеше да повярва на случващото се.

Онова, което беше изглеждало като безнадеждна ситуация, внезапно беше претърпяло неочаквано развитие. Той наблюдаваше с нарастващо смайване как Ванора обръща положението в своя полза. Господи тази жена не се ли страхува? Тръгна напред, но спря рязко, когато Дафид извика:

– Само да се приближиш, ще заповядам на стрелците да стрелят.

– Мисля, че не си в положение да издаваш заповеди – отвърна Лъвското сърце.

– Ще рискувам с Ванора – възрази Дафид.

– Подчини се на Лъвското сърце – посъветва го Ванора и натисна още повече острието в плътта му.

Дафид преглътна трудно.

– По-скоро бих умрял, отколкото да позволя на Лъвското сърце да притежава тебе и Крагдън. Зад мене стоят сто войници. Мислиш ли, че ще го оставят жив, ако ме убиеш?

– Погледни зад себе си! – извика Лъвското сърце достатъчно високо, за да бъде чуто през воя на неспиращия вятър. – Обкръжени сте! Сложете оръжие.

– Лъжеш! – извика Дафид.

Внезапно една стрела изсвистя изотзад, поваляйки един от стрелците. Настана бъркотия и мъжете се пръснаха, когато още стрели улучиха

мишените си.

– Пусни го, Ванора, и ела при мене – викна Лъвското сърце.

– Кой е там? – извика Дафид, когато видя как хората му се разбъгват.

– Уелските рицари на Ванора и селяни, въоръжени с лъкове и мечове – отговори Лъвското сърце.

– Стойте и се бийте! – изкрещя Дафид на хората си. – Не бягайте като страхливци.

Пореден сноп стрели избликна от гъстия снежен воал и сега Ванора вече различаваше сенките през снежната пелена. Думите на Лъвското сърце като че ли бяха верни, но тя едва можеше да повярва, че нейните селяни са взели страната на съпруга ѝ срещу собствените си сънародници. Видя ръката на сър Рен в това и благослови неговата лоялност.

– Ванора! Ела! – извика Лъвското сърце, препускайки към нея.

Тя се разкъсваше. Ако дръпнеше камата от врата на Дафид, двамата с Лъвското сърце щяха да се счепкат. Знаеше и че гордостта на Лъвското сърце ще пострада, ако тя не обърне внимание на думите му. Измъчваше се, че той не позволява тя да се бие редом с него, защото той много добре познаваше умението ѝ да върти меч. Тогава си спомни за детето, което носеше, и гневът ѝ утихна. Лъвското сърце беше прав. Тя вече беше изложила на опасност скъпоценния живот, който носеше, и не можеше да продължава да действа така безразсъдно.

В мига, когато дръпна острието от гърлото на Дафид, тя смушка коня си. Дафид изруга и посегна към юздите ѝ, докато тя прелиташе покрай него.

– Ще убия и двама ви заради това! – извика той.

Ванора стигна благополучно до Лъвското сърце. Имаше толкова неща, които искаше да му каже, но преглътна думите си, когато го погледна в лицето. Чертите му бяха строги, сребристите му очи бяха потъмнели и заплашителни, също като бурята, която бушуваше около тях. Думите му бяха сурови и отсечени.

– Влез в кулата, Ванора. Щом влезеш, спусни подвижната решетка. Така ще бъдеш в безопасност.

– Какво ще правиш?

– Дафид не може да си отиде безнаказан.

Внезапно тя усети, че сър Джайлс, който винаги пазеше гърба на Лъвското сърце, не е тук.

– Къде е сър Джайлс?

– Няма го. Пратих го заедно със съпругата му в Англия, където ще

бъдат в безопасност. Повече няма да говорим, любов моя. Направи каквото ти казвам. Чакай ме в кулата.

Внезапно тя чу звука от сблъсък на мечове и разбра, че хората на Лъвското сърце нападат остатъците от армията на Дафид.

– Как стигнаха хората ти до оръжията си?

– Носеха ги скрити под наметалата. – Той измъкна меч си и се насочи с мрачна решителност към Дафид. – Върви, любов моя. Погрижи се за нашето дете – подвикна той през рамо.

Сърцето ѝ се заблъска едва ли не в гърлото, когато видя Дафид да излиза срещу Лъвското сърце. Освен факта, че сър Джайлс не беше там, за да пази гърба на Лъвското сърце, Дафид носеше броня, докато Лъвското сърце нямаше, а това можеше да се окаже съдбоносно за него.

Ванора не можеше да си тръгне. Не и когато Лъвското сърце можеше да има нужда от нея. Тя загледа със страх как двамата се бият посред адския хаос.

И двамата бяха слезли от конете си и се биеха на земята, краката им се хлъзгаха по мокрия сняг, а мечовете проблясваха в намаляващата светлина на зимния ден. Ванора задуши един вик, когато Лъвското сърце се подхлъзна и падна, но той се вдигна след миг и отблъсна Дафид със силната си дясна ръка.

Плътната снежна завеса пречеше на Ванора да следи битката. Лъвското сърце беше по-висок от Дафид, затова тя впиваше поглед в по-високата фигура, докато двамата мъже кръжаха, нападаха и отскачаха назад. Сърцето ѝ едва не спря, когато кракът на Лъвското сърце отново се подхлъзна, но той бързо си върна равновесието и отблъсна Дафид умело и сърчно.

Тогава Дафид падна и Лъвското сърце се хвърли върху него, приковавайки го към замръзналата земя с върха на меч си. Онова, което Лъвското сърце не виждаше, беше един от хората на Дафид, който се промъкна зад него с кама в ръката.

– Не! – извика Ванора.

Но, разбира се, никой не я чу сред врявата на битката. Тя смуща силно коня си и дръпна юздите. Животното се изправи на задните си крака, после се впусна напред.

Тя стигна до нападателя точно когато той вдигна камата си, за да я забие в гърба на Лъвското сърце. Налетя върху него с пълна сила и ударът го отхвърли настрана; той се приземи с глухо тупване. Шумът накара Лъвското сърце да обърне глава. Изражението му стана свирепо, когато видя Ванора, но не каза нищо. Нямаше нужда, мрачните му черти

казвах всичко. Игнорирайки безмълвното му предупреждение, тя остана на място, напълно готова да защитава открития му гръб.

– Ванора, не го оставяй да ме убие! – замоли се Дафид.

Тя се вгледа безстрастно в бившия си годеник.

– Ти имаше намерение да ме убиеш, Дафид. Не заслужаваш никаква милост.

– Не. Аз излъгах – заоправдава се Дафид.

– Щеше да убиеш детето ми – нападна го Лъвското сърце.

Ванора се разкъсваше. Ненавиждаше Дафид заради това, което беше взнамерявам да стори с Лъвското сърце и нероденото й дете, но дали искаше смъртта му? Беше толкова погълната от развиващата се драма на живот и смърт, че не осъзна настъпилата около тях дълбока тишина. Мечовете не звънтяха, атмосферата вече не беше напрегната, гласовете на мъжете бяха стихнали.

Тогавя тя чу глухия звук на подкови, кънтящи по затрупаната със сняг земя, и погледна покрай Лъвското сърце, за да види откъде идва. Конници, може би две отделения, навели глави срещу поривите на вятъра, язدهа през бойното поле, приближавайки се към тях.

– Едуард! – извика Ванора, разпознавайки знамето, развявано от вятъра.

– Като че ли пристигам точно навреме – каза Едуард, когато стигна до тях. – Англия е в мир с Уелс, но тук, изглежда, се води война.

Погледна Дафид, който лежеше неподвижен под меча на Лъвското сърце, после обърна поглед към Лъвското сърце, вдигнал една вежда.

Лъвското сърце тъкмо беше започнал обяснението си, когато сър Джайлс спря коня си до него. Той зяпна.

– Джайлс! Мислех, че си на път към Англия.

– Бях, но срещнах лорд Едуард и ескорта му. Обясних му какво се е случило и той предложи двамата с Диърдри да се върнем в Крагдън заедно с него. Това не е всичко, Едуард доведе...

– Това Дафид Девърел ли е? – запита един мъж, който излезе иззад сър Джайлс.

Изненадата на Лъвското сърце беше огромна, когато разпозна Луелин, и му трябваше известно време, за да си възвърне дар слово.

– Той е – отвърна Лъвското сърце. – Сънародникът ти заплашваше да убие съпругата ми. Ще прекъсна мизерния му живот заради това престъпление.

– Не му позволявай да ме убие, Луелин – замоли се Дафид. – Само исках това, което трябваше да бъде мое. Лъвското сърце ми взе годеницата и ме остави без нищо. Крагдън трябваше да бъде мой.

– Какво ще кажеш, Луелин? Трябва ли Лъвското сърце да убие твоя сънародник? – запита Едуард.

Луелин се замисли.

– Годежът ми усмири войнствения ми дух. Виждам, че имате основателна причина, лорд Лъвско сърце, но ви моля да пощадите Дафид. Тъй като съм на път за дома си, за да се приготвя за сватбата си, ще го взема със себе си. Заклевам се, че повече няма да ви безпокои, защото ще го ожена за овдовялата си сестра.

– Не! – възпротиви се Дафид. – Няма да се ожена за Карън. Тя е десет години по-стара от мене.

Луелин вдигна рамене.

– Ако предпочиташ да умреш, сигурен съм, че Лъвското сърце ще изпълни желанието ти.

– И двете възможности не ми харесват – изсъска Дафид. Усмивката на Лъвското сърце като че ли промени намеренията му, защото той побърза да добави: – Много добре, ще се ожена за сестра ти, но въпреки това протестирам.

Лъвското сърце обаче не искаше да остави Дафид да си иде.

– Той не заслужава да живее.

Едуард се намеси:

– Нека Луелин да се разпореде със своя васал така, както намери за добре.

Със забележителна въздържаност Лъвското сърце дръпна мечата си от гърлото на Дафид.

Дафид го изгледа буреносно, стана и взе мечата си.

– Чуйте ме добре – извика Луелин към остатъците от армията на Дафид. – Върнете си при съпругите и децата си. Нямам спор с Англия в този момент. – Погледът му се върна към Дафид. – Забрави за Крагдън, Дафид. Той принадлежи на Лъвското сърце поради брака му с Ванора. Аз няма да оспорвам правата му над нейните земи.

– Мъдро от твоя страна – изрече сухо Едуард. – Бих те поканил да прекараш нощта в Крагдън, но той принадлежи на Лъвското сърце и на него се пада да отпрати поканата.

Когато Лъвското сърце не каза нито дума, Луелин погледна към небето.

– Снегът като че ли спира; моята дружина ще продължи към

Драймиър. Благодаря за ескорта, лорд Едуард.

– Трябваше да го убия – измърмори Лъвското сърце, след като Дафид и Луелин се отдалечиха.

– Знам, че имаш сериозно основание – каза Едуард, – но Англия не е готова да започне война с Уелс. Бъди уверен обаче, че когато стана крал, Уелс ще бъде под контрол.

– Какво става в Англия? Свърши ли гражданската война? Ами Симон дьо Монфор?

– Съпругът на леля ми си е у дома и си ближе раните – каза Едуард. – Сигурен съм обаче, че пак ще чуем за него. Баща ми е прекалено слаб, за да го държи в подчинение още дълго време.

Лъвското сърце погледна покрай Едуард, присвитите му очи проследиха отдалечаването на бързо разпръсващата се армия на Дафид.

– Какво те води в Крагдън?

– Баща ми ме помоли да съпроводя Луелин. И – добави той – да доведе един човек, който много иска да се запознае с тебе.

Лъвското сърце изпъшка.

– Само не и още една изненада. Едва се отървах от предишната.

– Това е...

– Не! Може да почака. Най-напред ще се погрижа за съпругата си. Кулата ми е отворена за тебе и хората ти. Възползвайте се от гостоприемството ми и се настанете удобно.

Ванора изпищя, когато Лъвското сърце се протегна, хвана я през кръста и я настани на коня пред себе си.

– Глупаче такова – избухна той. – Не ти ли казах да се върнеш в кулата?

– Едно „благодаря, че ми спаси живота“ щеше да е достатъчно – отвърна тя сухо.

– Можеше да те ранят... или нещо още по-лошо. Не използваш разума, който ти е дал господ.

Челюстта му беше така силно стисната, че тя се уплаши да не си счупи зъбите.

– Защо се сърдиш? Щяха да те намушкат в гръб. Не мислех, просто реагирах.

Лъвското сърце не каза нищо, когато влязоха пред подвижната решетка. Не спря, докато не стигнаха в двора. Слезе от коня, подаде юздите на едно момче и смъкна Ванора от седлото. Остана зловещо смълчан, докато я внасяше в кулата. Меър и отец Кадък се втурнаха да ги посрещнат, но строгото му изражение ги накара да преглътнат думите си.

Той мина бързо покрай тях и се отправи към дневната.

Когато влезе в стаята, я пусна да стъпи на пода и затръшна вратата. Изражението му беше толкова свирепо, че тя отстъпи назад, боейки се, че гневът му е насочен към нея. Беше направила толкова много неща, с които да го отблъсне, че беше очаквала, че ще я изостави в ръцете на Дафид. От друга страна, той не ѝ беше направил нищо, когато беше разбрал, че тя е Белият рицар, и беше склонен да се откаже от Крагдън в замяна на живота ѝ, дори ако това означаваше да загуби собствения си живот.

Никой мъж не би рискувал толкова за една жена, освен ако...

Освен ако не я обичаше.

– Глупаче такава – повтори той.

После я привлече в прегръдките си и я целуна.

– Проклетата да си – изръмжа Лъвското сърце срещу устните ѝ. – Мислех, че съм те загубил. Искях да убия Дафид, когато Джайлс ми каза, че предпочиташ това копеле пред мене.

Ванора го погледна през булото на сълзите.

– Казах го, за да ти запазя живота. Аз... признавам, че сгреших, като мислех, че ще мога да повлияя на Дафид. Мислех, че ще мога да го уговоря да пусне сър Джайлс и съпругата му, че ще ми позволи да си тръгна, след като бях постигнала това, което исках да направя. Ако бях оставила на тебе, страхувах се, че щеше да нападнеш Драймиър и да умреш. Дафид искаше най-вече смъртта ти.

Ръцете му я обвиха здраво.

– Мислиш ли, че не знам? Никога досега не съм бил толкова уплашен или толкова сърдит, когато научих какво си направила. Мислех, че не се интересуваш от мене. Бях зашеметен, а после вбесен, когато отец Кадък ми каза, че носиш дете от мене. Защо не ми каза?

– Щях, но обстоятелствата се намесиха. – Тя го изгледа натъжено. – Как можа да повярваш, че не се интересувам от тебе, когато ти казах, че те обичам.

– Не вярвах, че е възможно. Как можеш да ме обичаш? Никоя жена никога не ме е обичала. Не съм достоен за обич.

– Не, Лъвско сърце, ти си всичко, което една жена би могла да иска от един мъж. Ти си храбър, самоотвержен, силен, честен...

– Стига, жено! Престани да ме лъжеш.

Тя тупна с крак.

– Да не би да си мислиш, че ще лъжа за толкова важно нещо като любовта? Не можеш ли да отвърнеш поне мъничко на любовта ми?

– Любовта не съществува. Любовта е...

– Да, Лъвско сърце, интересувам се да чуя твоето описание на любовта.

Изражението му се смекчи, когато мислите му се обърнаха навътре. Щом заговори, сякаш думите извираха от някакво място, отдавна запретишено дълбоко в него.

– Любовта е желание... да, ужасна жажда, която обърква вътрешностите ти и помътва ума. Любовта може да наранява, особено ако не получава отговор.

Запленена от думите му, Ванора каза:

– Продължавай.

– Любовта може да отнеме мъжеството на боеца и да го отслаби. Любовта може да накара мъжа да иска да закриля жена си. Тя може да изгони всички мисли от ума на мъжа и да остави само желанието да прегръща жена си и да ѝ доставя удоволствие. Любовта може да заслепи мъжа и той да не вижда кое е важното в живота.

– Какво е то, Лъвско сърце? Кажи ми кое е по-важно от любовта?

Той я изгледа предпазливо.

– Всичко е по-важно от любовта. Страната, кралят, честта, дългът.

– Да, разбирам. Обичаш страната си, краля си, честта си и дълга си.

– Разбира се. Това е единствената любов, която съществува.

Ванора отказа да приеме мнението му.

– Кажи ми какво изпитваш към мене. Не щади чувствата ми, защото искам да знам истината.

Той се пресегна и погали бузата ѝ; докосването му беше толкова нежно, че тя затвори очи, за да възпре сълзите.

– Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

Тя преглътна мъчително.

– Да.

– Много добре. Искам да те закрилям – изрече той тържествено. – Не мога да те погледна, без да почувствам нуждата да те положа на леглото и да се зароя дълбоко в тебе. Възхищавам се на твоята смелост, сила, чест и лоялност. Красотата ти ме вдъхновява и въпреки острия ти език се наслаждавам на компанията ти.

Замлъкна замислено, преди да продължи:

– Животът ми щеше да бъде скучен без тебе. Бях невероятно нещастен, сметнах, че искаш Дафид. – Намръщи се, после засия. – Обичам да се любя с тебе.

Невероятна радост заля лицето ѝ.

– Ти ме обичаш, Лъвско сърце. Как можеш да се съмняваш? Това, което току-що описа, е точно чувството ми към тебе. Това е любов, Лъвско сърце. Ти със сигурност не си недостоен за любов и аз бих извикала на дуел всяка жена, включително майка ти, която каже нещо друго.

Горещият му поглед се плъзна по нея с изгаряща интензивност.

– Искам да се любя с тебе, свирепо мое момиче. Ръцете ми копнеят да те прегърнат; искам да видя наладата ти, когато се зароя в тебе и те доведе до кулминация. Много време живях без тебе.

– Да, любов моя. Ако не можеш да кажеш думите, покажи ми.

Вдигайки я на ръце, той я отнесе на леглото. Когато започна да я съблича, се намръщи, като че ли внезапно осъзнавайки с какви груби дрехи е облечена.

– Какво е това? Защо си облечена като прислужничка?

– Дафид не ми позволи да си облека бронята. Това беше най-доброто, което намери за мене.

– Тази дреха ме оскърбява – каза той, бързо смъкна грубата туника и ризата, целувайки местата, където острата вълна беше разранила кожата ѝ.

Обичаше тялото ѝ, цялото в гладки извивки и нежна, женствена плът. Прокара пръсти през косата ѝ. Обичаше косата ѝ с тъмно-пясъчния ѝ цвят, обичаше начина, по който копринените кичури се къдреха около пръстите му. Обичаше начина, по който тя му реагираше, начина, по който го гледаше, тъмнопурпурните ѝ очи, пълни с нескривана страст. Нямахше нищо кокетно или плахо у нея, щом станеше дума за жаждата ѝ за него.

Той обичаше нейната смелост, начина, по който му се възпротивяваше и отказваше да се подчини на волята му. Обичаше...

Ванора.

Палецът му мина по челюстта ѝ и тя притисна буза към дланта му.

– За какво мислиш? – запита Ванора.

Той не отговори. Чувствата му бяха твърде неясни, за да ги разкрие. Вместо това вдигна лицето ѝ към себе си, за да я целуне, и извънредно нежно долепи устни към нейните. Усети пулса ѝ да бие под пръстите му, когато целувката стана по-дълбока. Собственото му сърцебиене се ускори. Ами ако я беше загубил?

Отчаяно искаше да се люби с нея, да ѝ покаже колко много означава тя за него. Искаше тя да забрави всички неприятни неща, които беше изстрадала от ръцете на Дафид... и от неговите.

Целуна раменете ѝ, сведе глава и пое една от заоблените ѝ гърди в

устата си. Върхчето се втвърди веднага, превърна се в малко камъче, сладко под върха на езика му. Близна го и почувства как през нея преминава лека тръпка. Пръстите ѝ се придвижиха към туниката му, задърпаха я трескаво, за да го освободят от дрехите му.

Отделяйки се нерешително от сочното си пиршество, Лъвското сърце смъкна наметалото, туниката и ботушите си. После се върна в леглото, лицето му беше изопнато от едва съдържана жажда.

Започна да целува гърдите и корема ѝ, слезе надолу, разтвори краката ѝ и вкуси нежната кожа на вътрешната повърхност на бедрата ѝ.

Ръката му докосна мекото гнездо от тъмноруси къдрици и я разтвори с пръсти. Тогава той я целуна там, езикът му раздели нежните ѝ влажни гънки, галейки я, посвещавайки цялото си внимание на мъничката женствена пъпка, която като че ли набъбваше буквално под закачливите му ласки. Настанил устата си над топлия ѝ влажен център, той я взе с език.

– Лъвско сърце!

Викът ѝ го пришпори и той започна да я изтезва с изкусната си уста и език. Тялото ѝ се разтрепери и се вцепени. Той усети напрежението, което се натрупваше в нея, и започна да се бори да овладее бушувашата си страст. Не спря. Не и докато тя не извика от наслада. Освобождението ѝ беше бързо и разтърсващо, тя цялата трепереше.

Обгръщайки седалището ѝ, той я притисна към жадната си уста, държейки я здраво, докато езикът му я похищаваше отново и отново. Тя стигна до кулминация още веднъж, треперейки и викайки името му.

Пулсът му се забърза. Напрежение се трупаше дълбоко в него, когато се надигна над нея, тялото му беше хлъзгаво и блестеше от пот. Погледът му задържа нейния, докато членът му полека навлизаше в нея, дълбоко и още по-дълбоко, а после излизаше и отново навлизаше, удължавайки взаимното им удоволствие.

Той пулсираше целият, всяка част от него, от корените на косата до върховете на пръстите. Топлината ги спояваше, докато погледите им се срещаха и се сливаха. Той още се въздържаше, отмерваше всеки тласък, отвеждайки я бавно, но сигурно към върха на страстта, докато не чу стенанията ѝ под себе си, ноктите ѝ се забиха в раменете му и името ѝ литна като молитва на устните ѝ.

Изруга, толкова близо беше до ръба, че се страхуваше да не издъхне.

– Отново, скъпа – изпъшка той. – Хайде двамата заедно.

Тя прошепна името му и се разпадна. Той се зарови в нея за

последен път и се изгуби във всепоглъщащата топлина, която извираше от него. Тялото му се сгърчи и започна да пулсира, когато насладата го завладя изцяло.

– Обичам те, Ванора.

Тя замря.

– Какво каза?

– Да, обичам те. Само глупак би могъл да се усъмни, а аз не съм глупак.

Малко по малко дишането му се забави. Отпускайки се до нея, той я прегърна и се вслуша в биенето на сърцето ѝ, усмихвайки се, когато осъзна, че неговото сърце тупти също толкова ускорено.

– Добре ли си? Не съм наранил детето, нали?

– Не, добре сме. – Последва замислена пауза. – Каж ми още нещо за любовта, която току-що откри. После ще говорим за детето.

Той въздъхна, дълбока въздишка, която сгря сърцето ѝ.

– Беше права – призна той. – Всичко, на което се възхищавам у тебе, е част от нещо по-голямо. Това е любов, скъпа, сега го разбирам. Понякога любовта не може да бъде обяснена; може само да се почувства. Наистина те обичам, Ванора. Ти не ме изостави, дори когато се отричах от любовта и заявявах, че не съм достоен за обич.

Очите ѝ се замъглиха.

– Ако мога да те науча да обичаш себе си, ще бъда най-щастливата от жените.

– Ако ме обичаш, това е всичко, от което имам нужда.

– Детето ни ще те обича.

Изражението му стана сурово.

– И аз ще го обичам. Кълна се, че никое мое дете никога няма да се чувства недостойно за обич. Родителите ми ме научиха твърде добре колко объркано е едно необичано дете. Мислиш ли, че ще имаме син?

Край очите на Ванора се появиха весели бръчици.

– Ако не първото, значи второто или третото, или...

Ръката му полегна на корема ѝ.

– Нека се съсредоточим върху това, преди да планираме другите. – Дръпна ръката си и се надигна. – Предлагам да отидем долу и да посрещнем Едуард както трябва.

– Да не забравяме госта, когото е довел със себе си. Чудя се кой ли ще е.

– Почти ме е страх да запитам.

Измиха се и се облякоха, без да бързат, после слязоха по стълбите и

влязоха в залата, хванати под ръка. Прислужниците чакаха да поднесат вечерята, когато двамата стигнаха почетната маса. Едуард заемаше почетното място, а една красива жена на средна възраст седеше вдясно от него.

– Коя е жената до Едуард? – запита тихо Ванора. – Изглежда ми позната, но не се сещам коя е.

Когато Лъвското сърце не успя да отговори, Ванора го погледна и любопитството ѝ се събуди при вида на явното му недоумение.

– Познаваш ли я?

– Не – изрече той рязко. Нервна напрегнатост се усещаше в гласа му, когато приветства Едуард. – Добре дошъл в дома ми, лорд Едуард.

– Време беше да излезете от уединението си – пошегува се Едуард. – Бузите на съпругата ти са доста зачервени. Предполагам, че и двамата сте доволни от този брак.

– Аз съм – изрече Лъвското сърце, стискайки ръката на Ванора.

– Както и аз – добави тя.

– Надявам се изпитанието, което преживяхте от ръцете на Дафид, да не ви е разстроило извънредно много, милейди – отбеляза Едуард.

Лъвското сърце отговори вместо Ванора:

– Беше агония, за мене и за съпругата ми. Ванора носи моето дете.

Жената до Едуард плесна с ръце.

– О, колко хубаво! Това съм искала винаги за тебе, Лайънъл.

Лъвското сърце насочи вниманието си към жената.

– Познавам ли ви, госпожо? – запита той направо.

Жената изхлипа, изразителните ѝ сребристи очи блеснаха в копнеж.

– Надявах се... но това беше толкова отдавна, ти беше много малък.

Юмруците на Лъвското сърце се свиха, кокалчетата му побеляха.

– Коя сте вие, госпожо?

Жената се извърна, твърде развълнувана, за да отговори. Едуард се намеси:

– Поздрави майка си, лорд Лъвско сърце. Лейди Барбара ме помоли да я придружа до Крагдън, за да възстановите познанството си.

Гняв изкриви лицето на Лъвското сърце.

– Не сте добре дошла в дома ми, госпожо. Утре ще осигуря охрана, за да се върнете там, откъдето идвате.

Той се извърна, но Ванора се изправи пред него, отказвайки да отстъпи.

– Седни, Ванора.

– Не. Лейди Барбара е твоя майка и ти постъпваш неучтиво. Не виждаш ли колко я нарани?

– Ами *моите* чувства? Не виждаш ли, че ме боли да я виждам тук пред себе си?

Лейди Барбара протегна умоляваща ръка.

– Лайънъл, сине, моля, те позволи ми да ти обясня. Ако все още желаш да си ида, след като ме изслушаш, с радост ще напусна дома ти и живота ти.

– Не получих никакво обяснение, когато ме напуснахте, госпожо. Знаехте какво ще представлява животът ми с баща ми, но не ви беше грижа.

– Аз чух разказа й, Лъвско сърце – каза Едуард, – и те моля да го чуеш. Мислиш ли, че щях да я доведа тук, ако не смятах, че помирение то е възможно?

Лъвското сърце махна нетърпеливо с ръка.

– Нищо, което каже тази жена, не ме интересува.

– Моля те, Лъвско сърце, изслушай я заради мене – замоли се Ванора. – Заради детето ни.

– Мислиш ли, че думите ще я оправдаят в очите ми?

– Не оправдание търся – каза тихо лейди Барбара. – Само искам да знаеш истината.

– Защо? Когато бях малък, исках майка, която да ме обича. Бях дете, когато ме изостави.

– Лъвско сърце, моля те – повтори Ванора.

Лъвското сърце не искаше да чуе нищо, което майка му би могла да каже, но не можеше да откаже на молбата на Ванора. Заради нея щеше да изслуша тази жена, преди да я отпрати.

– Много добре. Ще ви изслушам, след като вечеряме, но не очаквайте съчувствие, защото нямам такова за вас.

Вечерята премина в разговор между Лъвското сърце и Едуард. Лейди Барбара хапна малко, хвърляйки скрити погледи към сина си. Когато Лъвското сърце се нахрани, стана рязко и помоли Едуард за позволение да се оттегли. Щом го получи, покани Ванора и лейди Барбара да се присъединят към него и излезе от залата, без да погледне назад, за да види дали двете жени го следват.

Влезе в дневната и отиде към огнището, взирайки се в танцуващите пламъци. Когато чу, че жените влизат, стисна юмруци; единствено побелелите му кокалчета издаваха колко страда. Поемайки си дъх, за да се успокои, той се обърна и се изправи срещу майка си.

– Седнете – нареди той сурово.

Двете жени седнаха веднага.

Той се обърна отново и се втренчи в огъня, без да вижда друго освен червената кръв на пламъците. Тишината в стаята беше дълбока, нарушавана само от пукането на цепещите се дърва в огнището и диханието на жените, седнали пред него.

Обърна се рязко и се вгледа в майка си, изумен да види сребристите си очи отразени в нейните.

– Откъде да знам, че сте майка ми? – изрече той.

Болезнена вълна разкриви лицето на лейди Барбара и той скова сърцето си, отказвайки да почувства каквото и да било синовно състрадание.

– Мои приятели в Лондон ще гарантират идентичността ми, ако пожелаеш.

Лъвското сърце знаеше, че няма да поиска такова нещо, защото го виждаше с очите си.

– Лъвско сърце, каза, че ще изслушаш какво има да каже лейди Барбара – напомни му Ванора.

Той върна поглед към майка си, която седеше скована и неподвижна, скръстила ръце в скута си.

– Много добре, лейди Барбара, заради съпругата ми ще ви изслушам. Моля, говорете.

Лейди Барбара изпрати към Ванора една треперлива усмивка.

– Благодаря ви.

Когато обърна поглед към Лъвското сърце, очите ѝ блещукаха от непролети сълзи.

– Не съм искала да те напускам, сине. Баща ти ме изхвърли от живота ти и ми каза, че ако се опитам да те видя, ще убие и двама ни. Повярвах му. Страхувах се за живота ти; моят нямаше значение. Робърт беше лош човек. Не минаваше ден, без да мисля за тебе. Едва след смъртта му можах да се върна в Лондон без страх от наказание. Първата ми мисъл беше за тебе и колко исках да те видя отново. Потърсих лорд Едуард и го помолих да ме доведе при тебе.

Неверието на Лъвското сърце се виждаше по мрачното му изражение.

– Ако това, което казвате, е вярно, сигурно баща ми е имал основателна причина да ви изхвърли от семейството ни.

– Добър баща ли беше той за тебе, Лайънъл? Не мога да си представя такова нещо, защото беше най-лошият съпруг за мене, настрои те

срещу мене още преди да беше проходил. Преди да ме изхвърли, ме преби така жестоко, че монахините в манастира, където отидох, се страхуваха, че може да умра от раните си.

Първите съмнения нападнаха Лъвското сърце.

– Татко каза, че сте си намерили любовник и сте ни напуснали.

Лейди Барбара му се усмихна тъжно.

– Никакъв любовник не е имало. Баща ти ти е казал това, което е искал да повярват хората.

– Защо ви е изхвърлил? Сигурно е имал основателна причина.

– Срам ме е да ти кажа какво се случи в действителност.

Ванора сграбчи ръката на лейди Барбара и я стисна насърчително.

– Говорете свободно – каза Лъвското сърце. – Не мога да имам пониско мнение за вас, отколкото сега.

– Баща ти беше много задължиял тогава, както и накрая, когато е умрял. Продаде всичко, не ти остави нищо освен името. Обърна се към крал Хенри за издръжка, стана негов придворен, приемаше трохите, които кралят му отпускаше. Но това не беше достатъчно, за да поддържа екстравагантния си начин на живот.

Ванора забеляза колко е пресипнал гласът ѝ, наля чаша вино и ѝ я подаде. Лейди Барбара отпи и продължи:

– Може да ти е трудно да повярваш, сине, но се кълна, че е самата истина. Ти беше на една година, когато баща ти поиска да... продаде услугите ми на свои приятели. Мислеше, че това е идеалното разрешение за липсата на пари.

По някакъв начин Лъвското сърце повярва, че е възможно баща му да е постъпил така.

– Продължавайте.

– Отказах, разбира се, но баща ти беше непреклонен. Една нощ ме заключи в стаята ми и прати при мене един мъж, който му беше платил, за да... за да ме използва.

Тя заплака тихо, беззвучно. Тихите сълзи, стичащи се по бузите ѝ, трогнаха Лъвското сърце по-дълбоко от думите ѝ.

– Какво стана?

– Борих се, когато той се опита да ме насили. Борих се да опазя честта си, гордостта си, живота си. Аз... ударих го с ръжена и отначало помислих, че съм го убила.

Сълзите не спираха. Тя извади кърпичка от ръкава си и се опита да се овладее.

– Когато баща ти научи какво съм направила, разбра, че няма да е

толкова лесно да ме манипулира, и ме преби почти до смърт. Свестих се в един манастир, без да помня какво се е случило. Първите години бяха лесни, защото не знаех коя съм и молитвите като че ли ми носеха утеха. Но когато минаха много дни и седмици, почувствах, че нещо липсва от живота ми. След две години паметта ми се върна и се опитах да те намеря. Очевидно абатисата е осведомила баща ти, защото той ме посети в манастира и заплаши да те убие, ако се опитам да те видя или да съобща какво е направил с мене. Виждаш ли – прошепна тя, – вече беше разпространил мълвата, че съм избягала с любовник.

– Колко трагично – прошепна Ванора.

– Тъй като нямаше къде да отида, останах в манастира, докато абатисата не ме осведоми, че сър Робърт дьо Кьор е умрял. Най-после свободна, потърсих приятели, с които не се бях виждала много години. Те ми дадоха пари, за да отпътувам за Англия и да те намеря. Нямаше друго по-важно в живота ми от това, да открия сина си и да поправа нещата.

Лъвското сърце не каза нищо, гледайки майка си през присвити клепащи.

– Много сте се страхували от баща ми.

– Разочаровах ли те, сине? Обичаше ли баща си?

– Ненавиждах го – изрече мрачно Лъвското сърце. – Не беше никакъв баща. Виждах го рядко, когато ме даде за отглеждане, и изобщо не съм го виждал, след като спечелих рицарските шпори.

Лейди Барбара като че ли започна да диша по-леко след признанието на Лъвското сърце, но изглеждаше дребна, крехка и жалка под тежестта на тъжните си спомени.

Стана с мъка, на вид по-стара от годините си. Очите ѝ бяха приковани към лицето на Лъвското сърце, като че ли за да запомни чертите му.

– По-красив си, отколкото си те представях. Ти си всичко, което една майка може да иска от сина си. Благодаря ти, че ме изслуша.

– Къде отивате? – запита Лъвското сърце.

– В параклиса. Искам да благодаря на бога, че ми е дал син, който е надраснал жестокостта на баща си и е станал мъжът, който си днес. – Усмихна се на Ванора. – Вие сте точно жената, каквато винаги съм искала за сина си. Кажете на внуците ми, че ще ги обичам точно толкова, колкото съм обичала баща им през всичките тези години.

– Можеш да им го кажеш лично... майко – изрече Лъвското сърце.

– Благодаря, Лъвско сърце – каза тихо Ванора.

Невероятна радост заля лицето на лейди Барбара.

– О, сине, молах се да дойде този ден. Нямах миг в последните двадесет и пет години, когато да не съм копняла за любовта ти, да не съм се питала какъв мъж си станал под опеката на баща си. Благодаря на бога, че те е напътствал в годините и че ти е дал Ванора, която да те обича. – Усмихна му се плахо. – Може ли да те прегърна?

Лъвското сърце протегна ръце и майка му пристъпи към него. Дватамата останаха така дълго време, докато не се успокоиха.

– Добре дошла си да останеш, докато искаш, майко – каза Лъвското сърце. – Сигурен съм, че Ванора ще бъде доволна да си има компания.

– Ще ми бъде много приятно да сте тук, когато се появи първият ви внук – прибави Ванора.

– Да, ще остана, но само докато се роди детето ви. След това ще идвам на гости. Не искам да се бъркам в живота ви. Достатъчно е да знам, че синът ми отново ме е приел в живота си. Сега, ако ме извините, все пак възнамерявам да посетя параклиса. Цял живот, прекаран в молитви, е навик, труден за изкореняване.

След като лейди Барбара излезе, Ванора се хвърли в ръцете на Лъвското сърце.

– Направи две жени много, много щастливи. Толкова се гордея с тебе, Лъвско сърце. Много смелост се искаше да признаеш, че си грешил за жената, която те е родила. Майка ти е била невинна жертва на жестокостта на баща ти, но и ти много си страдал.

– Това страдание е нищо в сравнение с мъките, които преживях, когато мислех, че съм те изгубил заради Дафид, или когато осъзнах, че ти си била Белият рицар и как за малко щях да те убия. Това беше истинското страдание. Обичам те от цялото си сърце, момиче.

Ванора му отправи щастлива усмивка.

– Точно са те нарекли, имаш сърце на лъв и обичаш като лъв. Отведи ме в леглото, Лъвско сърце. Прегърни ме и не ме пускай.

ЕПИЛОГ

Денят, когато синът на Ванора и Лъвското сърце беше кръстен, беше прекрасна лятна утрин, каквато никой досега не помнеше да е преживявал. Сияещите родители стояха пред кръщелния купел в черквата, Ванора нежно люлееше детето в ръцете си, докато отец Кадък изливаше вода над малката му главичка. Лейди Барбара със замъглени очи стоеше зад гордата двойка, щастието ѝ се отразяваше в блесналите ѝ сребристи очи.

Принц Едуард и съпругата му Елинър стояха до родителите като кръстници на четириседмичния Едуард Лайънъл дьо Кьор. Прислужниците и селяните протягаха шии, за да видят бъдещия господар на Крагдън, великолепно облечен в бяла сатенена мантия, покриваща телцето му от глава до пети.

Малкият лорд Едуард протестира високо, когато водата обля челото му, но се успокои, щом обожаващият баща го пое от майка му и го залюля нежно в прегръдките си. След кратката церемония празненството продължи навън в топлата лятна слънчева светлина, където масите с храни и напитки стояха в двора на разположение на гостите.

Лейди Барбара последва Ванора на скамейката в един тих ъгъл и седна до нея.

– Не си спомням откога не съм била толкова щастлива – каза тя, – може би още от деня, когато се роди Лайънъл. – Въздъхна тихо. – Но, уви, много скоро се разделихме. Месеците, които прекарах с тебе и сина си, възмездиха всичките години на раздяла.

Ванора погледна Лъвското сърце, който показваше сина си на Едуард и Елинър.

– Говориш, като че ли искаш да ни напуснеш.

– Да, време е да се върна в Англия. Вие с Лъвското сърце трябва да живеете собствения си живот, без присъствието на започнала да остарява майка и баба. Помолих Едуард да ме отведе в Англия, когато тръгне да се връща.

– Ще ми бъде мъчно, когато си отидеш – каза напълно сериозно Ванора. – Мога ли да те убедя да останеш още?

– Смяташ да ни напускаш ли, майко?

Лейди Барбара се усмихна на Лъвското сърце.

– Не те чух да идваш.

Той подаде детето на Ванора.

– Става неспокоен. Мисля, че е гладен. Чух те да казваш, че заминаваш, майко. Къде ще отидеш? Имаш ли достатъчно пари, за да си осигуриш издръжката?

Барбара се изчерви и извърна поглед.

– Възнамерявам да отправя молба към краля. Той винаги е бил великодушен спрямо баща ти. Може би ще бъде щедър и към мене.

– Не мога да позволя това – каза Лъвското сърце. – Ако настояваш да се върнеш в Англия, ще се погрижа за издръжката ти. Но ние двамата с Ванора искаме да останеш в Крагдън. Внукът ти има нужда от баба да го глези.

Една сълза се търкулна от окоето на лейди Барбара.

– Наистина ли искате да остана?

– Да. Ванора е самичка тук. С изключение на сър Джайлс никой друг от рицарите ми не е женен и съм сигурен, че лейди Диърдри ще има нужда от твоята мъдрост, защото очаква първото си дете.

– Ако наистина искате...

– Искаме – каза Ванора, повтаряйки думите на Лъвското сърце.

Подаде детето на баба му.

– Моля те, занеси го вътре и помоли Меър да му сложи сухи пелени. Кажй й, че скоро ще дойда да го нахраня.

– Аз ще го преоблека – каза лейди Барбара.

– Много мило беше от твоя страна – отвърна Ванора, след като лейди Барбара влезе вътре с детето. – Прости ли на майка си?

– Как можех да не й простя? И тя е била жертва на баща ми, както и аз. Ако някога заприличам на него, облечи бронята и вдигни меч срещу мене.

Тя го изгледа и се усмихна.

– Съмнявам се, ще стане така. Но ще държа меч на удобно място, за всеки случай.

– Можеше да стане, ако не ми беше показала как да обичам. Ако те нямаше, за да ми посочиш колко греша, щях да осъдя майка си още щом пристигне и щях да изгубя възможността да науча истината и да я опозная.

– Научи ли се да я обичаш?

– Да.

Ванора засия.

– Радвам се, че я помоли да остане. Искам да е тук, когато се родят останалите ни деца.

Очите на Лъвското сърце потъмняха.

– Страхувах се, че болката от раждането на сина ни е била толкова силна, че няма да искаш да родиш други деца.

– Меър каза, че раждането е било по-лесно от повечето други раждания, на които е присъствала. Родилните болки, колкото и да са силни, се забравят бързо. Ако такава е божията воля, ще имаме и други деца, които да обичаме, Лъвско сърце.

– Щом се обичаме ние двамата. Може да има времена, когато ще трябва да влизам в бой, но винаги ще се връщам при тебе.

Обещанието на Лъвското сърце беше подложено на изпитание, когато Едуард го призова да му помогне да победи Симон дьо Монфор през 1265 г. в битката при Ившъм, където Симон загина. Лъвското сърце се върна у дома навреме, за да присъства на раждането на четвъртото си – последно – дете и единствена дъщеря.

КРАЙ

© 1995 Кони Мейсън
© 2008 Славянка Мундрова-Неделчева, превод от английски

Connie Mason
The Lion's Bride, 1995

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:

Кони Мейсън. Лъвското сърце
Издателство „Ирис“
Превод: Славянка Мундрова
Редактор: Христина Владимирова
Коректор: Виолета Иванова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10572>]